

Kam sahá peklo

Maněž utichla, lavice se vyprázdnily, obecenstvo i umělci zmizeli čertvíkam, nejspíš do svých škaredých, nesmysly přecpaných bytů a do samohybných maringotek, které už dávno ztratily kouzlo komediantské skromnosti. Dokonce i pomocné síly uklidily poslední z rekvizit a zmizely taky, do putyk a barů, utápět hořkost nad tím, že nikdy neshromáždí tolik nesmyslů jako jejich velké vzory. Směšně barevná světla pohasla, podivná neživá muzika z kovových skříní pro dnešek utichla. Zůstaly jen klece s cvičenými zvířaty - a s těmi, kdo jim byli rovni.

Mak si promnul mezi prsty chomáč srsti na prsou, přebarvené do šmolkové modři - téměř cítil, jak mu laciné umělé barvivo rozežírá kůži - a přelétl pohledem své druhy. Zelený, červený, žlutý, bílý, seděli tu jeden vedle druhého bez pohybu a bez výrazu, na hlavách klaunské čepice, na hrdlech mašle, na nohou legračně velké boty, civěli do šera, ponoření v myšlenkách, na které si nikdy dřív nenašli chvíli, až tady. Pokorní a trpěliví, prostě využívali čas tím nejrozumnějším způsobem, jaký se v tomhle okamžiku nabízel.

"Hej!"

Trhl sebou, rozhlédl se do všech stran, pátral mezi vybavením po skrytých únoscích - ale kdepak, byla to jen Sulerína, dívka s obludně nateklou znetvořenou hlavou. Během představení jí na zátylek ještě připevnili závaží, oblékli ji do flitrovaných šatiček a nechali ji prostě chodit sem a tam po manéži, zatímco se umělci chystali. V jednom kuse padala, jak ztrácela rovnováhu, publiku to přišlo strašlivě legrační a výborně je to naladilo na následující trapně slabá a jednotvárná klaunská čísla.

"Co chceš?" odpověděl. "Radši si odpočiň, nemáš toho za dnešek dost?"

"No, jen jsem chtěla... no prostě, jak jste přišli k tomu, že jste zruďičky?" vybalila bez okolků. "Vím to už o všech, jenom o vás ještě ne..."

"Nemusíš znát všechno," odsekl Mak znechuceně. Jistě dalo se to čekat, potvora jedna hubatá šišatá! A otrlá jako každý, komu už nezůstala špetka důstojnosti, o kterou by ještě mohl přijít. A zvědavá. Poprvé postaví její klec na noc blízko k té jejich a hned toho musí využít. "Jdi spát, hezké sny."

"Ne, vážně. Heleďte, já vám to taky řeknu. Moji máti pokousal na výletě v horách divoký situraj, když mě čekala, něčím ji prý nakazil. Radili jí, ať mě dá pryč, dokud je čas, ale ona že ne, že prý život je posvátný a děti jsou dar zhůry atakdál, znáte to... No a když potom zjistila, jak vypadám, vydržela se mnou přesně rok, než najala gangstery, aby mě unesli, a pátračům podmázla, aby mě nehledali. Ti grázlíci jí slíbili, že se mnou potichu skončují, ale nakonec mě prodali sem, aby na tom nebyli škodní... Tak to je můj příběh. A váš?"

"Dobrá, co mám s tebou dělat? My to zase máme ze škodlivého záření. Naši rodiče se společně účastnili dlouhodobé badací výpravy na pól, tedy vlastně až tam se spolu dali dohromady a zplodili nás. To víš, na takových místech moc na výběr není a co tam jiného dělat po večerech?"

"Jasně, tomu rozumím," pokývala obrovitou lebkou. "Tak to je smutný, moc smutný..."

"Možná ani nejsme zrůdy. Možná jsme prostě jen přizpůsobeni životu v nadměrných mrazech."

"Jo, třeba jo. Každopádně tady to vyjde nastejno. Dobrou..."

Ovšem, to máš úplnou pravdu, ušklíbl se Mak. Tady všechno vyjde tak nějak nastejno. Nejspíš není velký rozdíl ani mezi námi a těmi, kdo se na nás chodí dívat. Ale utéct se odtud nedá, bohužel. Ani my sami nedokážeme odhadnout, kdo by se na nás vrhl jako první - jen to je jisté, že by to v žádném případě nebylo nic příjemného.

Nezbývá než čekat. A doufat...

X

"Tak copak za lahůdku to pro mě máte?" Varkangar se s okázalým výdechem složil na židli proti svému veliteli a podepřel si oběma rukama bradu. "Přiznám, že už bych si docela rád na něčem pořádném smlsnul."

"Kdyby to záleželo jen na mně, Alkanče, nedostal bys z téhle hostiny ani ztvrdlou placku." Am Bornaff si unaveně promnul všechny oči a pro úplnou jistotu zaujal za svým stolem obranný postoj. "Jenže rhionský Držitel si bohužel vyžádal jmenovitě tebe, takže vítej na palubu."

"A překvapuje vás to? Zachránil jsem jim všem krky." Protože jsem tehdy dělal, co bylo třeba a ne, co jste mi nařídili, chtělo se mu ještě dodat, nakonec však jen mávl rukou. "O co jde?"

"Jen klid, tentokrát o celý Rhione nepůjde. Aspoň doufám... Skupinka učenců

potřebuje pomoc... ehm, řekněme ten druh pomoci, jaký dovede nejlíp poskytnout někdo jako ty... Nepodceňuj to, Alkanče. Když žádá Držitel osobně, vždycky je to důležité. I kdybys měl jen uklidit smetí z ulice."

"Dobrý Kreide, je vůbec na té zmrzlé kouli někdo, kdo není učenec?" Varkangar začínal tušit, že z té zubaté mordy před ním co nevidět vypadne něco hodně nepříjemného. A pokud se Bornaff bojí o alkanský jemnocit, pak to musí být rána nejtěžšího kalibru, jaký Všehomír zná.

"No, možná že je, každopádně rozmarní jsou chlupáci všichni, až na půdu. Tihle si umanuli, že v rámci svého bádání potřebují plout v prázdnotě mezi slunci, však víš, v jedné z těch svých nehmotných bublin... No a něco se jim výjimečně vymklo z rukou, zkrátka ztroskotali."

Nepříjemná tušení začala nabývat o trošku jasnějších kontur. "A když na to voláte mě, předpokládám, že nebudou na pohodovém světě s hodnými rolníky, co milují říši a v potu tváře jí nACPávají panděro..."

"Kdyby jen tak..." Velitel se viditelně ani trochu neurazil, zasmušilý výraz mu dál seděl na tváři jako vysochaný. Varkangarovi vyrazily na čele krůpěje potu. "To místo nejenže nepatří k Thermadonu, ale navíc to má snad ten nejhorší důvod, jaký znám..."

"Nechte mě hádat. Nectí Kreida? Klanějí se temným bohům?"

"Ještě horší..."

"Požívají vlastní mláďata?"

"Ale no tak, trochu představitivosti, Alkanče. Tohle přece děláte i vy..."

"Snad ne..." Nedokázal to ani vyslovit. Všechny další pokusy o zlehčení se najednou zdály ubohé, proti tomu, co se na něj valilo, měly šanci asi jako slaměný stan proti tajfunu.

"Ten svět je technomagický, chlape. A hodně..."

"Pro Kreidovu dobrotu, veliteli..." Mžitky na pár nekonečných okamžiků pohltily stůl, Bornaffa i jeho pracovnu v Píliři Věků. "Slibovali jste mi delikatesu, ne kus červavé flákoty, po které se pozvracím..."

"Tentokrát prostě musíš spolknout, co ti Rhione nacpal do chřtánu, oba to musíme spolknout. A dost řečí, neboť baba..."

"Baba by se tam hodila líp..." Před očima mu jako houf záhrobních stvůr defilovalo všechno, co k podobným místům neodmyslitelně patří. Nedýchateľný vzduch. Špinavá otrávená voda. Zpustošená jedovatá země úpicí pod tlakem obludných veleměst. Davy chcípáčků s garantovanými právy na pozornost, kterou

si nezaslouží ani jako žrádlo pro mrchožrouty. "Stejně se za ni budu muset přestrojit..."

"To nepochybně... Překvapuje tě snad, že se považují za jedinou rasu v celém širém Všehomíru? A že na další obydlené světy věří asi tolik jako na bohy, čili vůbec?"

"Kdo by k nim taky cestoval, že jo?" Varkangar protočil oči ke stropu. No jasně, kdo? I uprchlí vězni a pronásledovaní piráti se radši vzdají spravedlnosti a volí nejhnusnější trestanecké lágry, jaké říše má, než by hledali azyl u národa, co založil svoji kulturu na technomagii se vším všudy. To jenom pitomý alkanský voják nechá svoji maličkostí vymetat takovéhle kšefty - no a pak ovšem taky... "Co je to zač, ti chytráci? Nad čím vlastně bádali, že je to zavedlo až do takové řiti?"

"Nic zvláštního. Prostě hvězdáři, snad i pár silozpytců..."

"A o takové se stará sám Držitel? Kvůli nim burcuje až na vládním světě a zdržuje Pilíř od pořádné práce?"

"Hele, Alkanče, říkám, co vím. Jestli je ti to málo, vyříd' si to pak na Rhione sám. Třeba ti vybalí víc než mně, když tě mají tak rádi..."

"To taky udělám, hned jak se vrátím... Ehm, když už jsme u toho vracení, Bránu asi nedostanu, co?"

"To si piš, že ne. Víš, jak to chodí na takových světech. Magii neznají, ale očíhanou mají každou píď povrchu, na zemi, ve vodě, všude. Neschoval bys ji tam ani za sto let... A umíš si představit, že by se jim dostalo do pracek něco z našeho vybavení?"

"Radši ani ne," otrásl se Varkangar. "Takže kdy mě seberete?"

"Přesně za týden od vysazení. Snaž se do té doby splnit úkol, ať to bude stát cokoli. A pro Kreidovu dobrotu, nenamotej se do maléru!"

"Já? No tak, veliteli, za co mě máte? Já se do ničeho nenamotávám. Vždycky jsou to maléry, co se namotává do mě."

"Já vím," kývl nešťastně Am Bornaff. "A toho se právě bojím..."

X

Tentokrát si ho našly opravdu rychle, ještě dřív než jindy. Mnohem, mnohem dřív.

Namísto pohodlné cesty běžnou Branou mezi dvěma vyladěnými porty nebo o něco miň příjemného přesunu osobním zařízením ho čekala skutečná záloha na pekelná muka. Odlehlá podzemní místnost, o niž se Piliř dost možná dělil s tajnými, skrývala obludnost připomínající haldu kovového šrotu, stejně plesnivého a olezlého jako kamenné zdi, podlaha i strop. Špičkový přenašeč by v ní nehledal ani po deseti korbelech a ráně do hlavy navrch. Docela příhodná věc k pouti do technomagické žumpy, šklebil se zhnuseně, když se po rezavějícím roštu prodíral na pentagram porýlý fleky mokrého prachu. Jen abych se tam vůbec dostal živý a se zdravou hlavou.

Bylo to ještě horší, než čekal. jako by mu rvali vnitřnosti z těla a mozek se snažili vysát ušima. Hned jak se neútulná podzemní prostora rozplynula, stiskla ho obří pěst - ale nejen jeho, i magii v zásobnících ukrytých do obleku, magii, co se vzbouřila proti tak brutálnímu zacházení a ze zoufalství se rozhodla požírat sebe samu. Před očima se Varkangarovi začaly zběsile střídat dva výjevy, rovina se zlátnoucími poli a s několika skomírajícími remízky a široká ulice obestavěná obludnými šedivými domy. Tempo narůstalo, stále rychleji a rychleji, dokud se obě scény neslily do jediné chaotické směsi barev a tvarů. Temný hukot, zpočátku jen vibrující v povzdálí, nabral na síle a stal se dalším žhavým uhlíkem celé té bizarní mučírny.

Pro Kreidovu milost, blesko mu hlavou, oni mě tím zfušovaným šuntem snad odpraví!

Nakonec ho kouzlo vyplivlo, už napůl šíleného, do scény s ulicí a ztratilo se, možná ze strachu, aby si na něm okamžitě nezačal vybíjet hněv. Otřel si z čela krůpěje smrtelného potu, několikrát se zhluboka nadechl, dotkl se jednoho ze sásobníků, aby co nejrychleji provedl maskovací zaklínadlo...

Ale ne. Ona nezmizela jen přenosová magie - mizí úplně všechna, kterou má!

Bleskově spustil ochranný štít proti podobným případům a únik se zastavil, to ovšem Alkance uklidnilo jen pramálo. Jakmile prozkoumal povahu té cizí upírské síly, pochopil, že ho drží v šachu; stále se motala poblíž a bude se motat dál, čekat na první příležitost, kdy se rozhodne čarovat, jen na vteřinku stáhne svůj val a potom...

K čertu s tím, **tohle** by přece neměla dělat žádná Brána v celém Thermadonu. Ani ta nejzanedbanější, nejškaredější, nejmíň spolehlivá...

Nikdo z kolemjdoucích mu prozatím nevěnoval špetku pozornosti. Až na šedavě modrou barvu kůže se od něj v zásadě nelišili, nejspíš ho nepovažovali za nic podivnějšího než komedianta nalíčeného cihlovým prachem. Anebo spíš za některý z těch živých artefaktů, co mají každého kolem přesvědčit ke zbytečným nákupům - jo, to bude příhodnější. Nikdy pořádně nepochopil - a vlastně ani moc chápat nechtěl - jakým způsobem mají podobné triky fungovat, pro tuhle chvíli

však byl i za takovéhle maskování vděčný.

Zapátral očima po nejbližším temném průchodu, po místě, kde by mohl uniknout nevitáným pohledům a zároveň bránit větší přesile, než přijde na způsob, jak si obnovit magickou moc. Holé šedivé zdi přiléhající jedna ke druhé jich moc nenabízely, nakonec však přece jen našel mezeru mezi dvěma krámkami, bez meškání se postavil do jejího ústí a nasadil usměvavý a co možná připitomělý úsměv. Tak, teď bude vypadat, že sem patří, aspoň na pár chviliek. A kdyby snad některý z těch hokynářů náhodou měl dost odvahy, aby vylezl a dělal potíže, rychle pozná, že alkanský kotouč je dost ostrý i když se nedá roztočit. Nemluvě o bodci na druhém konci násady a o dobře otlučených gladiátorských pěstech...

Už po prvních pokusech si uvědomil, že útok na jeho zásobníky je mnohem silnější a promyšlenější, než by se na podobných místech dalo očekávat. Většina protizaklínadel se ukázala zcela neúčinná a i těch několik, z nichž si nakonec mohl vybrat, neslibovalo výsledek dřív než za dvě, tři dlouhé hodiny. Do té doby je tedy bez přístupu k magii, odkázaný jen na svoji sílu a bojovou zkušenost, proti armádě vybavené těmi nejohavnějšími technomagickými hračkami... No, na svět, kde by měli ze zásady považovat kouzla za absurditu, iluzi a pohádky pro mláďata, si s nimi tedy vědí zatraceně dobře rady...

Zauvažoval, jestli se má během příštích hodin zdržovat ve městě nebo se pokusit zmizet co nejdál, do divočiny. Co nevidět si pro něj přijdou, ať už ti 'oni' budou kdokoli, a bez čarů ho vypátrají, kde si zamanou. Nebylo by moudré utkat se s nimi radši uprostřed přírody než v ulicích, kde se vyznají stokrát líp než on? Na druhou stranu, podle toho, co o technomagických rasách věděl, se dalo předpokládat, že jeho protivníci pracují utajeně, skrývají se jako červi i před vlastním lidem a že si uprostřed davu svědků troufnou mnohem míň než venku v pustině.

Nakonec se přece jen rozhodl pro první možnost, pokrčil rameny a s prsty na rukojeti zpola ochromené zbraně vyrazil. Sbohem, velkoměsto - doufám, že se stačím vzdálit aspoň z dosahu tvých spárů dřív, než je do mě zasekneš.

Směrem na východ si mezi jehlanovitými stavbami splácanými bez sebemenšího úsilí o estetiku všiml zalesněných kopců, jež nemohly být dál než půldruhé míle. Zamířil nejkratší cestou přímo k nim. Lesy i na dálku páchly nezdravou šedí, na mnoha místech zůstaly jen řady pahýlů bez listí a vyrabované mýtiny po dřevokradech, které nikdo netrestal - i tak to ovšem byla příroda, aspoň na místní poměry. A v té se pohybovat uměl. Rozhodně líp než v téhle dusivé kamenné džungli.

Chvilí se snažil přizpůsobit rychlost a styl chůze kolemjdoucím, aby zbytečně nepoutal víc pozornosti, než bude třeba, rychle však poznal, že se brzdí úplně zbytečně. Míjeli ho bez povšimnutí, ponoření do svých maličkých zahrávajících světů, komicky jednotvárné figurky s prázdnými tvářemi, v oblecích pošitých bez

ladu a skladu poblíkávajícími stříbřitými destičkami, s rukama v kapsách a hlavami v zakouřených oblacích. Poklsávali okolo něj pěšky, pojížděli ve smradlavých povozech hnaných - jak aspoň zevrubně tušil - jakousi jednoduchou silozpytnou zákonitostí založenou na pálení drahocenné matérie, běželi a jeli si po svých a o tvora s podivně přebarvenou kůží se nestarali. Dokonce ani když do některého z nich - prozatím jen nedopatřením - vrazil, nedočkal se ničeho horšího než krátkého zamračeného kukuče, většinou ovšem ani to ne. O dvě ulice dál už se tedy bez skrupulí dal do běhu, hnal se netečným davem a v duchu si probíral to málo, co se o místním prostředí v Pilíři dozvěděl.

Jméno světa - kdo by to řekl, prostě a jednoduše Svět. Rasy jako tahle se obvykle na nic nápaditějšího ani lépe znějícího nezmůžou. Počet světadílů - tři, ale na tom houby záleží, jeho se týká jen maličký kousek území právě tady, díky Kreidovi. Počet obyvatel - okolo **sedmi miliard**? Probůh... A všichni mají úředně zajištěné právo na přežití, snad i na důstojnost. Všichni včetně bezcenných mrzáků, bláznů, hlupáků, slabochů... Nejenže si je tu nikdo nedá k obědu, ale ještě se s nimi ostatní povinně podělí o prostředky, dokonce - to už snad opravdu ne! - se smějí i pářit, když si s tím poradí... Kreid zachovej, jak to ta nebohá koule vůbec dokáže uživit a ještě si nechat takhle kálet na svoji zalesněnou hlavu? Raději opustil ubíjející úvahy a soustředil se na co možná rychlý a pohodlný únik.

Monstrózní centrum se mu zvolna přesunulo za záda, vystřídal je poklidnější pás zelených zahrad a obytných domků, vcelku i vkusných a příjemných na pohled. No... vlastně spíš **mohly** být vkusné, kdyby ovšem nebyly od podezdívek až po vršky komínů oplácány stejnými kovovými krabičkami a ploškami, jakých si všiml už na oděvech. Tyhle byly o něco větší a honosněji zdobené, i jejich světla zářila a blikala jasněji, jinak se ovšem jejich význam zjevně nelišil. Stejně jako na halenách a kalhotech byly i na zdech upevněny bez zjevného řádu, někde se kupily přes sebe v neforemných hroznech, jinde mezi nimi zely široké mezery holé omítky, neladily barvami, tvary ani velikostmi, pokud už se v jejich jednotvárnosti vůbec nějaké rozdíly daly pozorovat. Když zbyde čas, umanol si, musím si jich pár oloupat a vzít s sebou. Docela by mě zajímalo, k čemu jsou vlastně dobré, protože na ozdobu tu určitě nejsou. A když na to nepříjdu, aspoň pobavím pár kumpánů po putykách.

Občas zaslechl útržky hovorů za ploty. Tady, u záhonů, stromů a keřů, které považovali za své, ve falešném bezpečí, se domorodci přece jen cítili o chloupek volněji. Pokusil se něco z jejich slov zachytit - díky Kreidovi, že aspoň místní jazyk mu nacpali do lebky ještě v Pilíři! - neobjevil ovšem nic zajímavého. Počasí, vrchnost, výsledky nějaké místní turnajové hry, žvásty, prázdná sláma, jak ji mlátí lůza snad na všech světech bez ohledu na...

"Pracky za hlavu, syčáku!"

Povoz, jenž se na něj vyřítíl zpoza ohybu cesty, se ničím nelišil od jiných,

nejspíš by ho sám mezi ostatními přehlédli. Teprve když rychlým šubnutím zastavil přímo před ním a ze sedel vyskočila dvojice mužů ve žlutých uniformách bez destiček, uvědomil si, že se něco děje. Hmm, muži... spíš dvě vyjukaná, rozklepaná mláďata, možná vůbec poprvé na ulici... Snad proto ho instinkt nevaroval před bližícím se nebezpečím - žádné nehrozilo. Prostě jen hlídka městské stráže, podle všeho ani ne to nejlepší, co tam mají. Měli zkrátka smůlu, že byli nejbliž... Když neudělá vyslovenou pitomost, měl by z toho vyjít se zdravou kůží.

Měl by to ale vyřídit rychle. Každá ztracená vteřina nahrává skutečným dravcům...

"V pořádku..." Poslechl je a zdvihl paže; bez štítu a uzdravovadel byl až trapně zranitelný a předměty v jejich dlaních, nejspíš nějaká hodně zmenšená obdoba kanónů, kterým by se jindy jen smál, s ním mohly sakra zamávat. "Co jsem vlastně provedl, zlatíčka?"

"Veřejné pohoršování," štěkl jeden z nich už maličko znejistěným hlasem a jako by si hned vzápětí uvědomil svou chybu, zařval o to hlasitěji: "Však oni ti to na stanici vysvětlí! Do vozu, šmejde!"

"Teda nic proti vaší kárce, ale jistě jste si všimli, že jsem tak trochu cizinec a mám právo neznat všechny vaše zvyky..."

"Drž hubu!" skočil mu druhý strážník do řeči. "Však tě ty legrácky přejdou, vandráku. Sedej!"

"Ovšem, už jdu, pane..." Předstíral pokoru a respekt, dobře věděl, že každý potulný herec a kejklíř by se jeho výkonům vysmál, tihle jelimani ale uvěří, o to strach neměl. Chtějí a musejí uvěřit, nemají na výběr, pokud mají aspoň na chvíli uniknout vlastní ubohosti. Nezmyslil se - podmračené úsměvy se jim ve tvářích ještě víc roztáhly, když se shrbený šoural k otevřeným dvířkám, prsty na minikanónech zbělaly, jak zesílil jejich stisk...

První z nich dostal kopanec do břicha, než mohl cokoli vytušit. Ani ve snu by ho jistě nenapadlo, jak rychle a jistě dokáže ten zbabělý cizák zaútočit. S heknutím se sesunul na zem přímo před Varkangara, ten mu pro všechny případy ještě jednou nohou přišlápl trup a otočil se ke druhému. K tomu, co stál na opačné straně vozu, na místě kočího, a stále ještě mohl stihnout použít zbraň.

"Tak dost! Nalož Ilahije, nastup si a jedem!" Mladý strážník zjevně začínal chápat rozložení sil správně a z posledních sil sbíral odvahu ho využít. "Vidiš tohle, mizero? To umí střilet, jestli ti to ještě nedošlo."

"Ale došlo. Jenže ty na mě nevystřelíš, uzenáči..."

"Tak to se teda pleteš. Jestli teď hned okamžitě..."

"Nevystřelíš, protože nemůžeš. Ta tvoje městská stráž slouží nějakému nařvanému pitomci, kterého chce nějaký jiný nařvaný pitomec poslat k ledu a sednout si na jeho vyhrátý trůn. A protože jste všichni srabi a z pravého chlapského souboje byste se podělali, půjde na to přes smradlavé babské lsti. Takže když tě teď pár čumilů uvidí, jak tady na mně zkoušíš to svoje dělo a já se ti přitom nesnažím urvat hlavu, udělají z tebe příšeru vraždící nevinné, seberou ti mundúr a pošlou tě do báně, kde se na tebe sesypou všichni, koho tam tvoji kamarádi kdy dostali. Nebude lepší domluvit se se mnou? Skoro nic po tobě nežádám..."

Vlastně ani tak moc neblufoval. Technomagické světy, jak o nich četl, si byly podobné jako vejce vejci, proč by to zrovna tady mělo chodit jinak? Nakonec, žádné náznaky odlišnosti zatím ani nezpozoroval. Pořád je tu určité riziko, že ten šupák před ním zpanikaří, ztratí rozum, začne dělat, co by jindy nedělal, a potom...

Nic takového se naštěstí nestalo. Jestli nebyla dost silná šupákova nátura, pak jeho představitivost určitě; několikrát hlasitě vykřikl, vystřelil dvě rány naslepo do vzduchu a když si všiml, že na svůj protějšek neudělal nejmenší dojem, paže i nálada mu nenávratně poklesly.

"Co chceš, prosím tebe...?"

"Odvezeš mě za město, támhle do těch kopců, jak nejrychleji zvládneš. A nebudeš dělat nesmysly. Mám kanón tvého kamaráda, jak se s ním zachází, jsi mi předvedl sám, takže jestli jenom o chloupek uhneme ze směru..."

"Táhněte odtud! tenhle patří nám!"

Nový hlas zhůry, ostrý a plechový, zmrazil stejnou měrou Varkangara jako strážníka. Vozidlo tiše zakryl stín čehosi, co vzdáleně připomínalo alkanský bojový kotouč bez násady, obludně zvětšený a natřený matnou uhlovou šedí. Jen pro klid duše na to Varkangar zkusil vypálit z nově získané zbraně a ani ho příliš nepřekvapilo, když koule zasyčela uprostřed letu na čemsi neviditelném a shořela dřív, než mohla jen škrábnout kovový plášť.

"Tak jedem, na co čekáš?" houkl na strážníka, ten se však ani nepohnul, jako by samým děsem vrostl do země. Tohle nemělo smysl, to mládě by se snad radši dalo zabít, než by přeložilo těm nahoře jediný stvol přes cestu.

"Svrab na to!" Varkangar zastrčil technomagickou zbraň do kapsy, zaklel vzteky nad tím, že se včas nenaučil ty pojízdné srandičky kočírovat sám, a dal se na útěk...

Červená kůže z vesmíru se rozběhla pryč, legračně kličkovala z chodníku na chodník, proskakovala mezi vozidly i chodci a Tjumigan se mimoděk musel zasmát. Ani se nepokouší ujet, ne že by mu to tedy bylo něco platné, ale přece jenom, každý tvor se zdravým selským rozumem by v tom viděl větší šanci - pokud by si ovšem dokázal poradit se stroji.

Takže zas jen nějaký pologramotný primitiv, co umí zacházet nejvýš s motykou a oštěpem, moc jim toho nepoví... Proč sem vlastně Oni - ať už žijí kdekoli a plánují cokoli - posílají pořád jen takovou bezcennou veteš? Udělali si snad ze Světa odpadní skládku? Anebo je sem vozí jen tak pro zábavu, vysadí je a pak už se jen někde daleko odtud u obrazovek kochají, jak je lovíme, mučíme a likvidujeme?

Stiskl několik tlačítek na ovládacím pultu, z komry na spodku letounu nedočkavě vyskočil kovový doutník autslídila a jako střela vyrazil za uprchlíkem. Někteří z nich jsou každopádně špehové, nevyplatí se je podceňovat. Sám se ještě s podobný nesetkal, z jiných základen ovšem přicházela hlášení o vetřelcích na pohled zaostalých, ale s úctyhodnými bojovými silami - obvykle něčím na základě pyrokineze, telekineze nebo podobných záležitostí. Nejdřív si klepal na čelo, když slýchal o barbarech ničících plamennými jazyky autoslídily, zaštitované muže nebo dokonce celé letouny - přinejmenším do toho nemilého případu ZVMSŽ-38. Velitel Rajalín je poctivý rozumný chlap s nohama na zemi - nebo aspoň byl, když ještě neseděl s vytřeštěným pohledem v sanatoriu, neblábolil z cesty a necucal jídlo hadičkami - a lidi do týmu si taky vybíral víc než zodpovědně. Ti, co tenkrát přežili, určitě neměli důvod ani chuť si vymýšlet nebo přehánět...

Vlastně to celé smysl dává. Vycvičit pár středověkých hlupáčků, co prahnou po boji a dobrodružství, věnovat jim na obranu špetku psioniky, kterou naše prostředky zatím nedokáží odhalit... Takový špión neprozradí vůbec nic, vždyť potrvá ještě celá staletí, než jeho rasa dokáže vůbec pochopit, pro koho a na čem pracuje. A ti ostatní, ti neškodní? No, prostě kamufláž. Honíme se za tolika falešnými cíli, protože je nerozeznáme, že ty pravé nám mohou celkem snadno proklouzávat mezi prsty...

Autoslídil dostihl cizáka během několika vteřin, zakroužil mu nad hlavou, jako by se vysmíval, a s boharovným klidem shodil poutací síť. Hotovo. Žádné blesky ani ohnivé koule se nekonají. Tak ty nebudeš vyzvědač, chlapče, ale jen obyčejný chudák, kterému navěšeli bulíky na nos... No nic, odchytit tě musíme tak jako tak a kdoví, třeba z tebe nějaký užitečný střípek informace nakonec vypadne. Doufám...

Tjumigan přiblížil záběr, aby si mohl cizáka neohrabaně zápolícího s pouty nabitými energií lépe prohlédnout. Zajímavé... Soudě podle svalnaté postavy a mimořádně nedůtklivého výrazu by to měl být ukázkový příklad primitiva

naverbovaného k bojovým jednotkám jako potrava pro děla. V jeho pohybech, v očích, v celé prozatím tiché aureole okolo něj jako by se ovšem skrývalo mnohem víc... No tak, člověče, prober se. Prostě si do něj promítáš něco, co bys rád viděl. A hlavně co by rádi viděli ti nadržení bařtipáni nad tebou. On ti to usnadnil jen tím, jak se podobá Svěťanům, kolik z jeho rysů si můžeš ztotožnit sám se sebou. Nebo spíš s tím, co si sám o sobě nalháváš, chytráku. Smiř se s tím, že takhle snadno tě sláva ani povýšení nečeká.

Stiskl další tlačítko, zajatcovo tělo zvláčnělo dávkou omamného plynu, autoslídil se vznesl do vzduchu a zamířil se svým nehybným, pokořeným nákladem nazpátek k mateřskému stroji. Však bude dost času si tohohle šupáka pořádně prohlédnout. Šéfové stejně svěří výslech jemu, když si ho chytil. Takže kamaráde, jestli přece jenom skrýváš víc, než na co vypadáš, piš si, že to z tebe vyždímá.

Když mu ho přitáhli do velína a pohodili ho před ním na podlahu, rutinně a bezduše jako pytel zrní ve mlýně, měl téměř chuť je okřiknout, ať s ním zacházejí lépe. Ať mu okamžitě stáhnou ta pitomá pouta z rukou a nohou, protože tuhle bytost spoutat nelze, nikde a ničím, jen se sami zesměšňují, když se o to snaží. A ten nejsměšnější kašpar ze všech potom samozřejmě bude kdo? On, jejich velitel, to dá rozum...

"Prohledali jste ho?" zeptal se místo toho chladně. Naoperovali do tebe nějaké žlázy, kterými nám teď vymýváš mozky, co? N tohle ti neskočíme, hochu...

"Samozřejmě, pane. Jen to, co obvykle - brnění, přilba, tadyhle sečná zbraň, v batohu jídlo, pár počmáraných listů, nejspíš zase jen údaje o Světě, no a pak... pak už jenom tyhle nesmysly." Na pultě před Tjumiganem přistála hrst kovových předmětů, kruhových, čtverhranných i trojhranných, složitě zdobených kombinacemi ornamentů a neznámého písma, krásných na pohled, ale nic víc...

Opravdu?

"To mi řekněte," natáhl se a vzal jeden z nich do ruky, "proč tohle u sebe všichni tahají. Kolikrát už jsme tyhle krámy projížděli vším možným? Žádné technické hračky, žádná udělátka, jen kusy kovu a nic v nich... Jeden by řekl, že když se vydáte špehovat na cizí území a musíte si tam všechno odtahat na zádech, nebudete mít místo na zbytečnosti..."

"Můžou to být mince, pane," pokrčil rameny desátník Torija. "Nebo nějaké jiné ceniny. Třeba je ten kov u nich vzácný a myslí si, že ho dobře zpeněží i tady..."

"Jo, to by mohlo být ono... Anebo se k tomu prostě modlí, aby měli úspěch, vždyť jsou to tupci... No nic, zameteme stopy a letíme."

Desátník přikývl a odběhl k příslušné konzoli. Tohle byla už dávno mechanická záležitost, práce pro nižší šarže, přesto i sám Tjumigan nacházel

pokaždé kouzlo v tom, celý proces aspoň sledovat. Jako už tolikrát předtím, i dnes slastně přimhouřil oči, když se před nimi začaly rozjasňovat vysílače v blízkém okolí, z šedé přecházely v bílou a z té pak v ohnivě rudou, dokud se zdi domů i šaty možných svědků neproměnily v malá jasná slunce. Vše se samozřejmě odehrávalo jen na speciálně upravené obrazovce, dole ve skutečném světě si nikdo žádných změn všimnout nemohl, tím nesmlouvavěji však do mysli dopadaly rutinně předprogramované příkazy.

STALI JSTE SE SVĚDKY POLICEJNÍHO ZÁSAHU PROTI MASKOVANÉMU ZLOČINCI. JAKÉKOLI JINÉ INTERPRETACE DNEŠNÍ UDÁLOSTI JSOU FALEŠNÉ A VY SE JIMI NEZABÝVÁTE. JASNĚ SI VZPOMÍNÁTE NA CELÝ ZÁTAH, SMÍTE O NĚM SVOBODNĚ HOVOŘIT, ALE NECÍTÍTE POTŘEBU. MIMOSVĚŤANÉ NEEXISTUJÍ. TAJNÉ SLOŽKY ZABÝVAJÍCÍ SE JEJICH LOVEM A VÝSLECEM NEEXISTUJÍ. ZMÍNÍ-LI SE KDOKOLI O PODOBNÝCH VĚCECH JAKO O REÁLNÝCH, JE TO BLÁZEN A VY MU NEVĚNUJETE POZORNOST. VŠE, CO JSTE NYNÍ SLYŠELI A VNÍMALI, PŘIJÍMÁTE JAKO PRODUKT SVÉ VLASTNÍ SVOBODNÉ MYSLI. KONEC.

"Hotovo, pane," usmál se Torija. "Můžu nastavit zpáteční kurs?"

"Proveďte. A zvedněte to nad mraky, ať nemusíme celou cestu vysílat. Ani ZVMSŽ energii nekradou..."

"Rozumím, pane."

Tjumigan pokýval hlavou a znovu zdvihl jeden z cizincových ozdobných fetišů. Krátce ho promnul mezi prsty, několikrát si ho přehodil z dlaně do dlaně a nakonec ho zasunul do kapsy.

Máme moc skoro nad všemi, i když o tom většina z nich ani netuší. Líbí se nám to - tedy mně docela určitě. Nad tebou, rudochu, ji budeme mít taky a užijeme si ji.

Aspoň tu krátkou chvílku, než s tebou skončujeme...

X

První, co si Varkangar uvědomil, když znovu přišel k sobě, byl tlak a chlad okovů na zápěstích a kotnicích. Poutaly ho ke zdi z neomítnutých kamenných bloků, hrany měly ohnuté dovnitř, aby se zařezávaly do kůže, i jejich tvar byl nejspíš důmyslně uzpůsoben tak, aby průměrnému domorodci - kterému se on sám koneckonců podobal - rychle způsobily nepříjemné otlačení. Dobrý Kreide, tohle je směšné! Od mistrů magie, jakými ti mizerové musejí být, by jeden očekával něco přece jenom víc na úrovni, něco míň... syrového.

Otevřel oči a rozhlédl se kolem. Celkem příjemná místnůstka, dost se podobala běžné světnici alkanského domku, jen v podstatně útulnějším provedení. Kvádry kamenů nehyzdil ani jediný krvavý cákanec, v koutech se nepovalovaly nedojedené zbytky mladíků a dívek, vzduch nehnul zápachem zkaženého masa a strachu z nečekaných přepadení... Cítil, jak se mu mysl naplňuje klidem, navzdory všemu, co prožíval - pouta už tolik nedřela, ponížení nebolelo, vyhlídky na zajetí najednou nevypadaly tak černě, skoro by se až zdálo, že...

Tak dost! Teď vážně, chlape. Nejspíš jsi právě kápl na místo, kde najdeš ty zatracené chlupáče, jenže jsi až po uši v bryndě a ti, kdo tě do ní dostali, toho za prvé zjevně dost vědí o tvém národě a za druhé, jestli ti vytvořili pohodlné ubytování, tak jen proto, abys víc trpěl, až tě z něj vyvedou a mrsknou do nějaké prašivé díry. Tak se nechovej jako pitomec.

No a za třetí... ještě něco...

Ovšem. Za třetí - proč tady není ani taková maličkost jako magické louče? Proč tu místo nich svítí jen nějaké hloupé skleněné baňky, do posledního střípku technomagické - copak páni správci nevědí, jak tyhle věci nesnášíme? Jak se to slučuje s domácími prostředím a útulnou cimříčkou?

A ty primitivní řetězy... Zajistit mě tu mohli stokrát účinněji i pohodlněji, jediné druhořadé zaklínadlo by na to teď stačilo... Kreidovy kosti, vždyť zablokovali a málem zničili všechnu moji výbavu ještě při přenosu, to se zatím nepovedlo nikomu a nikde - tak proč tady kolem, zatraceně, není ani špetka jakékoli magie?

Divné, moc divné...

Neměl ponětí, jak dlouho tam visel a vychutnával si tu směsici komfortu a utrpení, když se v protější stěně pomalu otevřely prosté mechanické dveře - to jediné, co by si žádný Alkanec na svůj dům dát netroufl - a dovnitř se vsouval lehce obtloustlý domorodec v uniformě, soudě podle nažehlenosti a množství blýskavých znaků na rukávech zřejmě vyšší důstojník. Rozvážně ukusoval z čehosi, co připomínalo staré zahnívající prkno, a čím nezaujatěji se pokoušel působit, tím víc z něj řvala nedočkavost, hlad po výsledcích a nejspíš i po vyslýchání samotném.

"Vítej, příteli," promluvil plynou thermadonštinou a navzdory sarkasmu se zdálo, že to oslovení myslel aspoň zčásti vážně. Možná i proti své vůli. "Jsem podarmádník třetího řádu Tjumigan. Jak vidíš, vaší řeči už rozumíme, takže se mi jistě představíš i ty."

"Naháněč páté kategorie Rudoksicht z kmene Plešivců," prskl Varkangar.

"No vida, pán je vtipálek. S takovými je vždycky radost hovořit." Oficír uhryzl

další kousek špalku a místností zaznělo zřetelné křupnutí. "Ovšem zase to nepřeháněj, jestli ti mohu radit. Někdy jsem naladěný i na vážnější debaty a ty by ses měl snažit mi udělat radost, protože jako náčelník ZVMSŽ-42 jen já rozhodnu, jak budeš žít v dalších dnech. Nebo jestli vůbec."

"Krásný název, to jste vymysleli sami?"

"Základna výzkumu mimosvětského života," sykl Tjumigan. "Tak se ti to líbí víc? Prosím, jak chceš."

"Ještě krásnější název. Čím krkolomnější, tím lepší, to je vám podobné..."

"Tak podívej se, miláčku." Kreidovy kosti, tenhle titul už snad vážně nemyslí! "Nejenže na mně záleží, jestli tvůj mimosvětský život bude pokračovat, ale taky co tě v něm čeká, víš? Můžeš shnít v týhle prašivý kobce, nebo můžeš dostat solidní ubytování, dost žrádla, dost všeho, co si zamaneš. Je to všecko jenom na tobě. Vypadáš jako chlap, co si potrpí na důstojnost, tak se starej, ať si ji zasloužíš!"

Varkangar vydechl. Dokud nezíská zpátky aspoň hlt magie a hlavně nezjistí, jakým způsobem ji z něj tihle kašpaři vlastně dokázali vysávat, pak mu bohužel asi nic jiného nezbyde. Nakonec, bude tady jen pár dní... "Tak dobře, tlusťochu. Nech těch pitomostí a vybal, o co ti vlastně jde."

"V první řadě si uvědom, co ti nabízíme, o to mi jde. A co ti vlastně nabízíme Oni." Velké "O" zaznělo zcela zřetelně, jako falešný tón na flétně špatného muzikuse, a Alkanec jen s vypětím sil potlačil úšklebek. "Možná na tebe budeme trochu oškliví, ze začátku, nedáváš nám prostě na výběr. Ale nakonec se můžeme stát přáteli, když dostaneš rozum. A co ti dali tam nahoře, na těch vašich cizích hvězdách? Jakou úctu ti prokázali, že je tak miluješ? Poslali tě k nám na smrt, abys věděl!"

"Cože?" Zmatek a dezorientaci nemusel tentokrát ani moc předstírat.

"Ano, slyšíš dobře. Určitě na tebe byli hodní, plácali tě po ramenou, chválili tě až do nebes, co? Jdi vyšpehovat ty hnusné Svěťany, zjisti nám o nich, co můžeš, a až je pak napadneme a zotročíme, bude z tebe národní hrdina! Zasypeme tě bohatstvím, dáme ti moc, slávu, všecko, co si můžeš přát - jo, jenom jedinou věc ti docela určitě nedáme, mentální paraschopnosti..."

"Para... to má být zase co?"

"No vidíš, ani netušíš, co to je. Představ si, že někteří z tvých kamarádů vyzvědačů po nás vrhali plameny, metali blesky, zmrazovali nás, třásli nám zemí pod nohama... To jsou věci, co? Prostě se jim někdo pohrabal v mozcích a tyhle biotechnické vymoženosti jim věnoval - a víš, proč ty je nemáš? Protože jsi jenom potrava pro naše kanóny, blázne, a žádný špeh!"

Varkangar se zamračil. Dělá si z něj ta kreatura legraci? Sebrali mu přece půl

torny amuletů, musejí vědět, že magii ovládá přinejmenším stejně dobře jako oni. Že kdyby ho nezaskočili v naprosto nečekaném okamžiku, nikdy by ho sem nedokázali ani dostat. Tak na co si to tady hrají? Chtějí ho snad vyprovokovat, aby začal svá kouzla hájit a vyzradil, kam až sahají jeho dovednosti? No, buď jak buď, nejlepší bude přistoupit na jeho hru a počkat, jakým směrem se vyvine...

"Parchanti! zabiju je!" Zalomcoval okovy, div si nevykloubil zápěstí. "Já jsem tady měl být hlavní figura, a ne ti chromajzlové! Svaly mají jak mumie, palice nanic, zpřelámu jim kosti, až se mi dostanou do rukou!"

"Zajisté. Jsi silný a chytrý, já na to mám čich, jinak bych se tu s tebou tak dlouho nevybavoval." Tjumigan se rozzářil jako sluníčko, i když se snažil, seč mohl, aby se mu v obličejí ani v hlase nic nezměnilo. "A věř mi, u nás umíme kvalitu nejen rozpoznat, ale i využít daleko líp..."

"To tedy doufám." Počkej, hochu, počkej. Nekolaboruj tak rychle. To by mohlo i takovému hňupovi přijít krapet podezřelé. "Ehm... **rád bych** doufal..."

"Myslíš, že ti lžu?"

"Jak mám poznat, že ne? Já jsem žádné ohnivé tentononc neviděl, ani tady, ani u nás. Nikdy. Není to trochu divné?"

"Radši ani nechtěj," zavrtěl Tjumigan hlavou v předstíraném zděšení. "Je to strašlivé. Sám jsem viděl, jak hoří domy, kde naši návštěvníci slídili, viděl jsem, jak na ulicích upalují tucty civilistů, snad aby se zbavili svědků nebo jen tak pro potěšení... Kdo může říct, co se těm zrudám honí hlavou? Ještě teď je mi z toho zle..."

To by museli být zatraceně hloupí špehové... "Nemohli byste mi tu nějaký menší ohýnek aspoň předvést? To prostě není možné, že by... že by Oni..."

"Nejsem biotechnolog, nerozumím tomu, jak to dělají," pokrčil velitel rameny, tentokrát znechucení zřejmě nepředstíral. "Můžu říct chlapům, aby sem někoho z té verbeže přivedli a přesvědčili k malému výstupu, jestli po tom tolik prahneš. Uvidíme, co se dá dělat..."

"Byl bych vám vděčný... A ještě vděčnější, kdybyste mě pak nechali tu veš vlastnoručně odpravit..." Varkangar zavrčel skrz zařaté zuby. "Mohl bych mít docela malou prosbičku...?"

"Copak?"

"Měl jsem s sebou hrst posvátných fetišů, vzácných uměleckých děl, vytepalí je největší mistři mého rodu..."

"Ovšem. Vím o nich." Tjumiganova ústa se roztáhla triumfem a Alkanec měl v tu chvíli co dělat, aby svá vlastní udržel na uzdě. "Jsou v bezpečí, žádný strach..."

"Ehm, nemohl bych je dostat zpátky, že ne? Je to takové naše rodinné stříbro, víte? Už moji prarodiče je zbožňovali, táta je nosil celý život při sobě... Pochopte, vážně se cítím moc zle, když je tu nemám. I pány jsem přesvědčil, aby mi je nechali, musel jsem do nich hučet týden... Prosím, moc prosím, aspoň jeden jediný..."

Velitel se zastavil, už na odchodu, chvíli se zdálo, že nad něčím opravdu pečlivě uvažuje. Varkangar zbystřil pozornost... Ale ne. Ten namyšlený skřet si prostě jen užívá konce prvního kola, které, jak věří, na celé čáře vyhrál. A vymýšlí, s jakým polechtáním nejlíp přijít do toho dalšího.

"Ukaž, že ti můžeme důvěřovat, potom si promluvíme. O tvých skulpturách a o ledasčem dalším navrch." Dveře se zavřely zvenčí a klapot podrážek, docela jistě vyladěný léty zkoušek na co možná strašidelný tón, ještě chvíli zněl chodbou jako odbíjení půlnočního orloje...

X

Když se rudý cizinec ztratil za železnou deskou a Tjumigan mohl konečně vyhnat z tváře nacvičený úsměv, samou úlevou se málem sesypal. První rozhovor bývá vždycky nejtěžší. Je zapotřebí nejen udělat si obrázek, kdo se nám to vlastně dostal do spárů, ale taky aspoň zevrubnou představu, jaký je uvnitř. Jak přemýšlí, co miluje a co nenávidí, jak ho nejrychleji zlomit... Nebo jestli za nějaké lámání vůbec stojí.

Tenhle divoch bude stát za námahu docela určitě.

Je přímo ztělesněním toho, co ZVMSŽ v boji proti ohrožení z hvězd hledají. Tedy, byl by ideálem, kdyby mu tam nahore svěřili významnější funkci a úkol, ale i tak... Nevinný, prostomyslný, a přitom plný sveřepé touhy po životě, odhodlaný prosadit si cokoli, co si umane - ta jeho síla, ta je opravdová, docela určitě. Ať už má charisma nebo jen nějakou pitomou mašinku na výplach mozků, ať už v téhle chvíli opravdu chce změnit stranu nebo mu jen předvádí divadlo, aby si zachránil tu svoji ohnivou kůži, je z rodu důstojných. A důstojná mysl má tu úžasnou vlastnost, že se dá rozvrátit do základů a pak znovu vybudovat na nových kořenech. Sama bude pomáhat, udělá cokoli, aby se mohla znovu zrodit.

Kdepak, hochu, ty na popraviště nepůjdeš, ty budeš můj. Staneš se mým pomocníkem v boji proti Nim, ale nejen to, zdaleka ne...

Na konci chodby zabočil doleva, uprostřed té další se na okamžik zastavil, promnul si bradu, několikrát přelétl očima tam a zpátky řadu šedivých dveří... Jedny jako druhé, až na čísla v bílých čtvercích. I to, co najde za nimi, bude k

nerozeznání stejné, nudné a vyčerpané, ale stejně...

Sto devítka. Jo, sto devítka bude vhodná i postradatelná tak akorát.

V zadním koutě cely, kterou od té rudochovy odlišovaly snad jen haldy výkalů na podlaze a vydatná porce smradu, ho přivítalo povalující se stvoření v hadrech částečně strhaných z těla a zčásti přilepených špínou k trávově zelené kůži. Když za sebou zavřel, s bolestivým zasyknutím zdvihlo hlavu ze země, upřelo na něj trojici krví podlitých očí a zděšeně vyjeklo.

"Jen klid, příteli, jen klid," usmál se. "Dnes tě trápit nebudu, máš moje slovo."

"Pane, prosím, já vážně nic nevím! Nevedu na vás invazi, jsem jenom poctivý kovář, přísahám!" Zelený zaúpěl, snad ho ani neposlouchal, anebo že by mu už nevěřil? Co na tom nakonec záleželo... "Pusťte mě, prosím, já jsem tady jen omylem, zmizím a už se neukážu, slibuju!"

"Neřvi, my už taky víme, že nám toho moc neřekneš... Tvůj výslech je u konce. Jednou provždycky..."

"Tak mě nechte jít! Prosím vás, já jsem vážně nechtěl slídit a obtěžovat, byl jsem na cestě na Araunu, do hlavního města na trh, oni mě tam dávno znají, jenže mě Brána vysadila tady, já tomu sám nerozumím, měl jsem jít radši veřejnou a ne zlodějskou, jenže když ty cesty jsou tak drahé... Pane, dělám nejlepší meče, jaké jste kdy viděl, jestli chcete, jeden vám dám, úplně zadarmo... Nebo heďte, udělám vám jich bednu, vyzbrojte si rodinu a známé, můžete se přesvědčit, jak..."

"A víš co? Proč vlastně ne? Vždycky jsem si chtěl zkusit, jak se s těmi středověkými nesmysly zachází..." Tjumigan zdvihl věžňovu osobní zbraň - nechal mu ji tu pro snazší práci s jeho vůlí pohozenou ve špíně, jakmile si jen mohl být jistý, že ta kreatura nemá šanci ji uzdvihnout - a půltuctem dobře mířených ran prosekl zelenou kůži na krku, maso pod ní a nakonec i obratle.

"Tuhle čest si zasloužíš, kováři..." Otevřel dveře ven a mávl na nejbližšího z procházejících hlídačů. "Pojď sem, pomůžeš mi. Tak, popadni ho za nohy, odneseme ho k tomu nováčkovi..."

Cizák byl lehčí, než se na pohled zdál, dlouhé dny hladovění a exekucí přece jen zanechaly citelné stopy, přesto se veliteli ulevilo, když konečně složili ten nechutný žok na prahu před Rudoksichtovou cimrou. Narovnal se, chvíli protahoval rozbolavělá záda a paže, než konečně oprášil smítka a uhladil záhyby na obleku, nasadil usměvavou masku, jednou rukou propustil strážného a druhou vzal za kliku.

Ovšemže budeš můj, kamaráde, ale nejsem tak hloupý, abych věřil, že už jsi. Mohlo by se zdát, že ano, jenže tvoje hrdost ještě neřekla poslední slovo, bylo by

pošetilé se domnívat, že se vzdá tak snadno. Vrábí se a začne připomínat všechny ty žvásty o dobru, síle, moci a co já vím, čím vším tě ještě omámili, když z tebe dělali předvoj vpádu na Svět. A ty ji začneš znovu přikrmovat, ať už si to přeješ nebo ne, zkrátka tě přemůže a pohltí. Proto ji musím zprovdít ze světa já, tu tvoji důstojnost. Donutím tě udělat něco skutečně nechutného, nízkého, ohavného, něco... **nedůstojného** rozumné bytosti a až se tvá duše zhroubí, vrátím jí, co ztratila - ovšemže ve vlastní verzi. Ještě rád ji budeš považovat za svou, až pochopíš, že všechny ostatní podoby sebeúcty jsi nenávratně ztratil.

"Ještě jednou zdravím, Rudoksichte," pokynul stále stejně zamračenému zajatci. "Nedal by sis něco k snědku?"

"Pane, snědl bych i vlastní botu..."

"Tak to tě mohu uklidnit, mám pro tebe něco přece jen krapet chutnějšího. Moc se omlouvám, že jsem tě tu nechal tak dlouho o hladu, to víš, povinnosti... Ale neboj, vynahradím ti to skutečnou delikatesou - podívej."

Vtáhl tělo mrtvého zeleného špeha dovnitř, rozložil je na podlaze tak, aby žádná jeho součást nezůstala skryta, a poodstoupil. Zpovzdálí mlčky zhodnotil Rudoksichtovu tvář - nezměnila výraz ani v nejmenším, snad jen koutky úst maličko zacukaly a v očích se zablýsklo, pokud to tedy nebyla jen hra světél. Chudák, musí prožívat skutečně hluboký šok a zděšení, když mu dá tolik práce, aby je na sobě nedal znát... To nic, však to dlouho nepotrvá. Dva, tři dny a začne mi tu brečet jak dítě - až mu dám kus suchého plesnivého chleba, bude skákat blahem...

"Šetřit nemusíš, zítra ti přinesu dalšího. Dobrou chuť."

Tentokrát už nečekal na reakce, opustil celu a zvenčí s teatrálním vítězným gestem stiskl tlačítko uvolňující pouta na vetřelcových končetinách...

X

Varkangar se vrhl na voňavý pokrm jako hlady pomatená šelma, o moc víc nakonec v téhle chvíli ani nebyl. Čerti vědí, jak dlouho tu v těch pitomých okovech vlastně visel, soudě podle kručení v žaludku a vodopádu slin v ústech určitě nejmíň sto let. Jediným rychlým stiskem prokousl neznámému nešťastníkovi kůži na rameni, nedočkavě utrl první sousto. Maso bylo čerstvé, teplé, ještě krvácelo, od porážky nemohlo uběhnout víc než pár minut. Cítil, jak mu krev stéká po bradě, lačně ji olizoval, užíval si její železitou chuť, jako by jedl poprvé v životě. Teprve když svírání v žaludku pomínulo a z pravé ruky mrtvého zůstala jen hromádka ohlodaných kostí, přišel čas zauvažovat, co dál.

Ten vytlemený vojácký rypák po něm ještě něco chce, to je jasné. Možná má pocit, že ze zajatce ještě nevyždímal všechno, možná ho chce přetáhnout na vlastní stranu, každopádně si od něj musí dost slibovat, když mu podstrojuje prvotřídní jídlo, zařizuje útulné bydlení, ve kterém...

... ve kterém ho přiková ke zdi? Ne, **tohle** smysl nedává.

Možná ho spoutat prostě musel, snad mu to nařizují nějaká striktní pravidla styku, která se zatím neodvažuje obcházet. Dobře. Ale co otom ty jeho řeči o prašivých kobkách? Co ta divná jízlivost v hlase, když přinesl potravu? Tvářil se, jako by se mu na tuhle dobrotu chystal vyzvracet - stejně jako každý, komu se hnusí jíst maso myslících tvorů. Což podle všeho zahrnuje drtivou většinu příslušníků drtivé většiny ras na území Thermadonské říše a přilehlých oblastí.

Která zároveň považuje běžné alkanské domy za smradlavé žumpy a neuskladnila by do nich ani kompost...

Teď už to smysl začíná dávat...

Pokud je ten trouba opravdu přesvědčený, že ho důmyslně a krutě mučí, pak nejenže ví starou belu o Alkancích, ale dost možná i o všem ostatním. To by mohlo znamenat, že jeho výstup nebyl jen taktickou hrou, že opravdu věří všem těm hovadinám, co tu před malou chvílí plácal...

Invaze z hvězd. Špionáž. Paraschopnosti. Fetišé po prarodičích...

Varkangar otřel ústa a zamračil se. Jestli je to takhle, potom by pořád ještě mohl zvrátit rozvržení sil, získat rozhodující výhodu. Třeba jen na chvílku, malou, ale zásadní.

Přesto si nebyl jistý, jestli se má z takového poznání radovat.

Protože jestli je to opravdu tak, že v téhle technomagické díře, v téhle ZVMSŽ nemají ponětí o magii, o práci s kouzelnými předměty, pak tu rázem vyvstává úplně nová a ne zrovna příjemná otázka.

Když to nebyli tihle, kteří se mu hned po příchodu pokusili vysát a odčerpat veškerou magii ze zásobníků, tak potom kdo?

X

Další občerstvení bylo ještě chutnější než to předchozí.

Hned po ránu Varkangara probudilo vrznutí vchodu, do místnosti se nahrnul pultucet svalovců s technomagickými střelnými zbraněmi - k nepřikovanému

cizákovi tu chovali respekt, ať se tvářili, jak chtěli, a k vlastním zadkům ještě větší - nakonec se dovnitř vkolébal sám Tjumigan, pohodil na zem další bezduché tělo, zatěkal očima mezi Alkancem a zahrávající mrtvolou ze včerejška, jako by se nemohl rozhodnout, kdo z nich zaslouží zhnusenější kukuč, a celé procesí se s nápadným spěchem odporoučelo.

Ani tentokrát Varkangar nedokázal určit rasu, k níž vězeň patřil, a podle všeho šlo znovu jen o zbloudilého civila. Tvář měl špinavě bílou, tři oči posazené do rovnostranného trojúhelníka, ústa postrádala zuby, nejspíš je nikdy ani neměla - vůbec se nepodobal tomu prvnímu, přesto vypadali tady, zabití na podlaze cely, jako rodní bratři. Stejný výraz, stejné zoufalství, stejný pečeť světa jménem Svět, jehož obyvatelům možná scházely vědomosti i představitost a docela určitě pokora, suroví a hloupí ovšem uměli být stejně jako kdokoli z těch, koho se tak báli.

Jakpak asi chutná takový Rhionec? blesklo mu hlavou, když se pouštěl do jídla. Nikdy žádného nezabil ani nedostal příležitost okusit - a od doby, co zachránil jejich svět a pravidelně sklízel vděk těch malých chlupáčů, o to vlastně ani nestál. Jestli mi sem přineseš jediného z nich, ty satanášův zvratku, přísahám, že ho před mýma očima sežereš sám! I kdybych musel vymlátit celý tenhle septik do základů, abych tě k tomu donutil.

Když se toho dne otevřely dveře podruhé, žádný mrtvý huňáč se v nich neobjevil, ani jiný nebožtík. Jen banda svalnatých pohůnků, ještě o polovinu početnější než ráno. Vrazili dovnitř jako velká voda, beze slova ho ochromili hůlkami s podivnou, ne ovšem magickou energií, a stejně mlčky ho znovu vrazili do okovů. Teprve potom vstoupil jejich šéf.

Tvářil se jako tisíc čertů, zlostně sípěl, mával rukama, u pasu se mu jako divošský opasek pohupoval věnec narychlo svázaných magických amuletů. Další mu visely na zápěstích, okolo krku, na hrudi i na břiše.

"Tak obrázky po dědečkovi bys chtěl nazpátek, jo?" Těch pár slov šlehlo místností takovým způsobem, že i otrlí strážci o pár odstínů pobledli a mechanicky se od Tjumigana odtáhli. "Tak víš co, ty parchante? Mně se taky zalíbily, takže se s nimi rozluč! Budu je nosit sám jako cetky a až mě to přestane bavit, rozdám je kurvám, vytrů si s nimi zadek, naházím je do kanálu a ty se na to budeš koukat, rozumíš?!"

Varkangara zatím nenapadalo, odkud vzaly události tak náhlý obrat, takže jen pokrčil rameny a čekal, co přijde dál.

"A nažrat už taky nedostaneš. Nemáme na to, abysme ti tu podstrojovali, už mě to tvoje hodování stálo až moc!"

Teď už Alkanci začalo docházet, odkud vane vítr. "Padal jsem hlady, pane!"

zaskučel z plných plic a zkřivil obličej, jak nejpůsobivěji dokázal. "Málem jsem se pozvracel, ale co jsem měl dělat? Tři dny jsem nejedl, já chci žít a když nic jiného není, tak..."

"Nelži! Elektrické oko tě vidí!" Tjumigan kývl hlavou ke stropu, do míst, kde mezi kameny ve zdi trčel jeden o chloupek menší a tmavší než ostatní - nejspíš ukryval nějakou technomagickou obdobu sledovacího kouzla. Zatraceně!
"Pochutnával sis, užíval sis to, až jsi krkal. Kdybych ti přinesl janulí biftek s oblohou a na zlatém podnose, nemohl by sis dávat do nosu víc!"

"Pane, pro nás je jídlo posvátné. Jsme chudá země, počasí bídné, půda samý kámen, můžeme se udržet a stejně nevíme, jestli budeme mít zítra co na talíř! Ctíme každé sousto, ať nám chutná nebo nechutná."

"Hubu drž! Nevěřím ti už ani slovo. Jeden ho tu chce vytáhnout z bahna, nabídnout mu důstojný život místo toho jejich středověkého paskvilu, protože má dojem, že by z něj mohlo něco vyrůst - a co za to sklídí? Ne, ty nejsi jenom namyšlený a svedený, ty jsi od přírody tak neskutečně tupý pabl, že ti vůbec nedochází, co to znamená žrát bratry v rozumu! Možná jsi spucoval i vlastní matku, opekli sis ji na ohýnku někde před rodnou chýší ze slámy, přiznej se!"

"Předešli mě jiné, bohužel... Stejně už musela mít tuhé maso, ale přísahám, i tak bych každé sousto náležitě uctil a..."

"Uctil... Náležitě uctil... No ovšem..." Tjumigan zafuněl a otřel si z čela záplavu potu. "Ty se vážně hodíš akorát na to, abys dělal klamný cíl špehům. A k tomu už sloužit nebudeš, takže je to jasné. Ještě dneska jdeš do oprátky."

"Nelžu, přísahám." Varkangar dál rozvíjel spásný nápad. Snad to byla naprostá bláznivina, ale tenhle zhrzený lokaj režimu se zdál být akorát v té správné náladě, v ideálním poměru zklamání, hněvu a otupení smyslů, aby mu ji zbaštil. "Potrava je nám svatá, stejně jako tyhle umělecké výtvoř, které jste mi vzal. Naše jídlo a naše talismany, to je všechno, co máme. Jen to má pro nás skutečnou hodnotu, pro naše duše i těla..."

Náčelník základny roztáhl ústa do ďábelského úšklebku, oči se mu zúžily, z úst vyšlo tiché zachroptění. Díky Kreidovi! Díky nastokrát za to, že na všech světech, civilizovaných, barbarských nebo technomagických, jsou bachaři stejně suroví jako hloupí.

"Tak jídlo a talismany říkáš, mizero?" Z každého slova přímo čišela pýcha na ten zábavný nápad pocházející, jak věřil, z jeho vlastní hlavy. "Tak víš co? Já ti dopřeju obojí! Nažer se těch svých krámů! Udus se s nima!"

Jako pomínutý strhl z krku jeden magický amulet a začal ho cpát Alkanci do násilím otevřených úst. Ten se naoko bránil, křečovitě se zmítal a trhal hlavou do stran, v duchu však jásal radostí.

Teď měl zásobník dostatečně blízko, v bezprostředním styku s vlastním tělem, to stačilo. Zaklínadlo, jež se mu vzápětí začalo valit z úst, znělo jako nesrozumitelné šišlání, i tak ovšem bylo dost silné, aby řetězy na všech končetinách praskly a v jednom jediném okamžiku se rozpadly na hromádky rzi. Kopancem do břicha odmrštil zcela šokovaného Tjumigana ke dveřím - na tohle není kouzly ani třeba plýtvat - a přichystal se k boji.

Poskokům se znovu objevily v dlaních žahavé hůlky, tentokrát sršely ohněm jako malá slunce, i stěny kobky se v jejich jasu ztratily. Varkangar nepochyboval, že teď by ho jediný úder dokázal změnit ve škvarek - pokud by ovšem byl stejně bezmocný jako před několika okamžiky.

Polovinu z nich skolil magickými výboji ještě dřív, než se na jakýkoli útok vůbec zmohli, ty zbylé nechal být - alespoň tak dlouho, aby předvedl svou skutečnou moc a jaksepatří se přitom pobavil. Smál se jako šílený, když tloukli svými primitivními zbraněmi do neviditelného štítu před sebou, teprve když se i poslední z nich vybila, odeslal tu svoloč do snů a pomalým rozvážným krokem zamířil k pánovi.

"Bože můj..." Tjumigan se stále ještě nezdvihl z podlahy a jak se zdálo, ani v nejbližších vteřinách se k tomu nechystal. "Bože můj, já jsem ale pitomec..."

"Nedovolávej se boha, červe, žádného nemáte. My naštěstí jo." Alkanec odtrhal ze zcela ochromeného Svěfana všechny zbylé amulety a nacpal si je zpátky do kapes. Snad žádný nechybí, vlastně si je před začátkem cesty ani nespočítal... Ale i kdyby, copak si s nimi v téhle sluji někdo poradí? "Dědeček tak trochu čaroval, to víš... No nemiloval bys ho taky?"

"Stejně nás nemůžete dostat všechny," ňafal Tjumigan jako mládě, kterému sebrali hračku. "Klidně znič celou základnu, ze Světa neunikneš. Máme dokonalý systém obranných..."

"Jen si tu všivárnu nech, já ti ji ničit nebudu. Mě teď zajímáš akorát ty..."

"A co tím získáš, když mě zabiješ? Leda tak..."

Varkangar vzdychl, co možná hlasitě, a zavrtěl hlavou. "Co pořád máš s tím zabíjením, to jste u vás všichni takoví škarohlídi? To se divím, že se vám vůbec chce dýchat... Třeba ti nechci nic udělat, jenom poděkovat za pohostinnost a jít."

Velitel se už už nadechoval k odpovědi, slova mu však zůstala vězet hluboko v hrdle. Co mu zůstat nemělo, byla pravá paže - čistě oddělená kousek pod ramenním kloubem dopadla mu přímo pod nos a znehybněla, přestala se hlásit k jeho tělu. Dalším krátkým kouzlem zacelil Alkanec ránu a zbavil muže bolesti; kdepak, příteli, nic tak nízkého, nic tak plebejského. Ty si zasloužíš víc. Jako já...

Zdvihl oddělenou končetinu z podlahy, láskyplně k ní přivoněl, sbíhání slin

nemusel ani předstírat. Ukousl několik soust, poválel je na jazyku, vydechl, když procházela hrdlem, pak se s vypětím všech sil přinutil přestat, aspoň na okamžik. Na okamžik, kdy ho mělo čekat něco ještě příjemnějšího.

"Tumáš," přisunul načatou porci masa k bývalému majiteli. U nás se přátelé podělí o posldní kost. Nenech se pobízet..."

Všiml si, jak Tjumigan pobledl, a snažil se udržet aspoň trochu vážný výraz. "A kdybych... ehm... neměl hlad... řekněme...?"

"No, potom bych tě, řekněme, nemohl dál považovat za přítele."

Velitel štítivě přijal jedinou zbylou rukou nabízený pokrm a s neobratně skrývaným odporem ho začal zdvíhat k ústům. "Poslyš, já si vážím tvé laskavosti, ale přece jen, nebylo by možné...?"

"Jez, povídám!" Varkangar se naklonil blíž, zúžil pohled a vyloudil krátké výmluvné zavrčení. "Jestli popliveš alkanské bratrství, bude to horší, věř mi. Daleko horší..."

Když Tjumigan odlupoval potrhanou kůži okolo místa, kde jeho ztracený úd už okousal Alkanec, chvěl se jako telakový strom v prvním závanu bouře. Kňučel hůř než čerstvě narozené mládě, když odhryzával první kousek, ne hrůzou ani hněvem, spíš jen aby odpoutal pozornost od toho, co prováděl. Při druhém polknutí hlasitě funěl, při třetím ryčel tak, že ozvěna odražená od příliš těsných stěn by probudila i mrtvého. Po pátém soustu se pozvracel.

Po desátém se pozvracel ještě jednou.

Po patnáctém omdlel.

Tak, konec legrace... Varkangar přelétl pohledem bezvládné tělo u svých nohou, zauvažoval, jestli by nebylo lepší proměnit ho na zásoby, nakonec ale jen mávl rukou. Kreid to zatrať, tahle veš má dost, její život nestojí za to, aby se mu na paty nalepil houf nějakých pomstychtivých šašků. Teď hlavně honem za Rhionci, potom, když všecko půjde hladce, může přibrat i pár dalších chudáků, kterým tady ještě nestačili vyškvařit rozum z lebek, a hurá z tohohle blbákova pryč. Navždycky a na neshledanou...

Ještě jednou zkontroloval ležící strážné, aby se ujistil, že se žádný z nich v několika nejbližších minutách neprobere, skrčil se do kouta cely a spustil pátrání. Síly neviditelné a nezjistitelné přinejmenším pro technomagické primitivy křížovaly základnou sem a tam, pronikaly vzduchem, zdmi i živými tkáněmi a o všem, co našly, přinášely podrobné zprávy.

Bylo jich tu opravdu dost, ze všech možných koutů říše. Své vlastní uzpůsobené žaláře tu měli tvorové vodní i čpavkoví, tvorové dýchající jinou matérii než běžný vzduch, byl tu Sadygánc, co se neobejde bez rozžhaveného

písku a dnem i nocí pálicího slunce, i Drantopyzan, kterého jediná minuta na denním slunci promění ve škvarek... Vesměs nevzdělaní vandráci neschopní odhadnout, kam je bezcílne toulky mohou zavést, rolníci a řemeslníci okradení a uklizení pokoutními Branáři, příliš zoufalí nebo naopak nadměrně odvážní piráti... Hladoví, žízniví, nevyspalí, špinaví a pomlácení se váleli v kobkách, odevzdaně čekali na další výslechy, na další otázky ohledně rozmístění armád a apokalyptických útočných zbraní, nebo už na popravu a zpopelnění... Bylo jich tu opravdu dost - jen huňáče z Rhione mezi nimi neobjevil ani jediného.

Tak počkat. Celá skupina podezřele vypadajících a podezřele se chovajících cizáků, podle místních měřítek hotová invazní jednotka - a oni tady **nejsou**?

Možná na ně neznámý nepřítel nezaútočil jako na něj, neochromil jim magickou ochranu. Anebo...

Varkangar zařal zuby. Dobrá. Anebo byli prostě chytřejší a prozíravější než on, nenechali se zaskočit a polapit. Jenomže do problémů se dostali, to je zkrátka fakt - a kdyby žádným způsobem nesouvisely s těmi jeho, pak by to byla po čertech divná souhra náhod.

Kdyby se jim podařilo uniknout, dávno by se o tom vědělo. Rhionci jsou poctiví, navíc někdo, po kom se shání Držitel osobně, nemizí ze světa jen tak snadno. Takže... Kreidovy kosti, jestli ti šupáci hromadně spáchali sebevraždu nebo si hráli na hrdiny a nechali se oddělat, pak možná ochránili svoje kultovní vědomosti, ale jemu zadělali na pořádný malér!

Mohla je odchytit nějaká jiná ZVMSŽ a teď sedí zavření úplně jinde než tady. Kolik je tu vlastně podobných míst, jak daleko jsou jedno od druhého? Jak hustá může být síť supertajných základen, aniž by přestala být supertajná?

No, tohle bude třeba ještě prověřit. Podle všeho je to poslední reálná naděje.

Alkanec zaklel jako sto kacířů, krátkým výbojem udělal ze dveří své cely hromádku pokroucených kovových úlomků a vyvalil se na chodbu...

X

Silnice, stejně unyle šedá jako kůže Svěťanů i zdi jejich budov, pomalu ubíhala pod Varkangarovýma nohama a jen necelou čvrtmíli před ním plynule přecházela v jednu z hlavních městských tříd. Zpátky od pevnosti se Alkanec přesunul pomocí kouzla, poslední úsek cesty se však nakonec rozhodl urazit po svých. Povozy bez zvířat ho míjely po celých tuctech a on jen doufal, že se ničím neliší od tuctového milovníka přírody vracejícího se domů z výletu.

Události poslední hodiny mu ještě vířily před očima jako roj dotěrného hmyzu. Užaslé, nevěřící nebo spíš nechápající výrazy stráží u východu Základny pro výzkum mimosvětského života číslo čtyřicet dva, když se před nimi objevil, bez zaváhání prošel legračními energetickými zábranami i sprškou střel z jejich zbraní a stanul jim hezky zblízka tváří v tvář. Všichni byli mladí, dobře rostlí, chvíli musel zápasit s vlastním mlsným jazykem, to hejno zoufalých očí ho však přece jen přimělo ke slitování. Byli to jen vyplašení břídilové, nic víc, a hloupost asi vážně není hříchem. I tak budou mít starostí až nad hlavu, než opatří tříšáhovou díru novými vraty, zamaskují je do podoby skalní stěny, spálenou trávu nahradí čerstvými drny a to všecko dřív, než na lesní paseku dorazí první všetečka přilákaný rachotem a barevným ohňostrojem.

Tím ovšem výčet věcí, které ho mohly těšit, prozatím končil.

Nejbližší další hnízdo se nacházelo několik stovek mil odtud, příliš daleko, než aby bylo pravděpodobné, že Rhionce odvezli tam spíš než sem. V okamžiku, kdy na stěně jednoho z náčelnických sálů trochu zklamaně prostudoval mapu, rozhodl se proniknout k létacím strojům, nechat se přemístit a cestou se ještě pokusit něco užitečného vyšpehovat. Marnost nad marnost. Stroje mezi základnami zjevně necestovaly, tak velké riziko ztráty utajení nikdo riskovat nechtěl, vlastně nejspíš ani nebyl důvod. Pokud zrovna nějaký nevyrážel na lov dalšího mimosvětského diverzanta, nehnuly se z místa a ve svých temných kukaních tiše, pokorně lapaly prach.

Huňáci, pokud byli ještě naživu, museli přebývat někde tady, ve městě nebo nejbližším okolí, ať se mu to líbí nebo ne. Vzhledem k tomu, že netušil, kdo další se ještě mohl postarat o jejich hlavy a stát za magickým útokem, nelíbilo se mu to ani trochu.

Podivné lampy přikované ke štítům domů, k ohradním zdem nebo prostě k přímo uzpůsobeným stožárům vyřvávaly do okolí záplavy informací a rad, nejčastěji příkazů k nákupu toho a onoho, zkrátka běžná scenérie míst jako tohle. Na technomagických světech nebývají trhy soustředěné do vymezených ulic, celá města se stávají uřvanými tržišti. I tam, kde se neprodává, se hlásí o slovo mluvící obrazy kupců a hokynářů s nabídkami zboží uskladněného o celé míle dál... Nad hlavní třídou se jich vznášelo tolik, že naplnily prostor mezi stěnami jednolitou masou hluku všudypřítomného jako vzduch - na druhou stranu, v podobném prostředí se nemusel bát zvědavců, žebráků, samozvaných slídlů ani jiné podobné lůzy. I kdyby snad někdo z kolemjdoucích ještě nebyl hluchý a polomrtvý vyčerpáním, na smysluplný hovor v rozvitých větvích nemohlo být ani pomyšlení.

Chvíli se pokoušel jen tak, pro ukrácení dlouhé chvíle, nabídky na světelných poutačích sledovat. Většinou se v nich míhaly předměty, jejichž účel nedokázal ani odhadnout - i kdyby se o to snad chtěl pokoušet, střídaly se se záběry

šťastných lidí a přebarvených písmen takovým tempem, že si mohl nechat zajít chuť - jedna věc ho však přece jen zaujala. Nebo přinejmenším vycítil, že by se jí měl zabývat.

Stříbrné destičky. Narážel na ně všude - zazděné do budov, našité na oblecích, přikované k povozům, k pouličním světlům a dokonce i k nádobám na odpadky, mrkaly na něj ze všech stran barevnými světýlky jako oči tohohle pitoreskního molocha. Jistěže i on sám jich měl na šatech dost, stejně jako šaty samotné byly ovšem jen iluzí, maskou, co oklame oči, ale nic víc. A čím déle se okolo Varkangara vršily, tím jasněji tušil, že jsou mnohem víc než jen módní ozdobou. Že nějak souvisejí se samotnou duší města a že by měl co nejdřív zjistit jak, pokud se nechce dočkat dalších nepříjemných překvapení.

Krámek, z jehož výkladních skříní na něj civěly, nemusel naštěstí hledat dlouho. Vlastně je spatřil hned za prvním sklem, do kterého pohlédl, roztahovaly se mezi ostatním zbožím jako hejno brouků slézajících se na mršinu. Dlouho se nerozmýšlel, vytáhl z kapsy pár kousků místní měny - ústřižky osahaného pergamenu s ohyzně patetickými obrázky nějakého zdejšího krále - a vzal za kliku.

"Prosím," štěkl mladý nažehlený trhovec, aniž vzhlédl od lejster rozložených po celém pultě jako hnůj do brázdy.

"Vezmu si nějaké..." Varkangar horečně zapátral v mysli po správném výrazu. Zatraceně, tyhle díry mají v řeči takových novotvarů a když se netrefí do toho správného, riskuje pořádné zesměšnění, přinejmenším. "Nějaké **tyhle srandičky**. Mám dojem, že ty moje už pomalu vycházejí z módy."

"Co...? Jo aha." Mládenec konečně zdvihl zrak a všiml si, jak si nový zákazník pro názornost poklepává ukazovákem na hrud'. "Odkud jste, prosím vás?"

"Zdaleka. Z vesnice, nevím, co se teď ve městě nosí..."

"Já bych si spíš tipl, že z pralesa... Co je to za vesnici, člověče, že tam nosíte dva roky staré rekoče? S tímhleť se snad už nemůžete ani na nikoho vyladit..."

No jasně. Regeneračně komunikační čipy. Tfuj tajbl, ani zapamatovat se to nedá. "Heleďte, tak poradíte mi, při... ehm, při nákupu, anebo mám jít jinam?"

"Tak se mi tu hned nezblázněte, no... Jaké budete chtít? Červené, modré, zelené, černé, zlaté nebo...?"

"Červené," vyhrkl Alkanec mechanicky. "Aspoň deset."

"Teda, ve vašem věku..." Trhovec nevěřícně zakroutil hlavou. "Ale co, náš host, náš skvost, žejo... Budou stačit tyhle?"

Na pultě přistál pultucet zaprášených destiček. Povrch měly úplně stejně

stříbrošedý a fádňi jako všechny jejich sestry kolem, dokonce i světýlka na plášti vydávala jen mdlou duchovitě bílou zář. Proč nesly barevná označení, to mohl mimo Svět tušit snad jen sám Kreid.

"Jistě. A bude tobě stačit tohle?" Alkanec pohodil na stůl papírky, které mu v dlani už začínaly pomalu vlhnout, a jeho protějšek se na ně se špatně tajenou dychtivostí vrhl.

"Pane, za tohle bych vám mohl nabídnout úplně jiné kousky, kdybyste měl zájem. Prvotřídní zelenohorský dovoz, sousedi puknou závistí..."

"Jen nech být. Mně tyhle stačí. Těšilo mě." Zadní stranu artefaktů pokrývala síť drobných vláken z podivné matérie, podle všeho schopné přísát se na jakoukoli jinou. Stačil jediný lehký dotek a držely úplně stejně na koženém opasku jako na ocelovém hrudním plátu. Varkangar uznale pokývl, připevnil na sebe všechny kousky raději hned pod střechou krámku a bez dlouhého otálení za sebou přirazil dveře zvenčí.

Jejich první účinky zcela zřetelně pocítil už po několika minutách chůze. Podbízivé doteky, jejichž povahu si zatím nedokázal zařadit, mu prostupovaly celým tělem, každým svalem, každým kouskem kůže i kosti, každou mozkem zplozenou myšlenkou, hladily ho, konejšily, povzbuzovaly, nutily ho chtít víc a víc a ještě víc...

Poslal je ke všem čertům a odpovědi mu byly pocity podobné kbelíku kejdy v obličejí - tentokrát nevyšly ze strojků, vyšpláchla je na něj jeho vlastní mysl, nakopla ho jako laciná běhna, když jí zapomene dát dýško na chlast, aby mohla přečkat další den. Pokrčil rameny, ochranné zaklínadlo připravil do pohotovosti a čekal, jakých dalších potěšení se dočká.

Brzy si uvědomil, že měšťané procházející kolem mu nepřijdou už ani z poloviny tak odpudiví a nepříjemní. Právě naopak; jako by každému z nich viděl až na dno duše a všechno, co tam nacházel, v něm vzbuzovalo touhu stát se jedním z nich, splynout s nimi. Ne, nečetl jim myšlenky, nesdílel jejich pocity jako jednotlivců - spíš se dotýkal samotné podstaty jejich lidství, nejnítěnějších krás, k jakým by jinak vůbec neměl přístup. Jeden jako druhý jich měli na rozdávání, všichni stejné, stejně půvabné, tady se mohl sttát členem obrovské láskyplné rodiny, jakou sám nikdy nepoznal, a v jejím náručí by...

Tak dost. Zaklínadlo spadlo jako hráz, rodinka zůstala někde na druhé straně. Mozek znovu zaprotestoval, tentokrát už ale nedalo moc práce ho zkrotit. Kolemjdoucí se začali mračit jako sto ďáblů, nebo se mu to možná jenom zdálo, to je fuk. Teď každopádně co nejrychlejší rozbor tohohle oblbováku a až bude hotový, tak...

"Ani se nehni, slyšíš?! Lijamine, dej mu pouta..."

Dobrý Kreide, už zase? Jeden vůz, dva strážníci, čtyři oči drsné jako zeď bez omítky. Rychle zkontroloval maskování - v pořádku, ani na zlomeček vteřiny neselhalo. Tak co sakra chtějí?

"To je on!" Z dvířek po levé straně se vysoukala třetí postava a probodla Alkance vytřeštěným pohledem. "Určitě! To je ten lupič!"

"Lupič?! Ty vandráku jeden, zaplatil jsem za všechno, cos mi dal! A líp, než sis zasloužil, tos přiznal sám!"

"Lupič nebo tipař pro lupiče, mně je to fuk! Pánové, přišel ke mně do krámu slídit, měli jste ho vidět, jak divně se choval, no a koukněte ty jeho rekoče, koukněte! Já nebudu čekat, až mi tam vpadne jeho banda a podřežou mě!"

"No to se podívejme... A ty by sis vybral na výzvědy někoho jako já, kdybys byl bandita?"

"Prý z venkova. No podívejte se na něj! Z jakého venova by asi tak mohl být, to mi řekněte! No z jakého?" Trhovce už Varkangarovy námitky nezajímaly, dost možná přestal vnímat i samotné strážníky. "Musíte ho aspoň vyslechnout, rozumíte, aspoň vyslechnout. Ať se přizná a pak ho zavřete, až zčerná!"

"Heleďte, musíme to sepsat, chápete, ne?" Strážník zachrastil železnými náramky, aby za jeho zády nebylo slyšet ani slůvko. "Vidíte to sám, ten pošuk je schopný si stěžovat až na královským... Nebude to trvat dlouho, nikdo nestojíme o potíže, vidíte..."

Jo, tak to máte úplnou pravdu, kývl Varkangar hlavou. Co se mě týče, stojím o ně ještě míň než vy. Pobíhá tu mezi vámi někdo, o kom nevím vůbec nic, jen že ho musím brát proklatě vážně a radši se modlit, ať si mě ještě chvíli nevšímá. Rozhodně mu to nehodlám usnadňovat tím, že tu začnu prskat ohýnky a blesky kvůli někomu, jako jste vy. Takže to musíme vyřešit elegantněji...

Když se mládenec zničehonic chytil za hrud, zavrával, přepadl přes dvířka a zůstal na nich s hlasitým sípěním viset, nikoho nenapadlo, s čím - nebo s kým - si takový zvrát spojit. Jeden z mužů zákona okamžitě začal s ožíváním, druhý odhodil pouta do vozu, místo nich vytáhl z kapsy malé kulaté udělátko a začal přivolávat felčary na pomoc, kolemjdoucí odklonili hlavy stranou o trochu víc a začali místo zásahu obcházet širším obloukem. Všichni teď měli docela jiné starosti než všimnout si, jak se jeden docela tuctový Svěťan s poněkud zastaralými destičkami odporoučel k boční uličce a zcela spořádaně zahrnul za roh.

Jakmile znovu splynul s davem a ztratil se z dohledu strážců, chtěl se Varkangar rozběhnout, naštěstí si podobnou hloupost rychle rozmyslel. No tak, hochu, ještě ti nedošlo, jak to tady chodí? Chovej se ještě chvíli jako pitomec a na druhé straně tohoto průjezdu už na tebe bude čekat další kára. Tady se cizáctví nepromíjí, v žádném směru, takže hezky pomalu, krok, sun, krok, dívej se, jak to

dělají ostatní...

Připadalo mu jako celá věčnost, než se konečně vykolébal na ulici skoro stejně prostornou jako ta, již opustil - jakmile ovšem zdvihl zrak od země a rozhlédl se, jeho znechucení se rázem posunulo docela jiným směrem.

Mezi budovami se jeho směrem sunula malá kolona hrkajících vozů, na první pohled zastaralých a podstatně hůř udržovaných než většina ostatních, co ve městě zatím spatřil. Pomalu ho mýjela jako houf utahaných starců na procházce, spíš jen trpěných zbytkem obyvatel; znudění kočí v rezavějících kukaních se zajímali o svět venku stejně málo jako svět o ně a na zamřížovaných korbách za nimi, mezi bočnicemi s bílým nápisem POMÁHÁME ŽÍT! se krčili...

Některým chyběla paže, nebo noha, nebo obojí. Někteří mžourali oteklýma, nevnímajícima očima slepců. Někteří se bláznivě chechtali nebo tupě civěli do prázdna, někteří se kroutili v podovných polohách nezvyklých tady nejspíš úplně stejně jako na Alkanu, některé pokrývaly pestrobarevné skvrny a další... no, další prostě jen vypadali divně, aniž se dalo okamžitě říct proč. Ošetřovatelé, po dvou na každém vozidle, se na pohled ničím nelišili od vozků; většinu času netečně a trochu zahanbeně podřimovali opření o prkna, jen občas se zvedali, když některý ze svěřenců vřeštěl už příliš hlasitě, aby si vynutil jejich pozornost.

"Chudáci," okomentoval někdo za Alkancovými zády.

"Jo, chudáci," přidal se další hlas. "Ale stejně by je neměli takhle vystavovat. Ono se jim to asi moc nelíbí..."

"Musejí se občas podívat do normálního světa. Nemůžeš je celou dobu jenom držet v těch zdech..."

"Do normálního světa? Oni normální svět nenávidí, Lyhanto. Sežrali by nás, kdyby je pustili z těch klecí. Za to, že jsme zdraví..."

"Jak jsi na tohle přišel, prosím tě? Proč by nás nenáviděli? Nepotřebují nás, mají svoje vlastní životy, uvnitř, a je jim tam dobře. Poznal bys, že jsou šťastní, kdybys je viděl zblízka..."

"Radši snad ani ne. Pojď, nemám čas tady očumovat hodinu, doma je ještě fůra práce..."

Klábosící dvojice se pomalu odsunula z doslechu a Varkangar vykročil podél skupinky vozů, aby na něj dlouhé okolkování znovu neupoutalo pozornost. Takže dobrá. Potřebuje se schovat před všetečky a slídily, než zase provede nějakou pitomost a bude muset vyplýtvat další dávku magie, aby se z ní vysekal. To za prvé...

A za druhé - pokud tady zmizelé Rhionce náhodou nepovažovali za vetřelecké vojsko a nezavřeli je na základně pro hubení podobných živlů, za co jiného je asi

tak ještě mohli považovat? Je to šílený nápad, ale zas tolik času mu neukradne - a lepší stopu zatím stejně nemá...

Na korbě nejbližšího z povozů si ho nikdo nevšimal, když přešel bočnici a zapadl mezi ostatní. Ošetřovatelé se ani nenamáhali otevřít oči - a jestli byl snad někdo z převážených pozornější než oni, kdo by bral vážně jeho zmatené žvasty, že se tu veze o jednoho mrzáka víc...?

X

Odpověď naštěstí přišla dřív, než mohl začít skutečně pochybovat o tom, co udělal.

Obstarožní vozy ještě asi hodinu nazdařbůh kroužily po městě, bez jediné zastávky a zcela zjevně bez cíle, než se jeden z ošetřovatelů konečně zdvihl, chvíli něco štěkal na kočího a nakonec suše oznámil, že se jede domů. Několik svěrenců, těch postižených na duchu, vyloudilo kakofonii neurčitých skřeků, většina ostatních se ani nepokoušela dávat o sobě vědět.

O poznání svižnějším tempem, než jakým se pohybovala dosud, vyrazila kolona pryč od centra, ukázala záda předměstským čtvrtím, pásu obřích skladišť kdovíčeho, přilehlým vsím i polnostem a ponořila se do lesů, jejichž vůně aspoň trochu přebila strašlivý smrad zplodin, nemytých těl a hnisajících ran.

Jak se blížili tomu, co muselo být ghetem, znovu se z houfu začaly ozývat protesty a polozvírecké kňučení, ošetřovatelé si ovšem na podobné výlevy viditelně dávno zvykli. Jen v několika nejnaléhavějších případech vstali, aby dotyčnému nacpali do krku utišující medikament nebo ho, teď, když byli z dosahu útlocitného měšťanstva, jednoduše ztloukli do bezvědomí.

Pak odbočili na úzkou dřevařskou cestu - a zatímco se kymáceli mezi balvany a výmoly, pátrací kouzlo zničehonic přestalo tápat v nicotě a konečně zaměřilo cíl.

Varkangar měl co dělat, aby potlačil vítězné zavýsknutí, namísto toho přimhouřil oči, aby se mohl lépe soustředit. Tak, a mám vás, milánkové! Živé a doufám, že i zdravé. Mělo mě to napadnout hned. Bez kouzel jsem tady moc nezmohl ani já, natož vy, každý si do vás mohl kopnout, aspoň ten první den určitě - a proč by měli být lovci vetřelců pokaždé ti nejrychlejší? Pod těmi vašimi kožichy by jeden ani nepoznal, jak doopravdy vypadáte - takže vás místo za útočníky z hlubin Všemíra prostě mají za zrůdičky, co obrostly chlupy trochu víc, než je tady zvykem. Takhle jednoduché to je.

No nic, šoupnu vás domů, ať může váš Držitel klidně spát, a jestli mě pak hned nepošlou jinam, zapátrám ještě po tom šupákovi, co nás všechny uvrtal do

maléru. Mělo by stačit pár dní navíc a...

"Vstávám, vstávám! Naváleli jste se dost. Kdo může, tak chystat na večeri, za půl hodiny s ostatními nástup před jídelnou. Ostatní zůstanou tady a nebudou bloumat, jasný? Zavezeme je na místo. Jedem, jedem, nemáme na práci jenom vás!"

Průvodci se vrhli dolů z plošiny jako první - jak předpokládal, o počet svěřených duší neměli čas se zajímat - a bez dlouhých průtahů se vsákli do okolí, teprve potom se ven začali hrnout i samostatnější z pasažérů. Varkangar se vmísil na okraj nejpočetnějšího houfu, držel jeho směr, i když při tom musel pošlapat několik beznohých a bezduchých trosek, a seskočil na zem. Že ta zem představovala vrstvu lepivého bláta ozdobenou odpadky a hejny hmyzu, to ho v té chvíli už příliš nepřekvapilo.

Pokud mu vozy uprostřed městských ulic připadaly sešlé, tady byly ze všeho, co měl na dohled, tím zdaleka nejluxusnějším. Uvnitř dvousáhové kamenné ohrady s řadou bodců na vrcholu se rozprostíralo cosi, co se rozlohou dalo přirovnat k menšímu městečku, v žádném jiném ohledu však nestačilo ani na tu nejzapadlejší horskou osadu.

Dřevěné chýše se zatloukanými okny a děravými střechami spíš trčely než stály na place nečleněném jedinou ulicí, náměstím nebo aspoň úvozem. Scházely tu parčíky, políčka, zahrady, dokonce i divoký porost plevelných rostlin. Ušlapaným jílem se vlekli ti, kdo ještě měli na čem, na upravených saních a trakařích potom služba s tupými tvářemi a kruhy pod očima tahala ty zbylé.

Žilo jich tu mnohem víc, než kolik se vejde na půltucet nákladních povozů. Zjevně se ve vyjíždkách do města střídali nebo je dostávali za odměnu, i když na to by si po kukučích, co pozoroval cestou, příliš nevsadil. Uprostřed místa, které snad s trochou shovívavosti mohl nazvat návsí, pralo několik žen prádlo v zaneseném rybníčku a hrstka dalších domorodců se opodál snažila dostat trochu špíny sama ze sebe. Jiní se už houfovali před stavbou aspoň o chloupek větší a honosnější než zbytek tábora - i když zápach připravované večerní krmě nebyl dvakrát příjemný, každé sousto a každý hlt čisté vody tu musely jít jaksepatří na dračku.

Varkangar se znechuceně zašklebil a vyrazil směrem, odkud cítil přítomnost rhionských trosečníků. Bylo to až na opačném konci osady a než tam dorazil, domácí se na něj vrhli pětkrát, snad aby se ujistili, že neukrývá zbytky od posledního jídla. Nevyznal se dvakrát ve felčarském řemesle, ale zdaleka ne všichni mu přišli zmrzačení, tak nebo onak. Možná tahle ztracená varta, za jakou by se nemusel stydět žádný barbarský svět v pohraničí, opravdu původně sloužila jako útočiště pro slabé, nahrazovala farní a klášterní útulky na místě, které bohy zavrhl. Jenže zavrhnout bohy znamená i zavrhnout řád, morálku, život sám. Smrtelník, ať už jakékoli rasy, je moc malý pán na takové sousto, jako je tvorba

pravidel pro chod univerza. Když se o takový úkol pokusí, nakonec to prostě nemůže dopadnout jinak, než že všechno kolem sebe utopí v marnosti a zoufalství.

A tak i tady nakonec zůstalo jen gheto za zdí. Skladiště nebo spíš smetiště pro to, na čem se marnost podepsala víc, než Svět s velkým S dokázal unést. Ať už to bylo zmrzačené nebo ne.

Dům, v němž měli přebývat Rhionci, se na pohled nijak nelišil od jiných. Spíš se zdálo, jako by byl ještě světštější než ty, co patřily skutečným domorodcům. No jistě. chlupáci se snaží přizpůsobit tak moc, až to přeženou a nakonec vyčuhují. To je jim podobné...

Opevnil se slabým magickým štítem - i oni už mají určitě za sebou pár setkání s lupiči jídla - pro jistotu ještě zaklepal, chvíli počkal a vstoupil.

Nezklamal se. Odpovědět na jeho zdvořilé gesto se nenamáhali, nejspíš tu znamenalo míň než lekaní trus, hned na prahu se po něm místo toho svezlo několik blesků, jednotných jak z vícehlavňového kanónu. Nebyly silné, jen aby omráčily zcela bezbranného a překvapeného Svěfana, ani tak ovšem neměl chuť dělat téhle bandě cvičný terč, takže raději honem zavřel zevnitř a zrušil maskování.

Zůstali na něj civět s hubami otevřenými tak, že to nešlo přehlédnout ani přes chomáče srsti. "Jsou tady..." vydechl nakonec ten nejbližší a největší, pokud se takové slovo dalo u skrčků z Rhione vůbec použít. "Jsou tady pro nás... Jdeme domů, lidi..."

Varkangar se nadechl k odpovědi, chlupáč už ale stál u něj a po rhionském způsobu mu přikládal hřbety dlaní k ramenům na uvítanou. "Jsem Gyr, První Archivář," pronesl obřadně a s podivnou naléhavostí, skoro jako by si přál nepustit Alkance vůbec ke slovu. "Jsme opravdu rádi, že vás vidíme... Ehm, kde máš ostatní?"

"Co byste chtěli, poselstvo s kavalérií a povozy? Jsem tady sám." Mužíkovými očima prokmitlo zklamání - kdopak ví, třeba vážně čekal nějakou honosnější záchrannou výpravu. Nakonec, na svém světě to asi nebude jen tal leckdo. "Ale jak koukám, i vás je nějak málo. Podle skript vás mělo být kolem dvou tuctů..."

"Správně. Tamuk, Kas a Syt jsou se svými lidmi venku, provádějí tu ještě poslední pozorování, aby vyhodnotili výsledky, než padne noc, a..."

"Pozorování? Myslel jsem, že jste tu spadli a umíráte, a vy jste tu na pozorování?"

"Příteli, ujišťuji tě, že ztroskotání našeho plavidla nebylo nic příjemného. Magické zplodiny uvolněné při jeho rozkladu zahubily deset našich druhů. Tolik jenom k tvé otázce, proč tu nejsme všichni." Rhionec hovořil stále dotčeněji, syčel

a vrčel, radostný vodopád jeho prvních slov byl ten tam. "Ale když už jsme jednou tady, proč neshromáždit nějaké ty poznatky? O zemi, o přírodě, o místních lidech? Nesedíme s rukama v klíně - myslím, že zrovna Alkanec by měl takový přístup ocenit."

"Neříkám že ne..." No, tak jsem si krásně naběhl, Kreid to zatrať! "Jen si prostě neumím představit, co tady kolem mohlo být tak silné, aby to zamávalo s vaší kocábkou."

"Tak to jsme neuměli ani my, bohužel." Gyr se schoulil do klubíčka, jako by ho už samotná vzpomínka drtila hůř, než dokázal snést. "Prostě nám v blízkosti Světa něco začalo odčerpávat magii. Rychle a nezadržitelně, nikdy jsme se s ničím podobným nesečkali. Než jsme stačili učinit protiopatření, museli jsme ji na několik hodin úplně zablokovat - jenže naše plavidla, jak snad víš i ty, jsou utkána jen a jen z magických materiálů a ty se začaly okamžitě rozpadat. Kreid budiž pochválen, že se nám podařilo aspoň nouzově přistát, z lodi ovšem nezůstalo vůbec nic."

Varkangar se zamračil. "Dobře, dobře. Tak až si to tady doděláte, pošlu vás domů. A pak se sem ještě vrátím. Zdá se, že tu máme pár zatraceně hnusných koutů, co potřebují trošku denního světla..."

X

"Pusťte mě, slyšíte?! Pusťte mě ven!" Mladý Svěťan se znovu rozeběhl proti otevřeným dveřím, aby se pokusil uniknout z chalupy, a znovu skončil na podlaze odmrštěný neviditelnou zábranou. "Řeknu to ošetřovatelům, pomůžete z ústavu, hned!"

"Řekni," kývl lakonicky Rhionec Tamuk a založil ruce na prsou. "Zruším všechna svoje kouzla, než přijdou. Jestli tedy vůbec přijdou. Myslím, že mají na práci spoustu jiných věcí..."

"Kouzla neexistují! Pusťte mě ven!"

"Jistě, to ví přece každý. I v tomhle lágru. Tak jdi a pověz jim, že tě obtěžuju kouzly - uvidíme, co oni na to..."

"Kouzla neexistují! Je to magnetismus nebo tak něco...!"

"Dobrá, jdi a stěžuj si. Nenajdou tu ani žádné magnety..."

"Řeknu, že jste mě zmlátili! Vyhržovali mi!"

"Ovšem, to můžeš. Ale ty sám přece víš, že to tak není..."

"Kouzla neexistují!"

"Jak to víš tak jistě? Kolik jsi toho na světě už poznal?"

"Kouzla neexistují! Kdyby jo, řekli by nám o nich! A taky bysme je někde viděli!"

"Teď jedno vidíš. No, nebo aspoň cítíš..."

"Kouzla neexistují!"

Tamuk si svůj malý pokus užíval tak okázale, až to bylo k smíchu, Alkanec se ale nesmál. Posedával na velkém špinavém balvanu opodál a spíš se nudil. No nic, než si ti jelimani uzavřou všechny šaškárny, co jim tak hrdě říkají výzkum, a konečně se spakují k odchodu, musí to s nimi nějak vydržet. A jestli aspoň něčemu z toho, co tady prováděli, dokázal porozumět a najít pro to špetku zaujetí, byly to právě kousky dušezpytce Tamuka.

"Co chceš?" zaúpěl domorodec, když se ticho začínalo protahovat, jako by vycítil, že pokračování rozpravy se očekává od něj. "Chceš moje jídlo? Chalupu? Podělím se s tebou o všechno, víc už nemám, peníze a tak, to mi dávno vzali a..."

"Pro začátek by mi stačilo, kdyby sis mě pořádně prohlédl," pokýval Rhionec hlavou. "A také si ještě jednou ohmatej tu věc ve dveřích... Opravdu si myslíš, že někdo jako já má zapotřebí odírat chudáky jako ty o almužnu?"

"Tak co teda chceš?"

"Chci, abys věděl, kdo jsem, než se vrátím na svůj domovský svět. A abys nezapomněl, co ti tady ukazuju. Aspoň chvíli..."

"Ty nejsi žádný mimosvěťan, mimosvěťani neexistují. Nechal ses do téhle podoby přeoperovat. A kouzla taky neexistují, dal jsi mi do dveří magnetismus!"

"Do **dřevěných** dveří?"

"Tak co jávím, já nejsem učenec, já jsem jenom vetešník... Nějaký jiný magnetismus, na dřevo. Všecko se dá vysvětlit rozumně!"

"Dobrá, vidím, že slova tě nepřesvědčí." Tamuk se významně odmlčel, klidný, připravený na každý další krok. Zmatek jeho vězně se naproti tomu dal téměř krájet. "Naštěstí známe i jiné prostředky. Naše magie toho umí opravdu dost. Dám ti nahlédnout do naší říše. Uvidíš, jaká je. Žádné pochybnosti, žádná tajemství, žádné prázdné řeči, jen ryzí pravda. Připraven?"

Domorodec se nadechl k odpovědi, snad chtěl dál protestovat, odporovat, žadonit, ať už se mu ovšem z hrdla dralo cokoli, zůstalo to zamrzlé v půli cesty. Modrá postavička ztuhla, jako by ji zasáhl blesk, zapotácela se, slabě zasténala - a pak už to najednou vůbec nebylo slabě. Skácela se k zemi jako podřatý strom,

nebo spíš jako souška, kterou neopatrný zahradník přesadil do zcela nevhodné půdy.

"Dostal to natvrdo, z mysli do mysli," šeptl Tamuk směrem k Varkangarovi. "Má tam všechno. Melganion, Rhione, Alkan, všechna významnější místa říše... Už o nich nedokáže pochybovat, jeho mozek toho zkrátka nebude schopný..."

"Zbláznili jste se? Mně nedali ani Bránu, aby tu někomu nepadla do rukou, a vy je tu cpete tímhle?"

"Klid, vojáku, klid. Nedostanou nic, co by jim mohlo být k užitku. Jen samé obecné vědomosti, jaké má každý z těch chudáků, které už tu pochytyaly ZVMSŽ - a i ty jim nakonec vezmeme. Tedy vlastně... no, vzali bychom, kdyby..."

"Kdyby co?"

"Dívej se, uvidíš sám."

Jako by domorodec čekal jen na podobný pokyn, vyrazil zoufalý výkřik, tak dlouhý a silný, že už na jeho konci přešel do sípění. Pak se rozběhl jako mládě, po kolenou se došoural k nejbližší stěně stavení a s urputností mechanického orloje do ní začal bušit hlavou. "Nejsou! Nejsou!" vyrážel ze sebe z posledních sil. "Kouzla nejsou! Nejsou! Mimosvětani nejsou! Hrome, povídám, že nejsou! Nejsou!"

"Hádám, že tenhle pokus je asi u konce," odfoukl si Alkanec.

"Hmm... s tímhle vzorkem nejspíš ano. Ale mám tu i další."

Jakmile se Tamukova oběť změnila v mršinu rozvalenou v krvavé louži a nářek znovu vystřídal ticho, vyrazili ušlapaným blátem k sousednímu domku. Ten samý obraz - zatuchlá kostka z hnijícího dřeva, dokořán otevřené a přesto neprostupné dveře, uvnitř jediný osamělý Světan. Tenhle však vypadal docela jinak. Seděl vzpřímený za stolem, nohu přes nohu, ruce založené na prsou, ve tváři vcelku spokojený výraz, dokonce se i maličko usmíval. Dlouho nebude, blesklo Varkangarovi mimoděk hlavou.

"Zdravím, pane Jimiláne," uklonil se Rhionec téměř obřadně. "Jdu se podívat, jak se vám daří."

"Dobře, děkuji. Nemusím se bát, že mě přijdou zmlátit do vlastního domu a ven stejně tak nějak není proč chodit. Klidně mi to silové pole ještě přikrmte, budu jen rád."

"To mě těší. Doufám, že mi můj dar oplatíte, když se vám tak líbí. Přemýšlel jste už o mých slovech?"

"Slibuju, že budu. Až budou za přemýšlení stát."

Rhionec pokýval hlavou. "Tohle všechno vám nestačí? Nestačím vám já?"

"Pane, slyšel jsem už o dětech, co se narodily se čtyřmi pažemi, se třema očima, dokonce se dvěma hlavami - to snad byli taky zplozenci mimosvětanů?" Domorodec se ani nepohnul, jen pozdvihl koutek úst v opovržlivém úšklebku. "Co jste oproti tomu vy? Máte správný počet končetin, očí, uší, hlav... Jste zakrslíci a máte vlasy po celém těle, no a co? Ve vlastním příbuzenstvu mám horší biologické úchylky, takový bratránek Kutalij..."

"A tady tohle? Kouzlo ve vašem domě, magie u vašeho prahu...?"

"Kouzlo? Co si o mě myslíte, že jsem přišel z džungle?" Jimilán unaveně zívá. "Já si umím představit, co dokáží vrhače silových polí. Trochu jsem se o tyhle věci zajímal, i když je vláda tají. Proč nakonec myslíte, že jsem skončil tady...?"

"Jistě, chápu... Takový vrhač ovšem zabere dost místa - jak jsme ho sem podle vás dostali, aniž byste si toho všimli?"

"Zmenšili jste je. A schovali do zdí, když jsem spal."

"K tomu bychom potřebovali nástroje, slyšel byste jejich hluk..."

"Máte tiché nástroje. A rychlé."

"Budiž. Ale podobné prostředky ve vašich podmínkách jistě vyžadují mnoho zdrojů. Proč by se jimi mělo plýtvat právě na vás?"

"Podívejte, už mě vážně nudíte." Jimilán se opřel oběma rukama o stůl a probodl Rhionce zamračeným pohledem. "Já nevím, o co vám jde a co má tahle komedie znamenat, ale jestli ze mě chcete vymámit, kolik jsem toho zjistil, tak vás ujišťuji, že skoro nic. Do vládních projektů už se míchat nechci, všechno je to pro mě uzavřená kapitola. Jestli chcete, špehujte mě dál a poznáte sami, že nelžu, ale probůh, přestaňte mě krmit pohádkami pro děti! Urážíte můj rozum i mou důstojnost."

"No nic. Necháme toho. Slova nemají váhu, musíme se obejít bez nich." Tamuk se ďábelsky pousmál a jakkoli bylo jeho zaklínadlo neviditelné, Varkangar měl pocit, jako by jim defilovalo před očima, všechny obrazy, vjemy a vědomosti valící se do Světanovy mysli jako armáda v útoku. Tentokrát se nekonal žádný křik ani mlácení hlavou - Jimilán takřka nezměnil polohu, jen jeho dech se sotva znatelně zklidnil, ústa mu povisla a pohled dostal podivně prázdny výraz.

"Příteli? Slyšíte mě?" Odpověď už Rhionec nejspíš ani nečekal.

"Cos mu to provedl?"

"Já? Vůbec nic. Jenom to, co tomu před ním, ukázal jsem mu Thermadon. Mysl tohohle muže je ovšem poněkud složitější. Nemá jen přesvědčení, ale i důkladnou síť falešných argumentů na jeho podporu. Ten první se musel vyrovnávat v zásadě jen s vlastním zmatkem, tady ten toho má mnohem víc."

"Je po něm?"

"Svým způsobem. Z katatonie se nejspíš už neprobere. A kdyby ano, upadne do ní znovu."

Varkangar si hlasitě odfoukl. "Dobře, tak teď se zeptám stejně jako tady ten chytrák, než jsi ho odpravil: co má tahle komedie znamenat? Bavíš se tím, že morduješ chudáky, které už zamordovali vlastní lidi? To mi k vám prostě neseď."

"Protože ještě nevíš to hlavní." Tamuk sáhl do zářadří a vytáhl jednu z důvěrně známých stříbrných destiček. Jak si Alkanec stačil všimnout, měl jich tam mnohem víc a mezi nimi - určitě ne náhodou - i sadu magických amuletů. "Vidíš? Říkají tomu regeneračně komunikační čipy, mají je na podporu mozkových funkcí, na sdílení společných myšlenek a ovšemže i pro ozdobu. Jenže jsou tu i další účely, o nichž nevědí. Například jejich prostřednictvím dostávají přímo do mysli tajné pokyny, příkazy na úrovni hypnotických zásahů."

"Díky, už jsem s nimi měl tu čest... Jen doufám, že moje ochrana je dost silná, nerad bych, aby něco napumpovali i do mě..."

"Zatím jsi v pořádku. Ale jestli můžu radit, nenechávej si je u sebe dlouho."

"Dobrý Kreide, nebudu je nosit ani o vteřinu dýl, než musím! Tak jo, chceš mi naznačit, že jsou to tyhle krámy, co tě doopravdy zajímá?"

"Sleduji jejich součinnost s živým mozkiem, s různě stavěnými mozky. Tatáž situace, tytéž cesty, tytéž výsledky, ale odlišné překážky, odlišný průběh, to je ta nejlepší cesta, která mi nakonec pomůže jejich práci zobecnit. Uvažuji o tom, že požádám Držitele o jejich nasazení na Rhione a pokusil bych se je prosadit i na dalších thermadonských světech."

"Cože?!"

"Ovšemže ne jako nástroj zotročení. Uvaž i jiné možnosti, lepší... Copak zrovna ty si je nedokážeš představit?"

"Jistě, mohli bysme přesvědčit padouchy, aby místo rozvracení říše šli pěstovat ovoce a pečovat o sirotky do klášterů." Teď, když to vyslovil sám, neznělo to Varkangarovi najednou ani zpoloviny tak šíleně. "Poslechni, nechceš ty mě tak trochu připravit o práci, co?"

"Ale vůbec ne, pane hrdino, usmál se Tamuk. "Nemůžeme tyhle věci rozšířit masově jako tady. Naši lidé nejsou tak hloupí. Ty prostě normálně půjdeš, jak jsi chodil dodneška, probiješ se k pánovi všeho zla, jenže potom, místo abys mu setnul hlavu nebo ho usmažil, vytasíš se s rekočem. Je naprosto nemagický, nikdo nebude tušit, která bije, dokud se z něj nestane dobrák a pacifista..."

"No, já bych dal přednost tomu smažení. Nějak se mi to celé nezdá."

"Při Kreidovi, Alkanče, ty tvoje ohýnky zabíjejí úžasné osobnosti s obrovskou duševní silou. Nikdy tě nenapadlo, jakým přínosem by mohli pro říši být, kdyby se je podařilo odvrátit od zla?"

Varkangar neodpověděl. Čert to vem, máš pravdu a já se nemůžu dlouho tvářit, že mi to není jasné. A překousnu i horší svinstva, než je technomagie, když budou ve správných rukou - jsou tu ale jiné věci, které už tak snadno přijmout nemůžu.

Ten divný lesk ve tvých očích. Zápal ve tvém hlase - už jsem viděl pěkných pár Rhionců, dokonce i nadšených Rhionců, ale nikdy ne **takhle**.

A ještě je tu něco dalšího, co mám zatím schované příliš hluboko v paměti, ale až to vyleze na světlo, dost možná se na každé tvoje slovo budu dívat úplně jinak.

"Uvidíme," mávl nakonec rukou. "Máš tady ještě další práci?"

"Jistě, vždyť jsem ti zatím skoro nic neukázal." Tamuk se začínal znovu dostávat dos svého živlu. "To teprve budeš koukat..."

X

"Hotovo, pane." Vrchní technolog Janyl propojil poslední kontakty a zálibně přešel hadříkem ocelově lesklý povrch svého díla. "Jako živá... Eh, to byl vtip, samozřejmě. Ve skutečnosti je **mnohem lepší** než živá."

"Na téhle si hnusáci z hvězd vylámou zuby." Tjumigan se opatrně dotkl kulatého loketního kloubu, předloktí, prstů protažených do dlouhých špiček a opatřených gumovými bříšky, měřil si ten zázrak konstruktérského umění stále ještě se špetkou nedůvěry, jako by se bál, že ho při prvním neopatrném pohybu zničí. "Umí všechno, jak jsem řekl?"

"Mnohem víc, pane," usmál se trochu samolibě Janyl. "Přidal jsem vám několik prvků, které jsme ještě v praxi ani neozkoušeli."

"Cože?" Teprve teď si velitel základny uvědomil, jak ho bolí krk. Hlavu měl těžkou jako železný ingot, což bylo nejspíš přesně to, co mu z ní udělali. "Nenařídil jsem vám, abyste ze mě dělali pokusného truje!"

"Pane, chtěl jste to nejlepší, co máme po ruce, za každou cenu." Technologovi vyskočily na čele krůpěje potu. "To, čím v téhle chvíli disponujete vy, nemají ani špičkoví agenti v terénu. Dá se říct, že jste v téhle chvíli průkopníkem úplně nové generace technického vybavení. Jestli máte čas, sedneme si a probereme to v klidu. Ujišťuji vás, že budete naprosto..."

"Dobrá, dobrá. Máte pravdu, omlouvám se." Tjumigan se naklonil k jedné z vypnutých obrazovek, aby si důkladněji prohlédl svůj odraz. Na šedivém povrchu zahlédl jen o málo víc než holé obrysy a v prvním okamžiku za to byl jejím tvůrcům vděčný; hrozny nástaveb všech tvarů a velikostí trčící z temene, ze spánků, zátylku i z obličeje proměnily vršek jeho těla v neforemnou hroudu, ze které si víc spatřit ani nepřál. Žádnou soutěž krásy by teď nevyhrál, leda snad někde nahoře mezi exoty, které tu chytají - zato k jiným vítězstvím bude mít ode dneška dveře dokořán.

"Seržante?" Malá záloha neuškodí. Nebo aspoň špetka cvičení před skutečným bojem. "Sto-... ne, toho ne. Stodvacetsedmičku. Ten bude nejlepší. Ale bleskem!"

Nevěděl, jak dlouho seděl v místnosti sám je s Janylem zahrabaným do papírů, zíral do zdi a ze záplavy zbrusu nových myšlenek a vjemů se snažil vylovit ty, které bude za chvíli potřebovat. Když se ovšem konečně otevřely dveře a do místnosti vpadl seržant s požadovaným zajatcem, už značně otlučeným, měl dojem, že uplynula celá věčnost.

"V pořádku, dejte si pohov. Odcházet nemusíte," dodal ještě rychle. Seržant si jeho dovětek vyložil správně, ztuhl uprostřed kroku a s otráveným odfouknutím se otočil nazpátek. "Je to ten... pan čaroděj, že ano?"

"Ano, jsem čaroděj," vyhrkl zcela podle očekávání sám vězeň, hubeňour v okrové tóze ošklivě neladící se zářivě žlutou pletí. "Poslechněte, já vím, že ve mně vidíte... ohrožení, ale ujišťuji vás, že zcela zbytečně. A hodlám to i dokázat, pokud mi... ehm, dáte šanci."

"U nás na čáry nevěříme, ale na tom nezáleží." Tjumigan se usmál a pokýval hlavou. "Nevím, jak ty svoje triky doopravdy provádíš, ale jsou rozhodně velmi působivé. Daly by se využít. A ty jsi jistě moudrý muž, když s nimi umíš zacházet."

"Ujišťuji vás, že vám **mohou** být k užitku," rozzářil se žlutý jako sluníčko na počátku léta. "Má vaše zem nějaké nepřátele? Potáhnu s vámi do boje, dopomůžu vám k vítězství a vás povýšení nemine. Máte vy sám kolem sebe někoho, kdo vám pije krev? Můžeme mu nahlédnout do myšlenek, můžeme z něj udělat hlupáka u představených, můžeme ho uřknout, seslat na něj nemoci a smůlu, jen si řekněte, co libo. Kdybyste mě jen na malou chvíli pustil do komnaty k mým věcem, mohl bych připravit..."

"Zlato bys vytvořit uměl? Dejme tomu z hlíny?"

"Jistěže, můj pane, kolik si jen ráčíte přát! Plný sklep, plný palác, až po půdu, plný...!"

"Dost, dost." Tjumigan předstíral úlevu a zaujetí, seč mohl. "Myslím, že bychom se mohli domluvit - toužíš jistě po svobodě, vid'?"

"Pane, posloužím vám dle svých nejlepších možností a zaručuji vám, že nejsou malé. Dovedte mě k mým..."

"Není třeba. Důvěřuji ti. Všechno potřebné jsem ti nechal přinést až sem. Můžeš se činit přímo před námi a my si pěkně ohlídáme, aby ti ta ochota vydržela. V pořádku?"

"Samozřejmě, ovšem." Zajatec se na pár dlouhých okamžiků zatvářil zaskočeně. "Jenom tady nikde nevidím..."

"Nepotřebuješ všechno, zatím ne. Už víme, že na kouzlení ti stačí tady tyhle... placičky." Přistrčil svému protějšku po stolní desce hrst talismanů a ten si je s rozpačitým přešlápnutím vzal. Tak, jen do toho! Ne všichni jsou proti vašim zázračným technologiím tak bezmocní, jak jsme do dnešního dne byli my. Naštěstí..."

Zakašlal, jen docela krátce a tiše, společníci v místnosti však smluvené znamení nepřeslechli. Janyl se sklonil ještě hlouběji nad svá lejstra, seržant se k zajatci potočil zády a předstíral, že si čistí kovové úchytky na opasku...

Netrvalo ani pět vteřin a dočkali se. Ten špinavý cizák byl naprostý pitomec nebo snad měl za naprosté pitomce je, koneckonců, ne že by k tomu neměl důvod. První výboj vylétl proti Tjumiganovi, zbylé dva následovaly tak rychle, že rozdíl šlo sotva postřehnout - ovšem místo aby velitele, technologa a vojáka změnilo v hromádky popela, jen se neškodně rozptýlily ve vzduchu okolo nich a pohasly.

"Pane, netuším, jak se to mohlo stát, něco se muselo pokazit." Čaroděj zbledl, udělal několik klopytavých kroků směrem k východu, než se pod ním roztřesená kolena podlomila a poslala ho nadobro k zemi. "Pane, když mi vrátíte všechno mé vybavení, postarám se, aby se podobná nehoda už neopakovala, přísahám, já..."

"Ale jen ji klidně zopakuj, ty proradný jurupe. Zopakuj si ji, kolikrát je libo!" Tjumigan pozdvihl svou novou pravici z kovu a pryže a namířil ukazovák na zajatce jako předseda soudu. "Teď ti zase předvedu, jaké nehody umíme dělat my!"

Proud miniaturních strojků nebylo ve vzduchu vůbec vidět a pokud ano, pak jen jako mlhavou šmouhu nataženou na kratičký okamžik mezi Tjumiganovým prstem a křičícími ústy žlutého. Jejich dílo už ovšem nemohl přehlédnout absolutně nikdo.

Když se kůže na cizákové těle odloupala a jako oblak jemných šupinek se rozptýlila po podlaze, nevypadal ještě tak zle. Barva jeho masa nakonec daleko líp pasovala k tomu odpornému obleku. S krví už to bylo horší, měl ji hnědavě zelenou jako bláto smíchané se šlemem a kaluž něčeho takového místnosti na kráse nepřidala. Potom se konečně rozpadla i tóga, po nahém mase stekla hrouda

vnitřností, ještě během pohybu se dělila na menší a menší kousky - někdy v tom okamžiku se rozložilo i hrdlo, změnilo se v děravou nádobu a zajatec konečně přestal rvát. Během další půlminuty už nezůstalo nic než hromádka šedivého prachu na koberci, nakonec se ztratila i ta, vzduchem znovu prokmitla rozvlněná průhledná stuha, zavířila okolo vztyčeného ukazováku a sál utichl.

"Zdá se, že vám dlužím blahopřání." Poplácal Janyla uznale po rameni a technolog mimoděk ucouvl, jako by se sám děsil vlastního díla. "Viděl jste to? Ani si neškrtl s těmi svými... pch, čáry. Vynikající test, díky."

"A to jsme zdaleka nevyčerpali všechno," usmál se Janyl, trochu rozpačitě a trochu samolibě. "Až tohle jednou dostane každý řadový agent, můžou to Oni rovnou zabalit. Ještě to budeme my, kdo si podrobí univerzum."

"No, zatím nám jich víc nesvěřili, co naděláme... Ale nevádí, já jsem trpělivý. Počkám si. Na to, to zatím potřebuju, mám až dost." Tjumigan si zálibně promnul umělé prsty, vrnění jemných mechanismů mu znělo jako rajska hudba. "Až se znovu uvidíme, Rudoksichte z kmene Plešivců, nedostaneš už k jídlu čerstvé masíčko. Ani kouzelné placičky. Tentokrát ti naservíruju daleko ostřejší pokrm..."

X

Nad lágrem mrzáků se pomalu rozprostřela noc a utopila aspoň část jeho bídy ve vyčerpaném mlčení. Pokud se snad Varkangar přece jen trochu obával, že by je nějaký pobuda mohl začít obtěžovat, rychle to pustil z hlavy. Tma přinesla dokonalý klid a kdo měl špetku rozumu, nemohl očekávat nic jiného. Tam, kde nevládnou zákony, jen nekonečný boj o život, tam neposkytuje noc žádnou zásadní výhodu. Jen blázen by se poloslepý honil za kořistí, když mu jí bílý den nabídne stokrát víc, jen hlupák by se okrádal o přirozený odpočinek a riskoval, že ráno nastoupí do nového kola oslabený. V tomhle směru se to tu nijak nelišilo od Alkanu - dokonalá rasová špína místo dokonalé čistoty, plevy místo zrna, princip ovšem zůstal stejný.

"Mohli jsme být už dávno pryč," odfoukl trochu otráveně velitel Gyr. "Na co vlastně čekáme? Jestli nás tady po odchodu označí za hromadnou vidinu, to nás už trápit nemusí."

"Ne tak rychle, plyšáku. Nedali mi osobní Bránu."

"Cože? Jak to?"

"Slyšels dobře. Mám jenom návratovou pečeť, musím o vyzvednutí hezky poprosit." Varkangar vytáhl ze záňadří drobný čtverhranný amulet; na první pohled úplně stejný jako všechny ostatní, pro tuhle chvíli však nejdůležitější

předmět celé výbavy. "Až dorazí zpráva, že úkol je splněn, měli by nás přenést na Melganion už celkem rychle. Ale ne dost rychle, aby vás tahle banda nestačila pěkně seřezat, kdyby se jim náhodou něco nezdálo..."

"Kreidova dobrota, jak ti mohli zapomenout dát Bránu? Co jsi vlastně zač? Mně to bylo hned divné, Alkanec u pořádkových jednotek..."

"Zklidni se a uvažuj. Na technomagickém světě nic pořádně neschováš. Najdou ji a potom neještě se nedostaneme domů, ale ještě bude mít říše o jednu dotěrnou breberku na nose víc."

"Copak jsi neviděl sám, jak se staví k magii?" Tamukovo rozhořčení se zdálo nachlup stejné jako Gyrovo. Rozhořčení a podivné neurčité zklamání pod ním, ani jedno se Varkangarovi nelíbilo.

"Jo, viděl. U pár pitomců na dně společnosti. Ale už jsem tu potkal i jiné a ti... no, mohli by začít brát kouzla vážně, kdyby se jim to hodilo do krámu. Nebo kdyby, řekněme, dostali **pokyn** od nějaké vyšší příčky, o které nic nevím ani já..."

"Dobrá, dobrá, tak už to pošli. Ale ať to dlouho netrvá."

Varkangar se spiklenecky pousmál, pozdvihl amulet nad hlavu, jako pouťový kejklíř na úvod představení - a stejně zálibně jako komedianti zamával dlaní, když mu z ní drobný předmět v záblesku přenosového kouzla zmizel.

"Co že máte najednou tak naspěch? Měl jsem dojem, že vás to blbnutí celkem i baví..."

"Baví? U nás není zvykem vyhledávat zábavu, Alkanče," zareagoval s příslovečnou rhionskou suchostí Gyr. "Děláme, co je nutné. Nikdo z nás netouží se tu ještě někdy ocitnout, nebo na jakémkoli podobném místě. Čím víc budeme vědět, tím snadněji tomu zabráníme, a čím víc zaujetí, tím víc se dozvíme. Stačí?"

"A když se nedostaneme včas domů, přijde všechna práce nazmar," doplnil ještě Tamuk.

"Tomu rozumím. Jen se divím, že se vám Svěfani až tak hnusí. Jak jsem si stačil všimnout, jsou blázni do všech možných věd, zrovna jako vy..."

"Předpokládám, že tohle měl být pokus o alkanský humor, protože jestli jsi to myslel vážně, musel bych se urazit." V očích tuctu chlupáčů se mihl výraz natolik jednotný, až Varkangarovi přeběhl mráz po zádech. "Oni si jen myslí, že poznávají svět. Objevili hrstku jednoduchých zákonitostí, na jejich základě vytvořili hromadu hloupých hraček a když je omrzely, nevědí, co dál. Takže jich budou chrlit víc a víc a víc, pořád stejně primitivních, ještě nějakou dobu si udrží zdání vývoje, cesty, smyslu, a nakonec vyčerpají a zničí svůj svět i sebe samotné. Snad i tebe učili na Purpurovém Žezle něco o tom, jak končívají technomagické rasy."

"Není pro ně jiná cesta, dnes už ne," přisadil si další Rhionec - Syt nebo možná Kas, kdo se v nich měl vyznat? "Začínali v zásadě stejně jako my všichni, kdysi dávno, na úsvitu kultury. Jenže potom, když přišel čas posunout se dál, proniknout hlouběji pod povrch věcí, tam někde dostali strach. Objev magie pro ně znamenal jen pár staletí tmářství, laciných efektů a krvavých pogromů - a právě takové způsoby se jim osvědčily. Nabídky jim falešnou jistotu, zbavily je utrpení, jaké s sebou každý skutečný vývoj zpočátku nese. Takže si je ponechali a víc už neměli potřebu hledat. S postupem dalších věků se obrousily a změkly nebo snad jen získaly rafinovanější podobu, na tom nesejde. Každopádně tihle lidé už nikdy nebudou výzkumníky ani učenci tak jako my..."

Varkangar se rozhlédl po tmavých siluetách spícího lágru. Jo, tahle svoloč už sílu nikdy nenajde, leda možná až se propracuje zpátky k prvobytnému barbarství, pak dostane novou šanci. Do té doby si bude hnit ve svém umělém světě, aby nemusela čelit tomu skutečnému, který stvořil někdo jiný. Vystačí si s nakynutými městy a stříbrnými destičkami, no a tady tihle... Místo aby jim ušetřili trápení a nakrmili jejich masem hodnotnější soukmenovce, navozí je sem a dají jim právě tolik, aby udrželi jejich bezcenné tělesné schrány naživu - nebo spíš tolik, aby je nikdo nemohl z případné smrti vinit. Život, co se nemusí naplňovat, rozvíjet, zvelebovat, když ze zákona má i jeho nejničemnější podoba hodnotu úplně stejnou. Život, který je třeba jen udržet za jakoukoli cenu, nebo přinejmenším za jakoukoli právně vymezenou cenu... Co taky může zbýt tam, kde popřeli bohy a veškerý horizont srazili na pár let pinožení mezi zbytečným zrodem a stejně zbytečnou smrtí?

Vzduchem se znovu zamihotaly jiskřičky přenosového kouzla, tentokrát bylo zjevné, že vytvoří průchod podstatně rozměrnější než před chvílí. Rhionci se nedočkavě nahrnuli do nejsilnějšího světla, Varkangar sám poodstoupil stranou v očekávání toho, co mělo následovat. Výborně, pánové, usnadnili jste mi to, jak jen se dalo...

"Tak co se děje?" houkl už dost nevrle Gyr, když se narychlo vytvořená Brána stále neměla k činu. "Kdy už...?"

Další slova mu od úst uřala fialová clona, jež ho obklopila i s jeho druhy, stiskla je a uzavřela jako klec z nejpevnější oceli. V dalším okamžiku se z Brány vyhrnula čtveřice melganionských mágů, rozestavila se okolo skupiny jako eskorta a rej barevných jisker pohasl.

"Co má tohle znamenat?" štěklo několik chlupáčů téměř jednohlasně.

"To má znamenat změnu plánů, panstvo," usmál se Alkanec. "Nikam nejdete, aspoň zatím ne."

"Ty ses zbláznil! Máme doma fůru práce..."

"Tak bude muset počkat. Nahlásil jsem podezření na hrozbu pro vládní svět a vyžádal si akutní pohotovost ohledně vás všech. Takže dokud se nepotvrdí, že jste čistí, zůstáváte tady na pozorování."

"Ty špíno, tohle tě bude mrzet!" Nebyli v šoku, nedivili se, neptali. Rovnou útočili. To není jejich rase podobné - další náznak, že jim skutečně **něco** překazil. "Jsme vážení na držitelském dvoře, až řekneme Lysovi, že...!"

"Až řeknete Lysovi, že jste se pokoušeli obelhat říšského vyslance, bude jistě nadšením bez sebe. I kdybyste jinak byli svatí, o čemž pochybuju."

"Co si to zase...?"

"Od první chvíle, kdy jsme spolu mluvili, si říkám, co mi na tom všem neseď. Na vašich slovech, výrazech, co já vím... No, chvíli mi to trvalo, nejsem Rhionec. O vašem světě toho ale na druhou stranu celkem dost vím - jste vážně tak pitomí, že jste to u mě nečekali? Mám na Rhione celkem dost přátel a obdivovatelů..."

"Možná to bude tím, že my jsme k nim nikdy nepatřili," sykl výhrůžně Gyr.

"Ani to vás neomlouvá, ale o to teď nejde... Vzpomínám si na jednoho mládence, jmenuje se Ram, toho jsem potkal už na Melganionu. Dneska se moc nevidáme, ale když jsem na něj narazil prvně, byl u nás nováčkem, teprve studoval na Purpurovém Žezle. Byl tam vlastně kvůli mně, když se to tak vezme. Tenkrát, když jsem zachránil tu vaši zmrzlou kouli před Šerg-Iban, udělal jsem na kluka takový dojem, že se okamžitě rozhodl všeho nechat a..."

"Kreidova noho, co to má společného s... ?!"

"Ukazoval jsem mu město, platil za něj v putykách - no a on mi na oplátku vyprávěl, co mohl, o Rhione a jeho lidech. I věci, které cizince moc nezajímají. Taknějak jsem tušil, že by se mi to jednoho krásného dne mohlo hodit..."

Tentokrát už vůdce výzkumníků neodpověděl, jen tiše polkl, vyvalil oči a chlupy na tvářích se mu začaly zlehka chvět.

"Jednou jsme takhle seděli v krčmě pod širákem a ládovali si do hlav pálenku, když nad námi proletěla rhionská loď. Taková ta průhledná koule z magických srágor, však víte - snad nějaký diplomat, čerti vědí... Povídám mu chlape, já mám teda odvahy dost, ale do tohohle bych si nevlezl - co když se ta divná věc rozplyne v prázdnotě mezi světy nebo řekněme sto mil nad zemí? Nebo co když se zjančí a všechny vás uvnitř usmaží? Žádný kov, žádná poctivá matérie, jenom pár zaklínadel... A Ram na to: tak to bys pěkně prohloupil, kamaráde. Plout s námi je stokrát, tisíckrát bezpečnější než na plavidle Rengů nebo pašeráků, možná přitom nejsi schovaný jako slepý červ pod zemí, ale bát se nemusíš. Naši lidi dají za svoje řemeslo tlapy do ohně a je úplně jedno, jestli šijí boty, pečou chleba nebo stavějí lodě, jak nedodáš to nejlepší, jsi odepsaný, jednou provždycky. Takže až tě někdo

od nás pozve na projížďku, neurážej ho a jdi. I kdyby tuhle kocábku sám Kreid roztloukl pěstí na kaši, tebe přenejmenším bezpečně vysadí, než zdechne."

Gyr se beze slova posadil na zem. Zdálo se, že zbledl, ale to mohla mít na svědomí oblaka nažloutlé mlhy, již začali na celou skupinku vypouštět mágové.

"Mockrát jsem se od té doby přesvědčil, že to mládě mělo svatou pravdu," pokračoval Varkangar jakoby nic. "Podívejte, nebudu se teď starat, co všechno jste ještě zatloukli, toho si u výslechu užijete, až se vám budou chlupy ježit i na zadku. Zeptám se jen na jedinou věc: co se **doopravdy** stalo se zbytkem vaší party?"

"Už jsem říkal," odsekl Rhionec trucovitě. "Zahubily je magické zplodiny při ztroskotání. Věř si tomu nebo ne, i u nás se najdou fušeři. I když jich opravdu moc není..."

"A fušeři zásobují učence z držitelského dvora?" Varkangar si přitiskl dlaně na ústa, aby zadusil smích. "Tak dost. Buď mi hned tady povíte pravdu, abych mohl dokončit úkol, nebo vznesu podezření, že jste je všechny zavraždili. Možná to neprojde, možná se vám omluví a mě poplívou, no, já jsem nakonec zvyklý, ale zvažte, co vás to bude stát. Jak se okolo vás jednou začne spekulovat o vraždě vlastních druhů, už to z vás nesmyjí, i kdyby vás soud očistil až na kosti..."

"A víš, co povím já tobě, Alkanče? Je mi to ukradené." Gyr ztišil hlas, tím víc v něm však znělo síly a jistoty. "My už jsme si ujasnili, co stojí za to zkoumat a co ne. Jestli se to páprdům u nás doma nebude líbit, prostě půjdeme jinam. Ať táhnou třeba k čertu. Oni - a ty taky."

"Prosím, jak je libo." Poslední slova Prvního Archiváře v sobě nesla tolik rozhodnosti, že další nátlak se zdál jen mrháním času a sil. Ať to z nich vymlátí povolanejší. Nebo ti, koho to víc baví. "Potáhnu. A najdu si je sám, ať jsou živí nebo ne."

Letným pohybem dlaně pokynul na pozdrav mágům, otočil se, vykročil k vratům ve zdi tábora a za pár okamžiků splynul s nocí...

X

Zář úsvitu obarvila holou zem mezi chatrčemi doruda, mýtina teď vypadala jako obrovská rána - nebo spíš vřed, bolák hnisající na tváři lesa. Tjumigan chvíli zvažoval, jestli by nebylo lepší dosednout přímo na návsi a udělat hned na úvod pořádný poprask, nakonec raději zaparkoval svůj vzdušný stroj opodál ve skalách a do tábora jinoživých vyrazil pěšky. Ať je to jak chce, na tomhle vředu se co nevidět začnou hemžit hnilobné bakterie a on vážně nestál o to, aby mu ničily

drahé vybavení, než si vyřídí, co potřebuje.

Myslel sis, kouzelníku, že se mi ztratíš v téhle nanicovaté krajině? Že tě skryjí stromy a tahle nechutná žumpa, kde se nikdo na nic neptá, nikdo nikoho nezajímá a kdejaká zrůda sem bez potíží zapadne? Velitel dvačtyřicáté ZVMSŽ zálibně přešetřil dlaní průzor oční nástavby, před níž se mu jako ohnivá čára vlnila linie Rudoksichtova postupu. Nepomůže ti žádná cizí technika, ani kdyby byla vážně čarovná, tentokrát už ne. Vidím každý tvůj pohyb, zatím jen pár desítek kroků dopředu, to ale úplně stačí, jsem trpělivý ohař. Tady ses stále ještě vezl na voze, čerti vědí, jak ses tam vloudil, no, kdo by se o to nakonec staral? Že máš červenou kůži - no a co? Snad nějaká nemoc, že ano, jsou tady mnohem hůř znetvoření mrzáci... Tady máš ideální úkryt před celým Světem, nabídl se ti úplně sám.

Před Světem možná. Přede mnou ale ne.

Zámek u vrat upálil během několika vteřin - jaký div, že se tu vůbec někdo obtěžuje zamykat! - rozkopl obě křídla dokořán a bez dlouhých okolků napochodoval dovnitř. Z nejbližích domků vyběhlo prohlédlo si příchozího a krokem o poznání tišším a rozpačitéjším zacouvalo nazpátek. Z okna ve vrchním patře hlavní budovy vykoul ošetřovatel dohlížející na přípravu snídaně, zamžoural, odplivl si dolů do bahna a vrátil rozčuchanou hlavu do místnosti, v níž vzápětí zhasla všechna světla a zatáhly se závěsy.

Tjumigan to vše vnímal jen koutkem oka, jen jako bezvýznamný odlesk stopy zářící uprostřed zorného pole. Tak, to bychom měli. Tady jsi slezl z vozu. Tady jsi chvíli přešlapoval, nejdřív jsi taky musel strávit pohled na všechn ten hnůj. A tady...

Když se stopa po několika minutách stočila ke dveřím jedné z chalup, na chvíli zaváhal. Ten tvor ho krutě doběhl už jednou, čerti vědí, jaké triky může mít ještě v rukávu. Zhluboka se nadechl, zavrtěl ztěžklou hlavou sem a tam, pozdvihl pravici, zařal mechanické prsty - a na tvář se mu znovu vrátil úsměv. Kdepak, hochu, zatím jsi nepředvedl vůbec nic, co bys mi **ted'** mohl postavit do cesty, ani náznak, ani chabý pokus. Jedinou ranou ocelové pěsti roztránil dveřní desku, jako by byla z pergamenu, rozsvítil pátrací - nebo spíš oslňovací - světlo na vrcholku temene a vyrazil.

Ne, nebyl tam. Rudoksicht odtud zjevně dávno odešel někam jinam - přesto však už první pohled do světnice přiměl Tjumigana zůstat stát.

Invazorů tu byl celý houf, zdálo se, že je vyrušil přímo uprostřed plánování špionáže nebo sabotérské akce. Většina z nich patřila ke stejnému druhu - zakrslí, pohublí, s ošklivýma kulatýma očima a těly porostlými dlouhou zamaštěnou srstí. S takovým zjevem nemohli být ničím víc než tupými vojíny, jednotkou určenou k terénní práci, možná i k obětování. Jen čtyři krajní se lišili,

od skupiny i od sebe navzájem; rozdílná barva pleti i tělesné proporce, rozdílné oděvy, rozdílně utvářené obličej, rozdílné zbarvení a dokonce i počet očí... Jenom ten zarputilý, inteligentní výraz v nich měli všichni naprosto stejný. Ten a zvláštní světlo, jež se jim linulo s paží ke skupince soldátů, ochromených, netečných a zjevně uvězněných pod příkrovem silového pole, dokud nenadejde pravý čas pro jejich brutální činy.

Tahle čtveřice - jsou to snad přímo Oni? Anebo jen výše postavení v žebříčku Jejich otroků? Buď jak buď, úlovek to bude naprosto neocenitelný.

Otočili se za zvukem jako jeden muž, nejdřív hlavy a hned v dalším okamžiku i paže s nataženými prsty. Výboje té své zvláštní energie po něm vypálili také všichni naráz. Zářila žlutě jako sluneční svit a ať už byla jakkoli zvláštní, sklouzla po jeho ochranném štítu neškodně a tiše jako oblak prachu.

Podruhé to zkusili s čímsi červeným a podstatně jasnějším, pak zase nasadili paprsky modré a tlumené, jakoby soustředěné do jediného bodu, tak i tak ovšem dosáhli účinku stejného. Jejich údery se od něj odrážely, aniž mu způsobily sebemenší škrábnutí, a zpočátku sebejisté tváře se rychle začaly plnit špatně skrývanou panikou.

"Nějak vám ty zázraky dosloužily, panstvo!" smál se jim do tváří, zatímco po něm metali stále silnější a hrůzostrašněji vyhlížející prostředky. Výskal nadšením, křepčil po světlici jako pomínutý - a pak, když to konečně vzdali a zůstali odevzdaně stát jako hejno zmoklých kvočen, pozdvihl umělou paži a zařal ji v pěst. "**Tohle** je budoucnost, vy bestie! Naše a vaše taky! Jasno?"

Byli příliš vyčerpaní, než aby odporovali. Nechali se bez řeči spoutat, naházel je na zem k nohám jejich malého záškodnického vojska a rozhlédl se po místnosti. Za okny už se tlačil pěkný zástup zevlounů, no ovšem, musí ještě uklidit v jejich hlavách. Jen aby vůbec jejich pravěké rekoče dokázaly přijmout signál z tak špičkového vysílače, jaký má nyní on...

VŠICHNI CÍTÍTE POTŘEBU ODEJÍT DO LOŽNIC A USNOUT. Rozšířil příkaz po celém táboře, raději nastavil stupnici tak, aby pokryl i několik mil za jeho zdmi. Jeden nikdy neví, kdo se tu může motat. AŽ SE VZBUDÍTE, BUDE PRO VÁS VŠE, CO SE TU PRÁVĚ STALO, POUHÝM SNEM. SMÍTE O NĚM SVOBODNĚ HOVOŘIT, ALE NEVIDÍTE DŮVOD. MIMOSVĚŤANÉ NEEXISTUJÍ. TAJNÉ SLOŽKY ZABÝVAJÍCÍ SE JEJICH LOVEM A VÝSLECHEM NEEXISTUJÍ. VŠE, CO JSTE NYNÍ SLYŠELI, PŘIJÍMÁTE JAKO VÝSLEDEK VLASTNÍHO SVOBODNÉHO ROZHODNUTÍ. KONEC.

Počkal, až se zvědavci poslušně rozptýlí, vyšel na liduprázdné prostranství a vyslal signál na základnu. Letoun dorazí co nevidět; tahle sebranka vypadá, že by mohla nabídnout lečjaké vědomosti o Jejich dalších úmyslech a i kdyby ne, vykáže aspoň přírůstky v papírech. Jestli si má ZVMSŽ-42 udržet pozici v

hodnocení, potřebuje náhradu za zajatce, které vyplýval, aby tomu parchantovi zajistil pohodlnou výkrmnu...

A Rudoksicht? Kdepak, ten neuteče. Nemá kam a nemá jak, ne za tu chvíličku, než se mu pověsí na paty. Už teď je mrtvý - třeba si ho potom ráda dá k obědu nějaká další stvůra z vesmíru.

Vrátil se do chýše, usedl na dřevěnou lavici a s pohledem zálibně upřeným na přemožené cizáky čekal na přilet svých mužů...

X

Technomagické velkoměsto se probouzelo do nového dne. Vycházející slunce protahovalo stíny sem a tam pobíhajících obyvatel, lesklo se na skořepinách kočárů jezdících na zbytky předvěkých tvorů, blýskalo se na tisícovkách stříbrných destiček a nejspíš se celému tomu hemžení zvyška smálo.

Varkangar - už zase jako jeden z davu - postával opřený o dřevěnou ohradu v místech, kde to nepůsobilo příliš **nápadně**, a rozhlížel se kolem dokola přeplněnou ulicí, jako by čekal, kdy se k němu hledaní učenci sami vrhnou. Ne, nevrhnou se, už jen proto, že jsou stále mimo dosah jeho pátracích kouzel, příliš daleko ovšem být nemůžou.

Dalo by se předpokládat, že jsou mrtví a spálení na prach, samo by se to nabízelo jako nejsnazší řešení - kdyby ovšem šlo o jinou rasu než právě o Rhionce. Ne že by chlupáči byli svatí, ale takhle přece jen většinou problémy neřeší. Nejsou to chladnokrevní vrazi a ani jako pro oběti pro ně smrt není tím nejhorším. Když se Gyr rozkmotřil s částí své posádky - ať už z jakýchkoli příčin - nejspíš dotyčně prostě zbavil kouzel i ostatního vybavení a vypustil je do tohoto bizarního cizího prostředí. Bez naděje na návrat i na slušné přežití, bez důstojnosti, odsouzené k žebrotě nebo ještě horším věcem - osud, jaký dokáže příslušníky tak hrdého a vzdělaného národa zlomit během několika dní.

No a dál, co s nimi vlastně mohlo být dál? Jestli nejsou ani v ZVMSŽ, ani v mrzáckém hnízdě, kam jinam se ještě mohli vrtnout? Jaké vám můžou otevřít dveře v kraji, kde neznají cizí rasy, nevěří v ně a za každý drobný nesoulad se stádem na vás volají strážníky?

Oči mu mimoděk zabloudily k ohradě na druhé straně silnice, nachlup stejně jako ta za jeho zády. Bez valného zájmu přelétl řadu pestrobarevných plakátů, počmáraných a napůl odřených; nový vůz, nový rekoč s dvojnásobným posilujícím účinkem a vibrační hudbou, nový vylepšený leštič očního bělma... Počkat, copak je tohle?

Ale no jasně! Tady máš svoji odpověď, pitomče. Kam jsi dal rozum, při Kreidovi, žes na ni dávno nepřišel sám?

Odlepil záda od prken a jako blesk se vrhl k nejbližšímu kolemjdoucímu. "Uctivě zdravím. Kdepak bych teď našel, ehm, cirkus Lajál? Rád bych zašel na představení."

Jeho protějšek strnul, tváří mu prokmitlo nevýslovné zděšení, po několika dlouhých okamžicích plynule přešlo v opovrhlivý úšklebek a muž pokračoval v cestě, aniž z něj vypadlo jediné slůvko.

Kdepak, takhle se to nedělá. Ne tady.

K dalšímu Svěťanovi zamířil podstatně pomalejším krokem, hřbet nahrbený, obličej skrytý v dlaních, že sotva viděl na cestu. "Pane, prosím, pomozte mi," zakňučel si někam do levého ukazováku. "Synek je těžce nemocný, umírá, potřeboval bych poradit s jednou věcí, s jednou docela maličkou drobností. Prosím..."

Svěťan zůstal stát, nabídl mu grimasu komicky teatrálního soucitu a čekal. Ovšem, na tohle se v podobných krajích většinou slyší. Nebo je přinejmenším zdvořilé předstírat, že slyšíte.

"Moc se omlouvám, víte, můj synek si vždycky přál vidět cirkusové vystoupení, nikdy jsme si ho nemohli dovolit, ale teď, copak mu to můžu odepřít? Slyšel jsem, že Lajál je ze všech nejlepší..."

"Jo, to je. Ale touhle dobou bude v nějakém městě dole u moře, nijspíš v Subyjaku. Sem přijede nejdřív tak za čtvrt roku..."

"Tak dlouho nemůžeme čekat. Takže tedy pojedeme na jih, i když nevím, kde na to vezmeme..."

"Kdybyste měl potíže, dejte mi vědět," houkl domorodec tónem, který jasně říkal 'opovaž se po mně chtít jediný měďák, žebroto jedna,' a chystal se pokračovat dál po svých.

"Počkejte, ještě něco."

"Ano?" obrátil se Svěťan zpátky, už trochu nevrle.

"Tedy, nevím, jestli to není fáma, ale říká se, že v Lajálu předvádějí leccaké zajímavé zrudičky..."

"Zajímavé **jinoživé**," opravil ho muž mechanicky, jako by vyslovoval zaklínadlo. "Jistě, v tomhle směru mají zdaleka nejlepší nabídku. Váš chlapec má jinoživé rád?"

"Utloukl by se po nich... Pořád básní o nějakých malých, chlupatých, od

kamarádů slyšel, že prý je tam mají jen pár dní a on je propásl, chudáček můj..."

"To je možné, mám dojem, že jsem o nich také něco zaslechl. Maličké, zarostlé, hrozně chytré opičky..."

"Tak to nemůže být nikdo jiný než oni. Moc vám děkuji, jste velice milý."

"Rádo se stalo. A držte se." Svěťan se nuceně pousmál a s vyčerpaným odfouknutím znovu vplul do beztvarosti svého města.

Jo, opičky, křenil se Varkangar, zatímco upaloval pryč z přeplněných tříd, někam, kde bude moct nerušeně spustit přenosové kouzlo. Chytré, to byly vždycky, až na půdu. A co pamatuju, do dnešního dne byly i čisté. Jenže teď se jim v srsti začíná usazovat moc divný kal a je načase, aby jim někdo zařídil důkladnou koupel. Dřív než se jim ve špíně začne líbit...

X

Toho večera se Sulerína vrátila z manéže ještě potlučenější než jindy. S mnoha krvácejícími ranami po celé hlavě se dopotácela k těm, kdo ji jako jediní mohli aspoň trochu utěšit, a sesypala se jim k chlupatým nohám.

"Dneska si přinesli kamení." Neznělo to jako stesk ani žaloba. Prostě to jen oznámila, nic víc.

"Já vím. Viděl jsem to." Mak přimhouřil oči, jako by tím mohl nepříjemnou vzpomínku vypudit z hlavy. Omladina oplácaná rekoči od hlavy k patě, těmi novými modely s rozšířeným povzbuzujícím účinkem, prakticky na úrovni drogového rauše. Vždycky přijdou, přitáhne jich celá smečka, dost velká, aby obsadili kolem dokola spodní řadu, přinesou si nacpané torny a jakmile se před nimi dívka objeví, začnou se předhánět, kdo zasadí víc ran do její nateklé hlavy. Municipi mají pokaždé jinou - tu shnilé plody, tu bláto nebo skořápky - jenže dnes bylo venku celý den sucho a trhovci si nejspíš vzali volno... "Za chvíli to čeká i nás."

"Vy máte aspoň tu srst, ne? Heleďte, vy jste takoví chytrí, neporadili byste řediteli nějaké bylinky, ať mi je na to dá? Abych zítra večer neodpadla moc brzo..."

"To nemyslíš vážně!" Makovi se stáhlo hrdlo. "Měla bys ležet nejmíň týden."

"Tak to těžko, pánové. Šoupnou mě do lágru a co pak?"

"I tam bych šel radši. Kdyby to šlo, jenže my nemůžeme..."

"Hoši, vy jste snad spadli odněkud z nebe." Sulerína si povzdechla, jako by

mluvila s natvrdlými pancharty. "V lágru mi budou dělat úplně to samé, celý den a bez publika. Jo, to je vůbec nejhorší - bez publika. Podívejte, já toho moc nabídnout nemůžu, to snad chápete, a tady aspoň bavím lidi a pomáhám držet cirkus na nohou, jeden si pak nepřijde jako úplný darmožrout... Tak co ty bylinky, věděli byste?"

"Bylinky ti obstaráme, žádný strach. Ale možná nejen to." Rhionec přidřepal a pohladil děvčeti oběma rukama poraněné tváře. Jako by přejížděl po kusu zvětralé sopečné strusky. "Co kdybych ti teď řekl, že jsme ti tak trochu lhali? Že jsme ve skutečnosti vážně spadli z nebe? A že se tam brzy vrátíme?"

"Ale no tak. Z pohádek jsem už dávno vyrostla. Nebo jsem je spíš úplně minula, dívím se, že vy ne..."

"Ne, my ne. Protože my jsme úplně zdraví, víš? Žijeme na jiném světě, kde jsou všichni jako my - a není jenom ten náš, známe spoustu dalších, na každém vypadají lidé úplně jinak, často ještě podivněji než my nebo ty. Ne proto, že jsou zrůdy, proto, že je tak stvořila příroda. Tam nikomu nebudeš připadat... odporná. Nikdo tě nebude kmenovat."

"To jako že jste mimosvěťani? Nechte toho, každý ví, že mimosvěťani nejsou." No ovšem. I cirkusová zrůdička má svoje rekoče. A jistě je hrdá, že aspoň v něčem se blíží normálním lidem.

"Omyl. A brzo ti to dokážu, když půjdeš se mnou. Poznáš spoustu nových možností, tam u nás, o jakých se ti ani nesnilo. Buď tě k nim nepustí, anebo tady u vás ani nejsou - třeba budeš dobrá v magii..."

"Mimosvěťani nejsou a kouzla taky ne. Já jsem vážně ráda, že mi chcete zlepšit náladu, ale tohle nikam nevede. Pojďte za starým s těmi bylinkami, to mi úplně stačí. A bude to aspoň k užitku..."

"Dobrá. Dostaneš ty nejlepší bylinky, jaké vám tu rostou, to ti slibuju." Rhionec vstal, aby vyrazil zařídit vše potřebné, než přijde čas na jejich vlastní vystoupení, v tu chvíli se mu však postavil do cesty navigátor Kud. "Okamžik, Maku. Ještě nemůžu nic zaručit, ale začínám cítit ve vzduchu melganionskou magii. A pomalu nabývá na síle."

"Že by konečně někdo pro nás?"

"Je to pravděpodobné."

"Sleduj to dál. Jestli je to vážně vyslanec z Pilíře, musíme ho najít, jak rychle to jen půjde."

"Možná už mluvil s Gyrem a jeho muži..."

"Toho se bojím nejvíc." Mak nepřeháněk, chlupy na zádech se mu už teď ježily

při té představě jako bodliny. "Kdo ví, co mu ten chlap stačil nacpat do hlavy..."

"Jak ho znám, spíš mlžil tak, že to muselo trknout i hlupáka."

"A co když ne?" štěkl Mak už dost rozzlobeně. "Co když si vymyslel nějakou opravdu dobrou báchorku? Nebo co když sem přišel nováček a spolkně všechno?"

"Myslíš, že za námi pošlou nováčka? Jsme Držitelovi důvěrníci..."

"To je jedno. Chci tu prostě toho Melganionce co nejdřív." Mak přimhouřil oči a sklonil pohled k zašpiněné podlaze. "Vždyť ten chudák vůbec netuší, do čeho tady vběhl..."

X

Něco tu bylo špatně, zatraceně špatně. Tak moc, až to v první chvíli Alkanci doslova obrátilo vnitřnosti naruby, třebaže se na podobný náraz celou cestu sem poctivě chystal.

Pokud by měl soudit jen očima, ani v nejmenším by se ničeho zlého nenadál. Cirkus Lajál působil jako vcelku příjemné místo, možná až překvapivě starosvětsky vlídné na místní poměry. Barevné stany a oprýskávající dřevěné maringotky mohly docela dobře pocházet ze kteréhokoli běžného thermadonského světa, dokonce i odporně oslňující světelné baňky tu byly zamaskované do matných kádinek luceren tak dovedně, že se na pohled takřka nelišily od magických loučí. Světané sami jako by ve frontě před šapitó ztráceli něco ze své upjatosti, někteří křičeli, jiní se smáli nebo napodobovali komedianty a takřka všichni s sebou táhli mláďata - jen v jejich přítomnosti si mohli podobné výstřelky dovolit, v tuhle chvíli jim drobotina byla přítěží i vátanou omluvou zároveň. Tlačénice pomalu řídla nebo se spíš plynule nasouvala do vchodu jako meč do hrudi, dokud se cesta k manéži úplně nevyprázdnila. Klid, pohoda, uvolněnost, jakou tenhle kraj nepoznal možná už celé věky...

Ale pořád tu něco bylo po čertech špatně.

Varkangar se zamračil a ještě jednou se rozhlédl po shluku rozestrkaných maringotek a klecí. Někde tam, mezi nimi, se skrývalo obludné nepojmenovatelné zlo, temnota tak hluboká, že snad i to stádo krmníků ji muselo vycítit. Rozhodně se dalo čekat, že se projeví v jejich chování, i kdyby si ji snad přímo neuvědomili. Tady by nic nezmohla ani hora stříbrných destiček...

Pokud se ovšem to neznámé cosi nechce ukázat jenom a pouze jemu. Jistě...

Počkal, až kolem přestanou pobíhat i krmíči zvěře a pomocníci a opatrně, krytý jen stíny, vyrazil. Nebylo těžké najít místo, odkud nepříjemná energie

vyvěrala, po pravdě řečeno to nemělo být ani zpoloviny tak snadné. Se směsicí obav a radosti stopovacího ohaře se Varkangar příkrčil za posledním komediantským vozem a přichystal nejsilnější obranná zaklínadla, jaká měl.

Tak tedy past? Mám vám naběhnout rovnou na popravčí špalek, vysmátý, jak to všecko bylo prosté? No, aspoň vidím, že nemáte zas až tolik síly, ať jste, kdo jste. Neobejdete se bez taktizování, nebo spíš bez zákeřnosti, takže nakonec přece jenom budete v zásadě slaboši...

Nic. Jen zašlá, rezavějící klec, stejná jako tucet dalších okolo ní.

Nejdřív důkladně prohlédl její útroby - nepřítel mohl být příliš malý, než aby ho na první pohled postřehl, mohl být neviditelný, ať už od přírody nebo díky nějakému svinskému kouzlu, zatraceně, nemusel to vůbec být tvor z masa a kostí...

Kdepak. Prostor mezi mřížemi ho přivítal jen pachem rzi, hnijící slámy a zvířat, která odtud právě odvedli někam k manéži. Až tak prosté to nebude.

Prozkoumal matérii, proklepl ji vším, co měl po ruce - objevil jen staré železo, hnijící dřevo, prach a hnůj. Pátral po čemkoli nehmotném, astrálním, magickém, nadpozemském - kde jinde by mohly nekalé živly tohoto druhu najít lepší útočiště než uprostřed technomagického pekla? Elitní prostředky vládního světa mu však stále dokola vracely jen dokonalé nic. Měl před sebou neškodné smradlavé doupě pro nějakou místní potvoru, kterou teď zpitomělou honili sem a tam pod cirkusovým stanem.

Něco tu muselo být - a on neměl jak to objevit.

Zařal zuby, až ho zabořilo v dásních, a rozběhl se k zadnímu vchodu do zázemí manéže. Ať se mu to líbí nebo ne, v tuhle chvíli nemohl udělat nic lepšího než najít ztracené Rhionce - a doufat, že mu budou schopni říct aspoň o trochu víc.

V podobě zřízence se bez potíží dostal přes celý zadní trakt, minul několik přešlapujících jízdnicích zvířat, dvě tři klece s těmi dravějšími, skupinku sličných oflitrovaných artistek, jednoho podmračeného klauna a obrovskou spoustu utahaných figurek k nerozeznání podobných jeho stávající masce. U závěsu posedávala domorodá dívčina s pískovcovcovým valounem místo hlavy - soudě podle krvácejících ran se právě vrátila z výstupu, zato dřevěný dvoukolák přetékající Rhionci se do manéže právě řítit.

Kreid to zatrať!

Varkangar se loudavým krokem odbelhal nazpátek a zmizel za záhybem látky, kde ho pár dalších okamžiků nemohl - jak aspoň doufal - nikdo spatřit. Dobrá, teď by nebylo nic snazšího než prostě počkat, až představení skončí, a ujmout se

deportace chlupáčů zpátky do klece. Jenže to by bylo až moc prosté a možná ani ne zrovna šťastné. Možná bude místní vedení potřebovat, přinejmenším k tomu, aby mu dalo pokoj a neplýtvalo jeho silami - a důvěra šéfa komediantů se získává docela jinak.

Když se před závěsem objevil podruhé, neměl už na sobě pracovní hadry, ale kovově lesklý červený oblek, kráčel s rovnými zády, pohvizdoval si vtíravou melodii z jakéhosi zapadlého světa, jehož jméno dávno zapomněl, pro jistotu si ještě luskal oběma rukama do rytmu... No, nestačilo to. Dva hlídači mu zastoupili cestu, tupí namakaní chlapi schopní všeho, jen ne jít si po svých a nepůsobit další problémy navíc.

"Padejte, dneska s nima vystupuju já," houkl na ně. Pochopitelně se ani nehnuli.

"No co vejráte? Rychlovka, starej to nestačil rozhlásit, znáte to... Jdu na zkoušku, když to dobře dopadne, možná si s vámi chvíli pobudu."

"Co jsi zač?" zavrčel ten nalevo, jako by ho ani nevnímal.

"Tamp z Bragongu. Moje umělecké jméno. Za oceánem mě celkem uznávají..."

"Tamp, hmm... To mi nic neříká."

"To se nedivím, v takovém křupanově... No nic, hlavně že jsem zaujal starýho. Jděte už někam, nebo si to odskáčeme všichni."

"Proč jsi dorazil až teď?"

"Zatraceně, nemohl jsem ke kostýmu, kouzl se mi zámek u skříně. Heleďte, takhle se nikam nedostaneme. Dívejte." Jediné rychlé zaklínadlo obalilo Alkance sítí fialových jiskřiček, vyzdvihlo ho do vzduchu, dvakrát s ním obkroužilo vyjevené pořízky a po sérii rychlých salt ho poslalo zpátky na zaplivanou zem. Když dosedl, tvářila se dvojice strážců manéže podstatně vstřícněji. Usmál se.

"Prosímtě, běž, človče," vydechl první.

"A do příště si sežeň lepšího zámečníka," štěkl za ním ještě druhý.

Kára s chlupáči už stála uprostřed manéže, pasažéry prozatím chránily vysoké pevné bočnice, na zadní straně se právě otvírala vrata a svalnatý drezér začínal jednoho po druhém bez dlouhých řečí házet ven. Několik výrostků v první řadě nevydrželo a hodilo kameny, cirkusák je trpělivě zvedal z písku a jeden po druhém s kletbami a řevem švihal nazpátek po majitelích. Ještě ne, pakáži! Ještě jsme tu my a taky naše tažná zvířata, ta mají příliš velkou cenu, než abyste je tu pro nic za nic otloukali. Vydržte a dočkáte se.

Varkangar vyčkal, až na scéně skutečně zůstanou jen samotní Rhionci, teprve

pak se rozběhl k nim - přesněji řečeno dolétl stejně efektními salty, jaká před malou chvílí předvedl za plentou. Nezdáli se ani trochu zaskočení; museli dávno poznat, že se tu motá říšský vyslanec, a nějaká iluzorní změna podoby, ta na ně taky neplatí. Poslal jejich směrem jen kratičké konejšivé gesto a otočil se k obecenstvu.

Viselo na něm očima jako na svaté ikoně, tucty pohledů lačných krve a zábavy, tucty rozšklebených tlam a zařatých modrých pěstí... Jedeme, panstvo, tohle už zvládnou. Tady už není žádný smradlavý technomagický Svět, kde se dýky skrývají za zády a z povinnosti natírají na růžovo. Tady a teď, pod touhle plachtou, je to starý dobrý Alkan - a v tom já se vyznám.

"Chcete chytré opičky?!" Pár nekonečných vteřin se musel klanět a nadšeně poskakovat, než dozněl výbuch souhlasného veselí. "Žádný strach, dostanete je! O nic vás za vaše peníze neošidíme! Jenže dnes, pánové a dámy, dostanete ještě mnohem víc! Dnes, pánové a dámy, to nebudou jen chytré opičky, dnes to budou taky létající opičky! Á hop!"

Namířil obě paže na Rhionce, už trochu vyvedené z míry - jaká úleva, mít zase možnost kouzlit a nijak to neskrývat! - a ti se jako jeden muž vznesli dva sáhy nad zem. Tam se srovnali do kruhu o něco málo užšího než samotná manéž a začali kroužit kolem dokola, jako by seděli na neviditelném kolotoči. Publikum znovu zajásalo.

"Nojo, nojo, já vím, nemusíte mi nic připomínat. Vy jste se sem nepřišli jenom tak dívat na nějaké hloupé poletování, co? Vy jste se přišli taky trošičku zapojit do hry, není to tak? No, třeba tadyhle mládenci vepředu, já vidím ty vaše kamínky schovaný pod lavičkama, jsem přece kouzelník, ne? Tak se za ně nestydte a hodte si, no, jen do toho. Neříkejte mi, že se bojíte, to byste mě vážně zklamali."

Omladinou projela vlna rozpačitého pomrkávání, nakonec však přece jen první z nich pokrčili rameny a začali své střelivo vrhat po Rhioncích. Kdyby měl Varkangar dát jen na své pocity, nejspíš by se kameny vracely dvojnásobnou rychlostí nazpátek, takhle však použil kouzlo přece jen o trochu zábavnější a šetrnější. A tak se střely, jen několik palců předtím, než se mohly chlupáčům zabořit do srsti, měnily ve výbuchy pestrobarevných světél, ozařovaly prostor pod šapitó hned tím, hned jiným odstínem, některá světla prostě vyhasínala, jiná se skládala do obrazců a ještě dlouho poletovala okolo těch, které měla zasáhnout. Mezi výrostky kdosi vykřikl, že tohle je zkurvený podfuk, jeho osamělý protest ovšem rychle zanikl v bouři nadšení většiny ostatních.

"Dobrá, dobrá, vidím, že všichni ještě nejsou spokojení, jsem já to ale trouba zatrolený, mělo mě to napadnout. Tady přece nesedí žádné svíčkové báby, tady sedí frajeři a opravdoví chlapi a těm nemůžou stačit mizerná hřbitovní světýlka, vidíte? Frajeři chtějí víc, frajeři chtějí nejen kamení, ale i krev! A frajeři ji taky dostanou! Krev ke kamení, kamení ke krvi!"

I uprostřed zběsilého reje si všiml, jak se Rhioncům rozzářily oči; tohle byla víc než dostatečná náповěda, i ten nejpomalejší z nich musel už mít jasno, kdo za nimi dorazil. Ani obecenstvo nepřišlo zkrátka - místo zářících bodů se teď vrhané úlomky měnily v masivní chlístance umělé krve, mnohem působivější, než jaké kdo mohl z ubohých chlupáčů vymlátit přirozenou cestou. Protesty se vytratily, i poslední z mladíků sahalo do zavazadel a házeli jako o život, jen aby ještě víc zhoustl rudý déšť, který už dopadal rovnou měrou na všechny - a krátce po dopadu se pochopitelně ztrácel, aby si nikdo po odchodu nepodal stížnost kvůli znečistěnému oblečení.

Trvalo dlouho, hodně dlouho, než se Svěťani té impozantní podívané nabažili a snad ještě déle, než konečně utichly bouřlivé ovace a manéž se začala pomalu vyprazdňovat. Když Rhionce nahnali zpátky do káry, odvezli je pryč a Varkangar, dokonale vyčerpaný z té obří porce přetvářky, zamířil k východu, oba pohůnci už na něj čekali. S ředitelem, jak jinak.

"Tak podívejte..." Hněv a odměřenost v hlase šéfa cirkusu působila natolik strojeně a nuceně, že ji snad sám nemohl brát vážně. "Milý pane... sakra, jak si to vlastně říkáte?"

"Tamp z Bragongu, prosím, mé umělecké..."

"Takže pane Tampe z Bragongu, za to, jak jste nám navěšel bulíky na nos, bych vám měl nechat zlámat všechny hnáty a hodit vás za město do lesa. Ale co si budeme povídat, to, co jste předvedl, bylo naprosto úchvatné."

"Jsem cizák ze zámoří," zavrčel Varkangar. "Kdybych za vámi prostě přišel a slušně zažádal o šanci na angažmá, nevykopl byste mě?"

Ředitel se podrbl na zátylku, pohled mu sotva patrně změkl. "Hmm... po pravdě řečeno, nejsem si docela jistý, jak bych vás vlastně přijal... No, nechme to plavat. Je nám oběma jasné, že mistra jako vy si náš podnik nemůže dovolit odmítnout. Ať je odkud chce."

"Díky za uznání..."

"Takže jestli vážně milujete Lajál tolik, že jste kvůli němu dal do sázky vlastní krk, těším se zítra večer na vaše další vystoupení s opičkami. Platíme dobře, žádný strach... No co tu ještě stojíte, padejte si najít ubytování! Pak mi skočte říct, kterou marinu jste si vybral, ať vím, jakého darmožrouta z ní mám vyrazit. Jedu, jedu!"

Varkangar se pousmál, zlehka pokynul oběma zřízencům na pozdrav a vyběhl ven, na čerstvý vzduch...

Netrvalo dlouho a seděl se skupinkou rhionských učenců v jedné z nejhonosnějších maringotek, jaké měli v cirkusu k dispozici. Venku přede dveřmi stále ještě nenápadně zevlovala trojice znuděných svalovců, nezdálo se však pravděpodobné, že se zdrží dlouho. Řediteli bylo jasné, že zapálený artista Tamp si sám nejlíp ohlídá svoje stádo opiček, které žádnými skutečnými zvířaty nejsou, a vlastně byl celkem rád, že se mu klec uvolnila. Hned zatepla do ní z Alkanova nového habitatu vystěhoval obstarožního polykače ohně - stejně to bylo o strach, ten šupák už houby vidí, ještě by nám tu drahou marinu spálil. Klec je železná a průvan mu tam bude krásně dmýchat ty jeho fajráky, to je tak akorát pro něj.

"Dobrá. Takže jsme si ujasnili, že za těch zbylých pár dní, než nás odtud Pilíř vyzvedne, uděláme panu řediteli radost? Nebude to pro něj žádná legrace, přijít ze dne na den o takovéhle číslo. Ať si aspoň trošičku přilepší."

Mak, kterého si odpadlíci podle všeho zvolili za vůdce, sotva znatelně přikývl.

"A mezitím uzavřeme pár věcí, co nám tu tak nějak samovolně vylezly na povrch?"

Mak znovu přitakal, o něco zaukatěji. Chvilí počkal, jestli Alkanec nebude chtít ještě něco dodat nebo upřesnit, pak se konečně rozhovořil.

"V Pilíři Věků ti řekli, že jsme trosečníci. A předpokládám, že První Archuvář Gyr se ti snažil namluvit něco v tom smyslu, že já a mí muži jsme mrtví. Jsi tady, takže jsi ničemu z toho neuvěřil."

"Trefa do černého," usmál se Varkangar. "Tak trochu k tomu přispěl i magický útok bšhem přenosu, někdo mi málem udělal z amuletů raneček šrotu. A toho někoho jsem pořád ještě nenašel, i když jsem Světu vlezl do břicha už celkem hluboko."

"Chceš snad říct, že nenašel, dokud jsi věřil Gyrovi..."

"Tak nějak, chlupáči. Což bylo bohužel celkem dlouho. Vymysleli si povídačku o tom, jak jejich plavidlo potkalo něco podobného, a upřímně řečeno, k Rhioncům mi padoušství nikdy moc nesesedělo, bral jsem to vážně. Ještě že on nebral dost vážně mě, jinak to mohlo skončit Kreid ví jak..."

"Alkanče, tys přece odjakživa nesnášel, když tě soudili podle tvé rasy, vid'?" Huňáč povzdechl, smutně a snad i maličko znechuceně. "Nedělej teď stejnou chybu sám."

"Máš dojem, že Gyr je až tak prohnilý?"

"Prohnilý? No, možná, každopádně nebezpečný je určitě." Mak se zašklebil, jako by pro něj to, co říká, bylo obzvlášť těžké. "Peklo sahá mnohem dál než k

roštům a plamenům. A tam, kde nepálí, možná teprve začíná být opravdu zlé."

"Počkat, počkat, filozofii až pak... O co tedy podle vás Gyrovi vlastně jde? Co mu může stát za to, aby vyrazil kout pikle do technomagické díry, riskoval dobré postavení a ještě se stavěl proti říši?"

"Jednoduše řečeno, chce zavádět technomagii."

"Děláš si legraci? Taková věc mu neprojde nikde v Thermadonu... Navíc jsem neměl dojem, že by k technomagii hořel kdovíjakou láskou."

"Ovšemže. Opovrhuje jí jako ničím jiným a dobře ví, že zbytek říše taky. A v tom to vězí." Mak se šibalsky usmál. "On ví, že technomagii nenávidí všichni - zdaleka ne všichni ale dokáží své vášně ovládnout tak jako my, Rhionci. A uvažovat účelně."

"No jasně. Prostředek pro bezpečnostní složky, tak to říkal..."

"Přesně. Na Rhione ani na Melganionu nebudou jezdit kočáry pálicí fosilie, ani nebudeme svítit žhavými dráty v baňkách. Jen výbava pořádkových jednotek, pochopitelně těch nejtajnějších, to dá rozum. Nic víc. Tak si to aspoň představuje Gyr a hrstka dalších okolo něj..."

"Vy se ovšem bojíte, že se to zvrtně, je to tak?"

"My všichni, jak jsme tady, se bojíme, proto jsme se taky Gyra zřekli. On není zlý, jen hloupý, vůbec netuší, s čím si zahrává. Nemůže si jen tak říct: tady a tady si maličko vypomůžu technomagii, protože se mi to zrovna hodí, a jinak nechám všechno při starém. Technomagie nejsou jen ty hračky kolem nás, je to hlavně způsob myšlení a ten se opravdu dost neslučuje s naším. Gyr a jeho muži si myslí, že to zvládnou, že něco tak nesmyslného nemůžou přijmout za vlastní, jenže tahle síla je horší než mor. Nakazí je, sežere a oni si to ani neuvědomí. Technomagie je laciná a podbízivá, zalíbí se jim. Thermadon se pro ně stane říší barbarů, pro ně a pro všechny, s kým přijdou do styku - což je na pováženou, když se pohybuje v blízkosti Držitele a celého rhionského dvora..."

"O tohle se nebojím, mágové z Pilíře už si je vzali do prádla. Hned tak odtud neodejdou, nikdo z nich... Jak mám ale vědět, že to nejste spíš vy, kdo tady chystá levotu?"

Mak se několik dlouhých okamžiků tvářil dotčeně, pak se mu výraz znovu rozplízl do neutrálně zdvořilých odstínů. "Jestli ti špatní jsme my, měli by oni mít zájem na tom, aby nás zneškodnili. Jak moc byli ochotní, když ses na nás ptal? Jak spolupracovali s melganionskými mágy, když jsi je přivolal?"

"Moc dobře ne, to máš pravdu..."

"Jak moc je rozhodilo, že musejí projít kontrolou?"

"Docela dost. I když tomu se nedivím, taky bych neskákal nadšením, kdyby mě tu chtěli držet..."

"Tak vidíš. Tohle všechno ti nestačí?"

"Budeš se divit, chlupáči, ale nestačí." Varkangar vyhlédl oknem maringotky ven do tmy. "Ne s tím, co se okolo vás vznáší. Nad klecemi tady kolem, nad celým cirkusem. Něco zlého, a nedokážu poznat co..."

Zatvářili se natolik zmateně a nechápavě, že to prostě nemohli jen hrát.

"Doufal jsem, že mi k tomu řeknete víc..."

Trapné ticho se ještě víc natáhlo a pak, když už ho bylo na malou maringotku přece jen příliš, Mak konečně utrousil: "Nevím, o čem mluvíš, opravdu ne."

"Možná vás to míjelo, když jste u sebe neměli magii," zkusil to ještě.

"Kamaráde, taková věc by nám neunikla," pokrčil Rhionec rameny. "Je mi líto. Až na ty pitomé kameníky je Lajál nejkřidnější místo ve Všehomíru... Asi se ti něco zdálo. Co přesně jsi cítil?"

Alkanec jen zavrtěl hlavou. Vůbec nic, chlupáči. Zapomeň na to. To, co jsem zažil tam venku, to vlastně celkem nestálo za řeč.

Skutečně mrazit mě začíná až teď...

X

Když se Tjumigan probudil, slunce už se pomalu naklánělo k horám na západě a lesní mýtinu halily dlouhé stíny okolních stromů.

Probůh, kolik času tady promarnil? Polekaně sebou škulbl, pokusil se rychle vstát a zaklel, když ho kovem ztěžklá hlava stáhla nezpátek k zemi. Na okamžik ho popadlo nutkání servat si všecku tu umělou přítěž z těla, postavit se Rudoksichtovi zase jen s holou kůží a běžnými zbraněmi - koneckonců při nenávisti, jakou k němu cítil, by musela stačit i některá z těchhle větví, co se tu všude válí, a vymlátit by všecky vesmírné útočníky ze Světa jednou provždycky.

Pomalou se mu dařilo udržet rovnováhu na stále ještě vratkých nohou. Vyrazil po lesní pěšině dál k cíli a teprve za chůze si urovnával myšlenky z posledních chvil předchozího dne.

Dobrá, trochu se zdržel, no, spíš trochu víc, snad to ještě dokáže napravit. Když včera po celodenní cestě ztratil Rudoksichtovu stopu, došlo mu hned, že Plešivec použil nějaký teleportační nesmysl. Vlastně s tím počítal už dávno

předtím. Bohužel než Janylova skvělá technika dokázala zachytit zbytkovou energii přenosu a určit z ní správnou destinaci, musel pobíhat po lesích jak blázen několik hodin. A když si potom konečně mohl přivolat letoun a nechat se odvézt, únavou už téměř neviděl. Dvakrát usnul přímo na sedačce a když ho tu pak vysadili, až po uši nacpaného povzbuzujícími prostředky, vydržel kráčet tichou nocí jen něco kolem čtvrt hodiny - pak se s ním organismus, ještě zdaleka nepřizpůsobený nové výbavě, jednoduše přestal bavit.

No dobrá, to je teď jedno. Až bude po všem, trochu Janyla seřve a dá mu nůž na krk, ať z toho ty mouchy vychytá. Důležité je, že má znovu stopu, silnou a jasnou jako dým z továrního komína - což znamená, že Rudoksicht je pořád ještě tady na Světě a dost možná vůbec netuší, že po něm někdo jde. Pomsta se završí ještě dnes!

Po další půlhodině ho les vyvrhl do polí, na dohled nevelkého města schouleného na pobřeží jako chuchvalec bílé pěny. Subyjak. Těžko říct, proč rudý cizák zamířil právě do téhle zastrčené díry - kdopak ví, možná věří, že právě tady jeho sraz s komplicí nejsnáze unikne pozornosti. Tady by toho nakonec mohlo pozornosti ujít daleko víc, třeba i taková skrytá mimosvětánská základna...

Dost! Na to bude čas potom.

Co mu síly stačily, uháněl subyjackými ulicemi, vyvalené oči kolemjdoucích ho chvíli vyváděly z míry, rychle si však zvykl a přestal si jich všimnout. Až zajdou za nejbližší roh, stejně ho budou považovat za pouhou vzpomínku na film, co viděli před mnoha lety a dávno zapomněli jeho jméno. Doslova proběhl několika předměstími, jen ať se tělo snaží, pro dnešek, zítra mu dopřeje odpočinku dost, a konečně dorazil tam, kde stopa jeho kořisti nadobro končila.

Málem se rozesmál, když to místo spatřil.

No jistě, cirkus, co jiného! Stany, pod jejichž celtami se skryje opravdu cokoli, i kdyby to mělo deset očí, dvacet rukou a tykadla. Místo, kde mají všichni všechno hezky na očích, kde si **myslí**, že mají všechno na očích, a proto je ani ve snu nenapadne hledat tu tajemství a ohrožení. Kdopak ví, možná i jeho samého budou považovat za dobře chráněného krotitele zvěře nebo snad výstředního klauna, až se tam objeví - a až s Rudoksichtem zatočí ve své vlastní osobní vendetě, budou se smát a tleskat, odejdou spokojení, rozjaření, se vzpomínkou na krásně sehrané představení. Možná ani nebude potřebovat rekoče, tak dobře připravenou partii tu má. Prostě přijde a použije jednoho jinoživého muže s podivnou a hodně nechutnou kožní chorobou, co zasáhla celé tělo, přebarvila pokožku a čerti vědí, jestli nakonec není nakažlivá. Nic víc.

Prošel mezi oprýskanými maringotkami, několika opilým a páchnoucím světským s velkou nechutí vnukl, že je jedním z nich - a pak, jen několik kroků od šapitó, ho cosi doslova přibilo k zemi.

Jako by mu už tak objemná zařízení na těle ještě víc ztěžkla, jako by v jediném okamžiku kapitulovala před čímsi, na co je ani ten nejopatrnější technolog nemohl připravit. Vlastně je ani nepotřeboval, aby si té zmrazující aureoly všiml. Linula se odevšad a odnikud, valila se z klecí, touhle dobou prázdných, i z jiných koutů, kde nespátřil nikoho a nic živého. Měl dojem, že ji vydechuje sama země a vzduch a zvuky a sluneční světlo, celé se to hrne na jeho ubohé tělíčko a ubohé hračky na něm, drtí, svazuje pohřbívá...

Jak se zdá, podcenil jsem tě, rudochu. Měl jsem tě za poskoka, návnadu - ale poskokovi by nikdo nesvěřil **takovouhle** moc. Hrál jsi to dobře, všechna čest, škoda, že jsi svůj trumf vytáhl z rukávu předčasně. Dal jsi mi čas se připravit a na tuhle chybu doplatíš.

A já si nejen zchladím hněv, ale ještě mě čeká uznání za skutečně cenný úlovek, usmál se, když se vzdaloval od cirkusových prostor, zpátky do ticha divočiny.

X

"Kdyby mi ještě před týdnem někdo řekl, že budu dělat hračku v cirkusu na technomagickém světě a hlavním artistou bude sám Varkangar od pořádkových, smál bych se." Mak se posadil na dřevěnou lavici a bez valného zájmu obrátil zrak k manéži, kde se uřvaný klaun právě snažil, seč mohl, zaujmout poněkud usínající obecenstvo. "Ba ne, nejspíš bych se nesmál. Spíš by mi to hlava vůbec nepobrala."

"Život je složitý, brachu, zvykej si," usmál se Alkanec. "Aspoň budete mít o čem vyprávět vnoučatům."

"Dobře, že jsi z nás dostal tu barvicí hrůzu. Mít ji na sobě ještě půl dne, musela bych se nechat oholit." Makova družka a pobočnice Skat si ustaraně prohrábla srst na pravém předloktí, téměř tři stopy dlouhý jemný porost, pro Rhionky takřka smysl života. Když ráno odstranil chlupáčům tu smradlavou lučebnickou špínu a nahradil ji mnohem šetrnější a hlavně mnohem působivější magickou obdobou, měla nebohá Skat radost ještě větší než sám ředitel.

"Radši se koukejte chystat. Za chvíli jdeme na scénu a jak to vypadá, dneska se tu třesou akorát na nás."

"Nebo spíš na tebe, co?" zašklebil se Mak.

"Nežárli, prcku. Nelíbí se mi tu o nic víc než tobě. Však brzo vypadneme, vy se pěkně vrátíte na Rhione jako velebení učenci a ze mě bude zase akorát prašivý kanibal."

"Hlavně s námi tolik neházej jako včera. Co si počneš, až ti pozvácíme publikum?"

"Coby? Proměním vaše ctěné výměšky ještě za letu v květiny. Teda když mě nebudete štvát. Jestli ovšem hned nezavřete huby, nacpu vám do nich zpátky všecko, co vyjde ven... Trochu se ještě ulízejte vzadu za krkem."

Nechal skupinku učenců za zády, popošel o pár kroků blíž k celtě a zavřel oči, aby se před výstupem líp soustředil. Co stačilo včera, to už dnes stačit nebude. Dnes musí nabídnout dvakrát víc, jinak je hned po produkci vykopnou na dlažbu - a zítra čtyřikrát víc a pak ještě a ještě, dokud nepadne vysílením on anebo obecenstvo. takový je zákon všech zparchantělých Světů, kde se bojí skutečného propojení s Všemohírem. No nic, nás už to naštěstí dlouho bolet nebude.

A pak **to** znovu přišlo.

Od včerejšího marného pátrání u prázdné klece byl připravený, nebo se aspoň snažil věřit, že je. Jakmile na něj dolehla první vlna té cizí pochmurné síly, vztyčil předem připravený magický štít - a **to** se mu vysmálo, útočilo dál, jako by vůbec žádná ochrana neexistovala. Vyslal pátrací kouzlo - se stejným výsledkem. Nikdo na ně nezaútočil, nikdo je neblokoval, prostě jen prolétlo tam a zpět a ohlásilo výsledek stejně nevinný, jako by je poslal proti hektaru melganionské pouště.

"Tak, teď je to tady," houkl přes rameno na Rhionce. "Ten neřád, jak jsem včera říkal. Je tu zase. Jestli jsem se nezbláznil, tak to musíte cítit taky."

Žádná odpověď. Ani přitakání, ani odfouknutí.

"No tak, chlapi. Neberte to s tím zavíráním hub zase tak váž- Ale zatraceně!"

Tam, kde ještě před okamžikem přešlapovala skupinka chlupatých učenců, stály jen neforemné ledové špalky, třpytily se v záři blikajících barevných světél, jako by se mu vysmívaly.

Spustil zaklínadlo rušící iluze a znovu se dočkal nulové odpovědi. Tak tedy žádný klam pro oči, ale skutečná proměna natvrdo? Jak se zdá, někdo to tady bere opravdu vážně. Dalším kouzlem negoval proměnu - tedy spíš negovat chtěl, kdyby ovšem nějakou objevil. Kdyby se mu nevrátilo zpět a neoznámilo, že se nic, opravdu nic neděje, že je tu úplně stejná partička spokojených Rhionců, s jakou před okamžikem žertoval.

Jako ve snách udělal pár kroků, zlehka přiložil dlaň na jeden z valounů. Mokrý studený dotek ho zamrazil na bříškách prstů, na ukazovák se mu přilepilo několik sněhových vloček. Partička spokojených Rhionců...

Z manéže se připlouhal klaun, utahaný pohublý chlapík s pohublými víčky a kůží rozežranou od líčidel, a zastavil se u ledového panoptika. Pokud Varkangar

čekal úlek nebo aspoň překvapení, tvrdě se zklamal.

"Dneska je to mrtvý jak tejdén starej tujs. No, snad to trošku rozpálíte vy, ale fakt nevím, nevím." Šašek hovořil ke kusům zmrzlé vody klidným, smrtelně vážným hlasem, oddychoval, sípěl vyčerpáním, pak náhle zmlkl, jako by naslouchal, a několikrát přikývl. "Tak to máte úplnou pravdu. Já to starýmu říkám už dávno, ale myslíte, že na mě dá? Jo... jasně... jo, přesně tak. Zkuste za ním potom zajít vy, třeba ho zmáknete líp, teď jste tu hlavní hvězdy, žejo... Nojo, jasně... Ale jo... Tak hodně štěstí, kluci, ať to dáte jako prve. Zlom vaz, Tampe," kývl ještě na Varkangara a zmizel za plentou.

Alkanec si promnul oči, znovu zamžoural na místo, kde měl stát a podle všech náznaků pořád stál Mak se svými lidmi... Dobře. Tak mi možná opravdu ruplo v bedně a teď k tomu navíc mám vidiny. Jestli je to pravda, vezmu to a požádám o uvolnění ze služby, dokud mě někde nedají do pořádku. Ale ještě jsem nevyčerpal úplně všechny možnosti...

"Tak jo, hele, podívej." Připadal si jako dokonalý cvok, když mluvil do vzduchu před sebou - a že jím možná opravdu byl, mu postavení nijak neulehčovalo. "Já nevím, co jsi zač. Prozradil ses mi, takže nemáš chuť se schovávat. A nechal jsi mě žít, takže mi nejspíš něco chceš. Neprotahuj to a vylez, já taky nemám času nazbyt."

"Chytrý čmuchálek." Jeden ze stojanů na rekvizity vzadu u východu ze stanu se lehce zavlnil, na okamžik zprůhledněl, potom zmizel úplně a na jeho místě se objevil docela obyčejný Rhionec s přimhouřenýma očima a lehce zamaštěnou srstí. "Tak dobrá. Asi bych tě vážně urážel, a sebe nakonec taky, kdybych se ti ještě chtěl zapírat."

Varkangar se pousmál, svůj malý triumf se rozhodl vychutnat beze zbytku. "Tak to laskavě nedělej, ano? Ty nejsi chlupáč o nic víc, než jsi byl tím pitomým kusem dřeva."

"Myslíš? No ano, proč bych nakonec měl? Kdopak ví, čím doopravdy jsem? Mohu být klidně Alkancem." Osrstěná postavička luskla prsty, rázem vyrostla na dvojnásobnou velikost a stoprocentní porost vystřídala stejně dokonale lysá rudá kůže. "Anebo co když jsem... třeba Habralián?" Další lusknutí, alkanské tělo zmizelo, vystřídáno púlsáhovou hroudou na deseti nohou a s jedinou dvacetiprstou paží vyrůstající na samém vrcholku. "Anebo můžu pocházet z míst, kam se ještě nikdo z Thermadonu nevydal, dejme tomu..."

"Nech té šaškárny. Jsi Elskeřan."

Hrouda se znovu stala Rhioncem, hodně překvapeným a hodně zklamaným Rhioncem. "A na to jsi přišel zase jak?"

"Párkrát už jsem u vás byl. A když jednou někde jsem, tak se dívám."

Varkangar složil dlaně do špičky. "Nesnášíte vodorovné plochy. Jsou pro vás výrazem nepřírodnosti, odtržení od řádu přírody, která dokonalou rovinu nezná - nebo tak nějak, nikdy jsem se moc nesnažil to chápat. Hlavní je, že jsem nezapomněl na vaše šikmé ulice, křivá náměstí, dokonce i podlahy v domech máte z kopce - a když už někde musíte stát na rovné podlaze, trpíte. Opravdově, upřímně. To zhnusení v pohledu i v hlase, to nezamaskujete, kdybyste se stavěli na hlavu. Alkance jsi předvedl dobře, klobouk dolů - ale **tak** dobře zase ne..."

"Vidím, že mi o tobě na Rhione nelhali. Tím to bude jen zajímavější." Na udupané hlíně před Varkangarem se objevil sinavě žlutý chlapík s dlouhým černým porostem spadajícím od zátylku až téměř k pasu. Otrávený kukuč, všemi předchozími podobami jen matně probleskující, teď prozrazoval vše, co prozradit měl. "Máš pravdu. Mé jméno je Krekvel Halkem a pocházím z Lakektely, elskerského držitelského města. Je ještě něco, co už o mně víš?"

"Ochočil sis pár chytrých rhionských mozků, aby otročily na nějakém tvém nesmyslu, co bude docela určitě za hranicí zákona. Hodně daleko za hranicí."

"Dobrý začátek." Černovlasý muž uznale pokýval hlavou. "Co dál?"

"Našel sis úkryt na místě tak zruďném, aby tě na něm žádné nezvané thermadonské oko nemělo chuť hledat. Jen První Archivář Gyr věděl o tvé přítomnosti, tak dostal za úkol uchlácholit zbytek skupiny a pak jste vyslali nouzové volání - ovšemže s tím, že všechno je v pořádku, že se víceméně jen zdržíte a za pár dní jste zpátky. Snad jsi ani moc nečekal, že se do toho začnou míchat pořádkové služby, ale kdyby snad přece jen, snadná pomoc. V každé partě se najdou remcalové, co nechtějí táhnout s ostatními za jeden provaz. Stačí je někam šikovně odklidit, ponížít, pošlapat, a oni pak rádi svalí vinu na chudáka Gyra, na špatné dětství nebo možná na samotného ďábla, na cokoli, jen když to nebudeš ty. A milí paňácové z Pilíře Věků se hezky vrátí domů přesvědčení, jak to krásně rozlouskli a jak obrovitý komplot rozkryli."

"Obdivuhodné, skutečně obdivuhodné... A jakoupak lumpárnu tady podle tebe vlastně provozuju, co?"

Varkangar pokrčil rameny. "To ať už zjistí povolanejší, já nejsem mág. Mně stačí, že se to zřejmě týká maskovacích iluzí a..."

"Iluzí! Já věděl, že na tomhle tě dostanu!" Krekvel se rozesmál, halasně a pronikavě, celý cirkus to muselo vylekat - pokud by ho ovšem ještě někdo další slyšel. "Pořád jsi jen omezený melganionský poskok, i když chytrý. Máš dojem," položil dlaň na jeden z ledových kusů, "že **tohle** je iluze?"

"Je to docela určitě nejlepší iluze, na jakou jsem kdy narazil."

"A taky nejlepší, jakou kdy uvidíš, hlupáku. Protože je to skutečnost - vtip je v tom, že jenom pro tvoje oči."

Varkangar se zamračil a neodpověděl. Tohle bude chtít obšírnější vysvětlení.

"Já nejsem kejklíř jako vy. Já pracuji jen s opravdovými věcmi, těmi nejopravdovějšími. Vy vážně věříte, že pravda, skutečnost je jen jedna a že ji svýma poloslepýma očima dokážete přehlédnout celou? Ubožáci."

To už Alkanec nevydržel a vypustil do samého středu úzké hrudi vlnu bojového zaklínadla. Ne, nebude to takhle snadné, to jistě ne, ale musí se konečně dozvědět o zbraních tohoto šupáka aspoň něco, jinak se nehne z místa. Zatím to vypadalo, jako by tu Elskeřan stál úplně bezbranný. Jako by se před ním objevil jen proto, aby spáchal mimořádně efektní sebevraždu a předtím si chtěl ještě vyzkoušet, kolik výmyslů a báhorek mu projde.

Krekvelova hubená postava sebou krátce zazmítala, zakřepčila v sevření omračujícího kouzla a nakonec se ve vší tichosti poroučela k zemi. Právě když se Varkangar naklonil, aby ji zdvihl, odtrhl se ze stanové cely vlevo cár velký jako jeho hlava, přistál mu u nohou a zamával růžkem, jako by se mu vysmíval.

"Gratuluji," promluvila pak látka nebo možní vzduch okolo ní. "Výborný zásah. Jestli tam ten chudák náhodou zrovna nebyl sám, budou se jeho přátelé hodně divit, co se mu to vlastně stalo. Ale žádný strach, na tebe nikdy nepřijdou. Stejně jako ty sám nikdy nepřijdeš na mě."

Varkangar včas zarazil další výpad. Kreid to zatrať, jedna ostuda úplně stačí.

"Náš svět má mnoho rovin, můj barbarský příteli," zaševelil znovu útržek cely. "V jedné z nich stál právě v cíli tvé ctěné rány nějaký můj krajan. Možná já sám v jiném vydání, možná úplně jiný ubožák z Elskeru, co na tom záleží? A v další rovině zase najdeš na místě támhletěch ledových nosů opravdový led. Ne, já opravdu nešálím vaše smysly. Jen je propojuji se správnými místy v látce Všehomíra. Tebe se zamrzlou planinou, Držitele s úrovněmi, kde jsou jejich světy vyplněné a zničené... Vaše demaskující kouzla tu nic nezmohou, já jsem nikdy nenasazoval masky."

"Zatraceně, Tampe, co tu ještě děláš? Neslyšíš, jak tam vedle řvou?" Kolem se znovu mihl klaun a Varkangar si s hrůzou uvědomil, že pískot a výkřiky rozvášněného publika skutečně pustil ze zřetele. Kreidova dobrota, co ale teď s nimi? Co jim má předvádět, zmrzlináře? Nejlepší by asi bylo sbalit ty špalky kouzlem, dokud tu jsou, probít se ven a někde v lesích zavolat mágy nebo prostě přečkat zbytek lhůty do vyzvednutí. Jenže kdo mu zaručí, že se špalky přivede i Rhionce? Je mezi nimi vůbec nějaký vztah? Kdyby takhle směšným způsobem zbabral své poslání, spoustu lidí v Pilíři by to určitě potěšilo - a věděli by si s jeho selháním rady...

"Má pravdu, brachu, i já už je slyším. Tak to je nesmíme nechat čekat, co ty na to?" Útržek se propadl do nebytí, jako by ho odsekl neviditelný meč, vystřídal

ho dvojník šaška, který už sám zase běhal čertvíkde. Vlastně to nejspíš vůbec nebyl žádný dvojník, ale klaun osobně, z nějaké poposunuté roviny a na pár chvil ovládnutý cizí myslí... řas to sper! "Předvedeme jim velkolepou podívanou, na jejímž konci bude jeden mrtvý melganionský poskok - dej si záležet, Alkanče, tuhle šou nebudeš mít možnost opakovat!"

Krekvel zavýskl, tak, aby ho slyšela celá manéž, a sérií elegantních přemetů se dostal do samého středu kruhové plochy. "Velevážené publikum, dámy a pánové! Slovný umělec Tamp z Bragongu se dnes rozhodl předvést skutečně grandiózní číslo! Uvidíte, co jste ještě neviděli a co už vás taky víckrát nepotká! Budu mu asistovat a společně dnes zboříme tohle šapitó vašim smíchem! Tamp z Bragongu - hoplá!"

Varkangar se zamračil a za zběsilého járotu z hlediště vyrazil svému sokovi vstříc. Jen se netěš, syčáku, vyřídíme to rychle a moc legrace si při tom neužiješ!

Vyslal několik dalších vln bojového kouzla, tak, že bylo poměrně snadné uhýbat jeho jazykům - a potom, právě když se klaun vysokým saltem vzdaloval z cesty jednomu z nich, přišel skutečný magický výpad. Zasáhl mladíka v první řadě, odrazil se od něj, aniž mu ublížil, a veden jeho očima a jeho myslí namísto Alkanových nalezl svůj cíl. Klaun se ve vzduchu rozlétl na krvavé cáry a ty vzápětí zmizely, než mohl první z nich dopadnout do písku nebo, Kreid zachovej, někomu na sváteční oděv. Obecenstvo se roztleskalo jako o život - snad měl ten potlesk znamenat jen uznání důmyslnému triku...

"Jen abych to uvedl na pravou míru, vážení," pokusil se Alkanec přervat křik, "protože můj asistent je mamlas. Právě jste viděli krátké osobní cvičení, které jsem dnes výjimečně zpřístupnil vašim očím, zcela zdarma. Berte to jako pozornost podniků - a teď už si připravte břicha k smíchu a ústa k járotu, právě přicházejí..."

"Právě přicházejí opravdové divy a zázraky." Z manéže se zdvihl dva sáhy vysoký písečný vír a na celý stan zaševlel Krekvelovým hlasem. Ale zatraceně! "Včera tu nad vámi poletovaly očarované opičky, dnes se k letu chystá kouzelník sám!"

Další odrážené výboje, tentokrát hned dva tucty, prošpikovaly tornádo jako šípy a zmizely v něm nebo se možná ztratily v cizích rozměrech, z nichž ta věc pocházela. Z publika se vznesly první předměty, takové, co obvykle na podobných místech patřívají jinoživým - kamení, staré dřevo a ještě starší shnilé ovoce... Vír je všechny ochotně pohlcovál, bez protestů je odesílal čerti vědí kam, stejně ochotně a stejně snadno jako magii z amuletů ve městě tam nahoře na severu - jenže tentokrát už mnohem mocnější, nevypočitatelnější. A celou dobu se smál, zalykal se jedovatým elskerským veselím.

Pak proudy písku zmítaného vzduchem obklopily Varkangara ze všech stran,

za stále sílicího aplausu ho zdvihly vysoko nad zem a on si konečně uvědomil, jak zlé to doopravdy je...

X

Byl to úchvatný pohled. Okamžik naplněný pocity, jaké může znát snad jen dravé zvíře, když se po celodenním lovu konečně dostane k zaslouženému hodování.

Tjumigan se krčil za závěsem vstupu do manéže, prováděl poslední kontroly své výbavy, hlavně pak útočných zbraní. Tohle je příliš významná chvíle, než aby si ji chtěl pokazit nějakou hloupou a úplně zbytečnou komplikací.

Komediantů se bát nemusel, ti kolem něj přecházeli bez povšimnutí, co vstoupil do bran Lajálu - všechny rekoče v cirkuse dostaly správné pokyny, pro jejich majitele teď byl hostujícím zámořským umělcem, který je "tam za louží strašně známej, ale já si teď fakt nevybavím, jak se jmenuje, já tyhle buranský ptákoviny nesleduju." A nikdo z nich pochopitelně necítil potřebu dělit se o své dojmy z něj, protože "my se tady celej den nezastavíme a na nějaký drbání a podobný blbosti nemáme čas."

Tam vepředu, tam stál ten, koho bylo na místě se obávat. Nebo aspoň podnikat každý tah proti němu nadmíru ostražitě.

Rudoksicht byl v manéži sám, jediným společníkem mu byl uchechtaný klaun, ti dva společně předváděli cosi, co snad mělo představovat, co snad mělo představovat komickou parodii nějakého souboje. Vrhali po sobě navzájem reje barevných jisker, hned ten, hned zase onen zoufale uhýbali, bez zjevných příčin padali a zase vstávali, občas některý z nich strnul, jako by se proměnil v kámen, nechyběly falešné výpady míjející soupeře o celé sáhy - lidé na lavicích se při nich kupodivu ani nezasmáli, spíš tu a tam někdo vyjekl zděšením. Zvláštní obecenstvo...

A všude kolem se jako jedovatý plyn vznášelo Rudoksichtovo chmurné halo, míjelo světské křupany, pro Tjumiganovy zostřené smysly však žhnulo jako oheň. Hlupáci, pitomci zatracení! Myslí si, že tu mají další nevinnou zrůdičku na předvádění, a zatím si hřejí na prsou hada, který je nakonec všechny spolkně. A nás ostatní s nimi. Pokud tomu někdo hned teď neudělá přítrž.

Zdvihl se, aby odhrnul celtu, užuž se chystal vpadnout do manéže, postavit se před toho syčáka, vychutnat si jeho překvapený pohled, smát se mu do očí, až před ním bude pomaličku a v bolestech chcípat, užít si pěkně naplno všeho, co si během uplynulých dnů tak barvitě maloval před očima...

Zdravý rozum ukrytý hluboko pod masou nenávisti se naštěstí prodral na světlo včas. Nic takového neuděláš, blázne! Přesně takhle se chovají padouši v biografu a proto vždycky prohrávají. Nebo už jsi snad zapomněl, jak snadno na tebe ta bestie vyzrála? A kdo může říct, co dalšího má ještě v rukávu? Se vši tou mocí a silami, o kterých nevíš vůbec nic...

Kdepak, osobní choutky musejí protentokrát stranou. Ve jménu Světa, za jehož bezpečí bojujeme, tenhle nepřítel už šanci nedostane!

Znovu se přikrčil do plátěného úkrytu, namířil ukazovák kovové paže na Rudoksichtova záda a dřív než si cizák mohl cokoli uvědomit, vypustil eliminační strojky.

Mlhavá linka se během jediné vteřiny změnila ve velikou skvrnu, rozložila koženou kazajku i červenou kůži pod ní a začala se prožírat masem a vnitřnostmi. Písek se pokryl loužemi stříkající krve a ta se pak také ztratila, jako by nebyla ničím víc než přízrakem - nelidský řev z rudochova hrdla ovšem potvrdoval dost jasně, že nejen krev, ale i všechno ostatní je reálné až až.

Po další čtvrtminutě se v otvoru sahajícím už skrz naskrz celým trupem zabělaly kosti, chuchvalce vnitřností stekly po hýždích, po stehnech a po lýtkách a zmizely dřív, než se dotkly země. Umlkl i křik a nehybné zbytky těla dopadly přímo k nohám vyděšeně se choulícího klauna. Když se vzápětí rozpadly a beze stop zmizely, změnilo se polekané hučení v publiku v ulehčený smích, pochvalný hvízdot, mávání... Koneckonců celé to vypadalo jako vcelku podařený kouzelnický trik a mnozí z přihlížejících už dost možná zažili po cirkusech mnohem krutěji vyhlížející kousky.

Rudoksicht z kmene Plešivců byl minulostí, zruďnou minulostí. Zato budoucnost teď zářila jasněji než slunce na nebi - hned jak si šéfstvo prohlédne záznam dnešní pohotové akce a výzkumný tým rozebere tu divnou zlou auru - ovšemže už jen nasimulovanou podle svědectví přídavných bloků jeho smyslové paměti - povýšení na sebe nedá dlouho čekat. I když nakonec nezískal mnoho informací, zdá se, že zlikvidoval skutečně děsivou hrozbu pro Svět. Možná horší, než si v téhle chvíli sám umí představit.

Z hlediště zazněl bouřlivý potlesk a pomalu odcházející Tjumigan slastně přimhouřil oči, aby si ho vychutnal. I když ho tam v manéži nikdo nespatriřl a nespatriř, tohle uznání patří jen a pouze jemu...

X

Varkangar neměl aplaus nikdy dvakrát v oblibě. Zamlada v gladiátorských

arénách ho prostě nevnímal, zajímalo ho jen voňavé maso protivníků a zuřivost, co potřebovala vybít. A později, když odešel z Alkanu a rozhodl se nechat minulost za zády, mu obdiv davu až příliš připomínal všechn ten hnus. Bestialitu lepící se mu na paty dlouhou řadu let, ačkoli o ni vlastně nikdy doopravdy nestál.

Tohle byla jen další smradlavá aréna obklíčená vrískajícím dobyt看kem a Krekvel Halkem byl jenom další chudák s břichem rozervaným od Varkangara Trhače střev - a bylo úplně jedno, jak moc byl nebezpečný, a bylo úplně jedno, jak moc Thermadonské říši pomůže, když je po něm.

Poskakoval, posílal vzdušné polibky, pitvořil se před tleskajícími Svěfany - musí to vydržet aspoň dokud ten technomagický pitomec neodejde dost daleko od cirkusu a neudělá za celou věcí tečku - do skutečného veselí měl ovšem daleko.

Tohle vítězství nebylo poctivé, dobře to věděl. Kdyby po něm šel jenom jeden z těch dvou, jenom Tjumigan nebo Krekvel, pak by byl v docela slušném maléru. A ani takhle nepřišlo konečné řešení z jeho hlavy. On prostě jen poslouchal, co říkali jiní, nic víc.

Nakonec, nevěděl sám, jak dlouho to trvalo, vydechl a doskákál k místu, kde písek manéže zdobila malá hrstka zamaštěného popela. Tentokrát už mě neklameš, zmizelo tvoje nepříjemné halo, to jediné, cos přede mnou nedokázal skrýt. Ne, teď jsem to byl já, kdo oklamal tebe.

Jakže to říkal Tamuk? Použij technomagii jako zbraň na správných místech. Tam, kde ji soupeř nebude čekat, protože by se od tebe takové zvrhlosti nenadál... Pravda, tohle nebyly rekoče a neuchoval jsem tvůj geniální mozek pro blaho říše - ale účinné to ve výsledku bylo úplně stejně.

A ty, veliteli Tjumigane z tajného brlohu? Tys vládl pravému peklu, ale kam až doopravdy může sahat, co všechno se dá udělat ve jménu zotročení cizích myslí, o tom jsi neměl páru. Tam, kde tohle peklo začínalo být nebezpečné, tam jsi ho nedokázal spatřit, tam, jak poznamenal Mak, už nepálilo.

A tak stačil jen maličký klam pro tvoje oči, jednoduché kouzlo, aby tě přesvědčilo, že já jsem Krekvel a Krekvel je já, a pomohl jsi mi zavřít pekelnou bránu dřív, než mohla začít škodit i tobě.

Ne, tohle není můj úspěch, ani takhle maličko ne. Ale říše bude mít zase jednou na chvíli klid. To je jediné, co se počítá.

Konečně se diváctvo začlo uklidňovat a Tjumiganovo halo zesláblo natolik, že si dovolil smradlavou vydýchanou manéž opustit. Za závěsem dál tiše postávaly ledové památníky, stejně netečné k jeho Všehomíru jako k tomu, kam doopravdy patřily. No ovšem. **Tohle** jen tak samo od sebe nezmizí.

Škoda, že se v jeden takový nemohl proměnit i ředitel, když se mu hned vzápětí vevalil do cesty. Nebo pokud možno v něco ještě horšího a studenějšího.

"Chlape, vy mě nikdy nepřestanete překvapovat," foukl Alkanci do tváře oblak kořalkového dechu. "Ale ať se propadnu, jestli má být každé překvapení takovéhohle, rád si to nechám líbit... Co to zase mělo znamenat?"

"Vidíte sám, ne? Opičky dneska nejsou tak docela ve své kůži." Snad ho chlupáči vnímají líp než on je, v nic víc doufat nemohl. "Musí hned do mariny, ať se na zítřek dají dokopy."

"Bylo by záhodno... A to zvíře, co jste nechal tak krásně rozpadnout a zmizet?"

Aha, tak zvíře? Doufejme, že i publikum vidělo jenom zvíře - třeba jsou Světané aspoň o trochu menší zrůdy, než se zdá. "Jen iluze, nic zvláštního. Hromadný hypnotický příkaz. Někdy mě pozvěte na pálenku a já vám o tom popovídám."

"Uvidíme, Tampe, uvidíme... Jen tak dál."

Jakmile Varkangar znovu osaměl, vrátil se pohledem k ledu. Co teď s těmihle? Má spoléhat na to, že uslyší jeho slova? Ne, radši ne. Tohle je příliš důležité, než aby sázel na štěstí.

Vyběhl ze stanu, rozhlédl se a když mu zrak padl na vhodného zřízence, rozběhl se s co možná uštváním supěním nejkratší cestou k němu.

"Kamaráde, nestíhám, věnuješ mi chvíličku?"

Otrhaný mužík lehce kývl, nepříliš ochotně, ale přece.

"Díky. Tak zaběhni za opičkami, jsou hned tady uvnitř za plachtou, a vyříd jim, že za hodinu u mě v marině, přesně za hodinu a ne že se zase zpozdí. Máš to u mě."

Přikrčil se za nedalekou hromádku beden, aby mohl nerušeně sledovat zákulisní prostor šapitó, a jakmile se ujistil, že mládě úkol opravdu splnilo a s ledovými balvany promluvílo, vyrazil už volnějším krokem ke svému dočasnému habitatu.

Hodně dočasnému - hned jak se jeho podlaha pokryje zmrzlými krystaly, odešle na Melganion urgentní žádost o vyzvednutí a když všecko dobře dopadne, zítra už bude snídat v nějaké pořádné putyce.

Šéfovi Lajálu se třetí a poslední překvapení líbit nebude a pár lidí, co mu včas nepůjdou z cesty, si to nejspíš šeredně odskáče, ale však on to ustojí. Začne zase předražovat lístky, řvát na krotitele a pelešit se s artistkami a život půjde dál. Tak jako vždycky a všude, dokonce i na technomagických světech.

On si ale zasloužené volno vybere na nějakém příjemnějším místě. Třeba na zašedlých, zasněžených a svinsky studených pláních Rhione...

EPILOG

"No tak, příteli. Mak se tě na něco ptá."

Varkangar zlostně zasykl. Tady, pod šedivou rhionskou oblohou, ve společnosti ledu a promrzlého kamení, se sice skupinka valounů vyjímalala líp než pod cirkusovou plachtou, ovšem problémů nepůsobila o nic míň. A tihle chlupáči, které pořád viděl jako chlupáče, Držitelovi dvořani, mágové, badatelé a Kreid ví jaká ještě pakáž, na to pořád zapomínali.

"Hele, příteli, už jsem ti to jednou říkal. Vytáhl jsem tyhle chlapíky z průšvihů, ale to nic nemění na tom, že pro mě zkrátka neexistují. Nejsou. Nevidím je. Neslyším je. A je úplně fuk, jak moc jsou tady u vás důležití, pro mě jsou to špalky zmrzlé vody a dokud se nenajde šikovný čaroděj, aby mi něco udělal s očima nebo s hlavou nebo co já vím s čím, tak pro mě pořád budou jen špalky. Jestli chcete, strčte mě za to na pranýř, ale zkrátka s tím nic nenadělám. Rozumíš?"

"**Mně** jsi to tedy ještě neříkal," odsekl trochu dotčeně Rhionec ve stříbrem prošíváné kůži a se srstí na zátylku svázanou do dlouhých opentlených copů.

"Tak to byl někdo jiný, kdo vás má poznat... Co to teda vlastně chce?"

"Jen by rád věděl, co se stalo s Gyrem, Tamukem a ostatními zrádci..."

"Je to tak důležité?" Varkangar rozpačitě pokrčil rameny. "Pro vás jsou tak jako tak mrtví, ne? Pošpinili vám jméno, přisluhovali nepříteli říše... To už jsem ti vyprávěl, že vám sem měli zavléct to svinstvo, co si kvůli němu nemůžu popovídat tady s kamarády? Možná byste teď nemohli ani vy... A kdoví, co ještě. Třeba byste tu měli pekelné plameny místo sněhu..."

"Nezamlouvej to, Alkanče. Soudit jsme je měli my. Tak co s nimi je?"

"Ehm... No, řekněme, že když už si to stejně zavařili, nabídl jsem je jako odměnu jednomu dobrému pomocníkovi."

"Cože? Byl jsi snad na záchranné výpravě sám, nebo ne?"

"Ne tak docela. Nebyl jsem to tentokrát já, kdo vás z toho vytáhl. Vlastně to za mě zařídil jeden technomagický bohatýr, takže když projevil zájem prozkoumat vaše padlé bratry trochu blíž, nepřetrhl jsem se, abych je z jeho doupěte zachraňoval. Zasloužil si to."

Rhionec odfoukl tak prudce, až se mu srst na tváři rozlétla do všech stran. "Kdybys to nebyl zrovna ty... Je ti, doufám, jasné, že kdokoli jiný by jen za polovinu tvé drzosti dávno ležel nahý na pláních?"

"Jestli vám bude milejší fajnovka, co nechá váš svět padnout a bude jí to ukradené, stačí propříště jen říct... Půjdeme už?"

"Jistě. Soudím, že Jeho Držitelská Výsost už bude připravena tě přijmout. Ale zapřísahám tě: dej si pozor a snaž se aspoň trochu o zdvořilost. Všechno má svoje meze."

Držitelův audienční sál byl strohý, chladný a účelný, jak bylo na Rhione zvykem i v nejvyšších kruzích. Půlkulová místnost se zdmi pokrytými sítí modrých a fialových skvrn a s věncem malých kruhových oken postrádala nejen ozdoby, ale vlastně i jakýkoli nábytek. Funkci stolů, židlí i skříní obstarávala důmyslně vyladěná magická pole, stejně průhledná a bezbarvá jako ta, z nichž sestávaly pláště místních lodí pro cesty Věhomírem. Dokonce i sám Držitel Lys se vznášel v jednom z nich, v bublině sahající od podlahy až k vršku sálu, a společnost mu tvořilo jen hejno zářivých barevných míčů kroužících kolem jeho těla jako světy okolo slunce, symbol tajemství, poznání a neustávajícího pohybu všech věcí.

Varkangar poklekl na sytě zelený běhoun, jediné barevnější vybavení sálu a možná celého paláce, a sklonil hlavu. Nevěděl úplně jistě, jestli zrovna to se od něj očekává, jen tušil, že tím se snad nedá nic zkazit.

"Buď pozdraven, válečníku," začal Lys sám, snad aby ho ušetřil rozpaků, a snesl se ve svojí sféře níž, tak, že se nohama téměř dotýkal země.

"I já zdravím, Výsosti."

"Znovu zachráncem našeho světa... Vidím, že to byl moudrý krok, vyžádat si na tenhle úkol právě tebe. Tušil jsem, že celá záležitost bude složitější, než se na pohled zdá..."

"Ano, ovšem, bylo to od vás velmi moudré, Výsosti."

"Je mi velkou ctí vyslovit ti zde, na nejváženější půdě rhionské metropole, oficiální poděkování spojené s náležitou věcnou odměnou, vše bude samozřejmě zapsáno do čestných análů našeho světa. Opět jsme tvými dlužníky, Varkangare."

"A já si pokládám za čest chránit svět tak významný a hrdý, jako je Rhione," vytlačil ze sebe Alkanec. "A když jsme u těch věcných darů, Výsosti, i já jsem vám ze své cesty jeden přivezl."

Nevšimal si zděšeného hučení Držitelova dvořanstva ani podezíravých pohledů stráží, vytáhl z torny sněhobílou schránku ne větší než jeho hlava a opatrně ji položil na zem před sebou.

"Rhione asi nikdy nepatřil ke světům, kde je to s ohněm snadné, co?" začal bez dlouhých okolků. "No, když jste hlavoun nebo mág, tak vám to možná ani nepřijde, ale co obyčejný chalupník někde na vsi, co ten si má počít? Aby nakonec žral svoje jídlo syrové jako my Alkanci."

Hučení zesílilo, pohledy ztvrdly. Jen o maličko, hranice ještě pořád zůstávala vysoko nahoře.

"Nebude muset, pokud má tenhle zázrak. Žádná magie, žádná drahá a nedostupná kouzla. Jen slunce jako zdroj a jedna naprosto nemagická síla, říkají jí... ehm, **mikroulnění** - a podívejte." Odklopil přední stěnu schrány a téměř obradně vytáhl keramický podnos s připraveným pokrmem. Vzduchem zavanula příjemná vůně ještě horké pečinky.

"Vidíte? Tahle úžasná věcicka udělá vaše poddané spokojenějšími a takřka bez námahy. Budete úplně první na vašem světě, kdo má to štěstí mít ji po ruce, ale pevně věřím, že nezůstanete jediný. Prosím, zde je má pozornost, připravená pro vaše ústa, pro vaše ruce a pro vaše lidi. Jen nic kovového do ní nestrkejte, zapřísahám vás, jinak vám dlouho nevydrží."

"Děkuji ti, válečníku." Lys se s neobratně tajenými rozpaky pousmál a když pokynul sloužícím, aby Alkancův dar odnesli, v gestu jeho paže se zřetelně odráželo znechucení.

"Dobrá, chlupáči, nechám toho. Aby ses nemusel bát, že mi na stará kolena přskočilo." Varkangar zdvihl tvář od koberce. "Beztak se chystáš ten můj krám hodit do smetí, hned jak se za mnou zavře Brána, co?"

Držiteli se začaly sotva znatelně chvět konečky prstů. "Neměl jsem v úmyslu se tě dotknout, válečníku..."

"Nedotkneš, žádný strach. Počítám s tím od samého začátku. A vlastně mi tím uděláš i radost."

Teď už i mírumilovným a klidným Rhioncům začínal pohár trpělivosti přetékat ne po kapkách, ale po celých loužích. Museli dojít k názoru, že se alkanský host buď docela pomátl, anebo - to spíš, to určitě mnohem spíš - jen tak pro zábavu jejich nejvyššího představitele uráží. Jen ať tomu věří, aspoň na chvíli. Bude to tak lepší a později se to může pokusit nějak diplomaticky urovnat. Teď jsou tu důležitější věci.

Varkangar mávl rukou a celý sál s výjimkou Držitele znehybněl a ztichl. "Tak. Mám vaši rasu opravdu rád, ale už jsme oba poznali, že proradní červi žijí i tady. I mezi vašimi lidmi. Riziko je až moc velké a já už věřím jenom vám."

"Co má tohle znamenat, Alkanče? Doufám, že máš hodně dobrou omluvu pro takovou nestoudnost, to už je příliš dokonce i na tebe!"

"Jen malá zkouška, má srstnatá Výsosti, nic víc. Nabídl jsem vám technomagii, doufal jsem, že mě s ní pošlete k čertu a vy jste mě nezklamal. Jsem potěšen, hodlám ji totiž prosazovat někde úplně jinde."

"Alkanče..." Lysův hlas znatelně změkkl, najednou z něj zazněla téměř otcovská starostlivost. "Řekli ti už, že technomagie je nakažlivá jako mor? Že dokáže obloudit a pohltnout duši dřív, než si stačíš něčeho jen všimnout?"

"Slyšel jsem to mockrát, chlupáci. Z úst slabochů a zbabělců... ehm, a ovšemže taky z úst moudrých vládců, co se naučili se slabochy kolem sebe počítat. Ale jedni i druzí jsou vedle. Technomagie není nic víc než pohled na svět, prostoduchý, lákavý pro hlupáky, to je celé. A stejně hloupé je stavět proti ní hráze, aniž ji poznáte. Hlupáků jsou vždycky všude zástupy, na jedné i na druhé straně převálcují, na co si vzpomenou. Ale my toho můžeme využít."

Držitel se zatvářil trochu zmateně, v očích mu však probleskly i zřetelné stopy zájmu.

"V té vaší bandě trosečníků byli možná zrádci, ale pitomci určitě ne. Došlo jim, že nasadit technomagické finty tam, kde je nikdo nečeká, může být docela dobrý nápad."

"To je šílené!"

"Kdopak ví. Každopádně tohle šílenství nás tentokrát zachránilo všechny. A já bych rád, aby se prostředky ze Světa dostaly do výzbroje tajných složek." Varkangar probodl Držitele pichlavým pohledem. "Podívejte se na sebe. Nejchytřejší, nejvzdělanější a nejmoudřejší rasa Thermadonu - a když jsem se vám pokusil nabídnout jen všivé technomagické opěkadlo, ani na vteřinku jste nezaváhali, že o něj nestojíte. Je příliš hluboko v nás všech, tahle zášť, ztotožnili jsme se s ní daleko víc, než je nutné. Kdo tohle první pochopí a hlavně překoná, ten shrábne pořádný bank."

"Odkdy se Alkanci dali na filozofii?" zavrtěl Lys nevěřičně hlavou.

"Od té doby, co filozofie nabízí výhodu v boji. Nenechám ji nepřítelům říše. Na to jsem už mockrát zvítězil jen díky věcem, co ten druhý nečekal. Od gladiátora, od říšského vyslance... Od Alkance..."

Držitel pokrčil rameny. "Co s tím mám společného já?"

"Hodně, Výsosti. Na vás Rhionce se v říši hodně dá. Jste nej- atakdál, však už jsem říkal. Prostě udržujte znechucení nad technomagickými opěkači, jak jste ho měli dodnes. O to vás prosím. Ale až někde na Melganionu prosáknou zvěsti o technomagických zbraních, z Pilíře nebo z podzemí, vzpomeňte si, kdo a proč. A podpořte ten nápad. I o to prosím."

Varkangarova ústa opustilo další zaklínadlo, sál se znovu rozbouřil nevolí tam,

kde před malým okamžikem skončil.

"Omlouvám se, Vaše Výsosti, za svůj malý žertík. Uznávám, že byl příliš bláznivý a nemístný. Nechtěl jsem tu nikoho potupit, беру zpět, co ještě můžu. Přeju příjemnou zábavu, mě bohužel čekají další povinnosti, takže jestli mě můžete postrádat, nashledanou při další záchraně vašeho národa."

Postavil schránu na podlahu mimo nadýchaný běhoun, jediným zášlehem bojového kouzla ji sežehl na popel, předvedl dvořanstvu krátkou sérii úklon na usmířenou, pomalu vycouval ke dveřím a pak ven, do všeobjímajícího rhionského chladu.

K O N E C

